
Svätá Katarína Labouré a Zázračná medaila

P. Waldemar Rakocy CM

Obsah

Úvodné slovo	4
Život sestry Kataríny Labouré	5
Narodenie a detstvo	5
Život v Spoločnosti dcér kresťanskej lásky	8
Posledný rok života	13
V nebeskej sláve	17
Stretnutia s Pannou Máriou	18
Počet stretnutí a ich dátum	19
Stretnutie z 18. na 19. júla 1830	20
Rue du Bac a ďalšie mariánskej zjavenia	25
Zjavenie 27. novembra 1830: tzv. vízia so zemeguľou v rukách a Zázračná medaila	26
Nespokojnosť sestry Kataríny	29
Obsah prednej strany medaily	33
Invokácia - Nepoškvrnené počatie Panny Márie	33
Motív pošliapania hlavy hada	35
Rozdávanie Božích milostí	36
Tematika zadnej strany medaily	37
Symbolika písmena “M” a kríža	38
Motív zranených Srdc: Ježiša a Márie	40
Symbolika dvanástich hviezd	43
Zjavenie v decembri 1830	45
Teologické posolstvo Zázračnej medaily	47
Ku konečnej dokonalosti Cirkvi	47
Materský vzťah Márie voči Cirkvi	49
Vývoj úcty k Nepoškvrnenej Panne Márii Zázračnej medaily	50
Prijatie medaily cirkevnou vrchnosťou a veriacimi	50
Príklady zázračných nebeských zásahov	51
Aký je význam mariánskych zjavení	53

Hodnotenie postojov otca Aladela voči zjaveniam	55
Kritické hlasy na adresu Rue du Bac a mariánskych zjavení	57
Hlasy spochybňujúce skutočný charakter zjavení na Rue du Bac	57
Hlasy spochybňujúce dogmu o Nepoškvrnenom počatí a mariánske zjavenia	60
Dvanásť hviezd a znak Európskej únie	62
Najväčšie želanie sestry Kataríny	63
Doslov	65
Obrazová príloha	67

Úvodné slovo

V roku 2030 budeme sláviť 200-ročné jubileum mariánskeho zjavenia, ktoré sa odohralo v roku 1830 v Paríži na Rue du Bac. Milosť stretnúť sa s Pannou Máriou dostala sestra Katarína Labouré a skrze ňu i rodina svätého Vincenta de Paul, dcéry kresťanskej lásky a kňazi Misijnej spoločnosti. Je to vhodná príležitosť zamyslieť sa nad posolstvom tohto zjavenia a tak sa pripraviť na blížiace jubileum. Rok 2017 je výnimočný aj tým, že si v ňom pripomínáme 400 rokov od zrodu Misijnej spoločnosti. Zjavenie na Rue du Bac je súčasťou vincentínskej charizmy. Skúmanie tejto udalosti nám môže pomôcť v plnení poslania, ktoré odovzdal svätý Vincent de Paul svojim synom i dcéram.

Zjavenia, ktoré sa udiali v roku 1830 pred zjaveniami v La Salette (1846), otvárajú nové obdobie zásahu Panny Márie do života Cirkvi a sú pomenované podľa názvu ulice du Bac, na ktorej sa nachádza kaplnka zjavení. Viac ako toto miesto je známa Zázračná medaila, ktorá sa stala nástrojom Božieho pôsobenia pri nespočetných uzdraveniach a obráteniach. Na jej prednej strane môžeme čítať povzdych, ktorý pri zjavení videla sestra Katarína: "Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame." Tento povzdych bol posledným impulzom k ukončeniu diskusií na tému Nepoškvrneného počatia Panny Márie, vedených po celé storočia. 8. decembra 1854 blahoslavený Pius IX. vyhlásil dogmu, že Panna Mária bola uchránená od dedičného hriechu a tým aj od každej morálnej porušenia.

V nasledujúcom opise sa vynasnažím vhodným spôsobom odpovedať na rôzne otázky spojené s mariánskym zjavením na Rue du Bac a zároveň ho umiestniť do širšieho kontextu ďalších mariánskych zjavení v La Salette, v Lurdoch, v Gietrzwalde či vo Fatime. Uvediem tiež kritické ohlasy, ktoré nám pomôžu zaujať voči nám objektívne stanovisko, a tak poukázať na miesto mariánskeho kultu v Cirkvi. Spracovanie tejto témy teda v sebe zahŕňa historický, teologický i pastorálny aspekt. Začal by som však predstavením života tej, ktorá mala milosť položiť si ruky na kolená Panny Márie, svätej Kataríny Labouré.

V opise stretnutí sestry Kataríny s Pannou Máriou narážame na drobné ťažkosti. Tieto zážitky opísala niekoľkokrát V podstate medzi jej správami nie sú väčšie rozdiely, avšak naskočí sa tu otázka, ktorú z týchto správ vybrať a preložiť. Najlepším riešením by bolo uvedenie všetkých opisov. To však nie je cieľom tejto knihy. Rozhodol som sa teda nepreložiť zápisky sestry Kataríny, ale pri opisovaní udalostí budem zohľadňovať všetky informácie. Okrem toho, kvôli charakteru tohto spracovania, nebudem uvádzať pramene citácií. Výnimočne uvediem len niektoré. Každý zainteresovaný môže siahnuť po dielach, v ktorých sa texty nachádzajú (prvý diel: B. Laurentin - P. Roche, Catherine Labouré et la Médaille Miraculeuse, Paris 1976; druhý diel: B. Laurentin, Procès de Catherine, Paris 1979). V poľskom jazyku pramene na tému zjavenia možno nájsť v W. Rakocy, Cudowny Medalik: propagacja interpretacji przestania i roli tzw. wizji Maryi z globem, Salvatoris, Mater, 8 (2006), 4. 1 - 2, s. 403 - 453.

Život sestry Kataríny Labouré

Každý ľudský život sa začína podobne, jeho priebeh a koniec je však rôzny. Život sestry Kataríny, dcéry kresťanskej lásky, ktorá bola v roku 1933 započítaná medzi blahoslavených a v roku 1947 medzi svätých, patril, ľudsky povedané, k priemerným a málo zaujímavým. V Božích očiach bol však výnimočný. Človek hodnotí veci podľa toho, ako ich vidí. Boh zasa pozerá na srdce a dáva cenu tomu, čím iní pohŕdajú. Sestre Kataríne sa v roku 1830 zjavila Panna Mária a odovzdala jej posolstvo zhrnuté v Zázračnej medaile. Môžeme sa teda v krátkosti pozrieť na život tej, ktorej nebo zverilo tento veľký dar.

Narodenie a detstvo

Katarína, ktorú doma volali Zoe, keďže bola pokrstená na svätú Zoe, prišla na svet v piatok 2. mája 1806 v dedinke Fain-les-Moutiers, ležiacej v regióne Côte d'Or vo Francúzsku. Rodičia Peter a Magdaléna sa narodili v roku 1767 a 1769 (druhý rok nie je istý). Otec prežil krátky čas v kňazskom seminári, avšak kvôli blížiacej sa revolúcii seminár opustil a usadil sa v rodnom kraji, kde sa venoval obrábaniu poľa a chovu dobytká. Matka Magdaléna Gontard bola vychovávateľkou v Senailly. Rodičia sa zosobášili 4. júna 1793. Prvých sedem rokov žili v Senailly, kde Peter vlastnil svoje pozemky. V roku 1800 sa presťahovali do Fain-les-Moutiers. V rokoch 1811 - 1815 zastával Katarínin otec úrad starostu tejto malej dediny. Od roku 1794 do roku 1809 sa v ich rodine narodilo sedemnásť detí, z ktorých sa dospelého veku dožili iba tri dcéry a sedem synov. Katarína bola tretím najmladším dieťaťom. Zo všetkých súrodencov prežila najviac času s Antóniou, ktorá bola od nej mladšia o dva roky. Zdieľali spolu chvíle radosti i smútku.

Rodina Labouré bola považovaná za veľmi nábožnú a zároveň za jednu z najbohatších vo Fain-le-Moutiers. Materiálna situácia rodiny im dovolila obnoviť kaplnku Panny Márie vo farskom kostole. V tejto kaplnke Katarína trávila dlhé chvíle v modlitbe predtým, ako vstúpila do Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. Podľa svedectiev jej priateľiek z detstva bola veľmi úctivá a nikdy nezapríčinila nijakú nepríjemnosť. Keď sa spolužiačky medzi sebou pohádali, Katarína vždy hľadala spôsob, ako ich zmieriť. Z tých istých svedectiev vieme, že nebola obzvlášť pekná. Od iných dievčat sa líšila svojou výnimočnou povahou a vonkajším vzhľadom. Mala však pekné modré oči, ktoré prezrádzali jej vnútornú krásu a upútali každého, kto sa s ňou stretol.

Od prirodzenosti mala Katarína pevný charakter, čo sa zhodovalo aj s jej postavou. Ako dospelá bola vyššia než iné ženy a mala silnejšiu postavu. Keď sa stalo, že v komunite narazila na nijakú nepríjemnosť, stíchla, no líca jej sčerveneli. Katarína bola vodcovský typ, zvolila si však cestu pokorného mlčania. Jej prvý spovedník Jean-Marie Aladel ju považoval za chladnú a apatickú. To však mohlo byť dôsledkom ich neľahkej vzájomnej komunikácie o zjaveniach, voči ktorým mal spočiatku veľké výhrady. Tí, ktorí sestru Katarínu poznali, tvrdili, že hoci pôsobila vážnym dojmom, pri osobnom stretnutí z nej vyžarovala radosť, srdečnosť a otvorenosť. Niet divu, že voči spovedníkovi, ktorý ju spočiatku nechápal, bola rezervovanejšia.

Detstvo Kataríny plynulo šťastne až do polovice deviateho roku jej života. 9. októbra 1815 jej zomrela matka. Mala 46 rokov. Magdaléna priviedla na svet početné potomstvo. Namáhavá práca na hospodárstve presahovala sily tejto jemnej vychovávateľky z mesta. O jej fyzickom vyčerpaní v posledných rokoch života svedčí aj skutočnosť, že hoci bola učiteľkou, nemala dostatok síl učiť svoje najmladšie deti čítať a písať. Katarína sa to naučila až pred vstupom do Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. Bola analfabetka a vedela sa iba podpísať, za čo zaplatila 30 frankov. Nikdy sa však dobre nenaučila pravopis, čo pri čítaní jej zápiskov hneď udrie do očí. Strata matky, na ktorú bola veľmi naviazaná, jej spôsobila nesmiernu bolesť. V tejto prázdnote poprosila Pannu Máriu, aby jej na zemi nahradila matku. Jedna z domácich pomocníčok bola svedkom toho, ako sa Katarína túli k soške Panny Márie.

Odchod matky neukončil toto bolestné rozpoloženie. Otec sa totiž nedokázal postarať o dve najmladšie dcéry. Katarína ešte nemala ani desať rokov a Antónia bola o dva roky mladšia. Preto sa rozhodol dať ich do výchovy svojej sestre Margite do Saint-Rémy. Zostal s ním len najmladší syn, šesťročný August, ktorý bol postihnutý následkom nehody. Tu sa začína najbolestnejšie obdobie v živote obidvoch sestier. Stratili nielen matku, ale i otca a rodný dom. Po večeroch plakali do vankúša a bolo im ťažké zmieriť sa s osudom, ktorý ich postretol. Ich vyhnanstvo trvalo celé dva roky, až kým sa otec nerozhodol priviesť ich späť do rodného domu. Po čase Katarína po prvýkrát pristúpila k svätému prijímaniu v Moutiers-Saint-Jean, vzdialenom asi dva kilometre. Vo farskom kostole totiž nemali kňaza, a tak im tamojší farár prichádzal slúžiť každú nedeľu svätú omšu.

Keď sa Katarína vrátila domov, mala dvanásť rokov a Antónia desať. Otec ich priviedol nielen preto, že mu chýbali, ale aj preto, že potreboval ich pomoc. Mal iba tri dcéry. Najstaršia z nich, 23-ročná Mária Lujza, mala v júni roku 1818 vstúpiť k dcéram kresťanskej lásky. Od matkinej smrti až do svojho odchodu z domu zastávala úlohu gazdinej v domácnosti. Keď sa však teraz chystala otca opustiť, bolo potrebné nahradiť ju. Katarína i Antónia sa napriek svojmu mladému veku odvážne chopili úloh domácich paní vo všetkých prácach a námahách, ktoré s tým boli spojené. Stačí povedať, že už len v samotnom holubníku mali 700 až 800 holubov. K tomu ešte treba pripočítať sliepky, husi a dobytok. To všetko si vyžadovalo každodennú opateru. Na hospodárstve boli zamestnaní aj ľudia zvonku, čo bolo niekedy počas žatvy aj desať osôb navyše. Pre početnú rodinu i pracovníkov bolo potrebné každý deň pripraviť jedlo. Každé dva týždne sa chodilo prať, čo v tom čase predstavovalo náročnú a dlhotrvajúcu činnosť, o to viac, že rodina bola početná. Keď ostatné deti ešte hlboko spali, Katarína a Antónia museli vstávať ku každodenným prácam. Ich deň sa začínal o štvrtej hodine ráno. Katarína sama priznala, že ako dcéra kresťanskej lásky nemala žiadne ťažkosti so vstávaním o štvrtej ráno. Bola na to zvyknutá už od detstva.

Keďže sa otec obával, že by práca presahovala sily jeho dcér, zamestnal jednu ženu zo susedstva ako pomocníčku. Po dvoch rokoch však Katarína i Antónia došli k záveru, že aj samé dokážu zvládnuť všetky práce. Pomocníčka bola teda prepustená. Od tej chvíle sa vo dvojici ujali prác v dome a v celom hospodárstve. Ťažké životné skúšky, ktoré ich istým spôsobom obrali o detstvo, nakoniec sformovali silný charakter Kataríny. Keď v roku 1834 jej staršia sestra Mária Lujza opustila Spoločnosť dcér kresťanskej lásky, sestra

Katarína zbalila všetky listy, ktoré od nej dostala, a poslala jej ich, aby si pripomenula, aká bola kedysi šťastná. Mária Lujza odišla zo Spoločnosti nielen kvôli osočovaniu, ktorého sa jej dostávalo, ale aj pre svoju hrdosť, ktorá jej nedovolila s pokorou znášať túto ťažkú situáciu. V roku 1845 sa do Spoločnosti vrátila. Zomrela 25. júla 1877, o sedem mesiacov neskôr ako Katarína.

Život Kataríny, ktorá dovŕšila desiaty rok, plynul v rytme ťažkej práce od rána až do večera. Napriek mnohým povinnostiam si dokázala nájsť čas zájsť čo i len na pol hodiny do kostola, kde sa modlila kľaciac na kamennej dlažbe. Neraz to boli i celé hodiny bez ohľadu na ročné obdobie. V dôsledku toho v staršom veku trpela zápalom kĺbov. Keďže vo farskom kostole nemali kňaza, nebola tam ani Sviatosť Oltárna. Katarína sa najčastejšie modlievala v kaplnke, ktorú zreštaurovala jej rodina a kde sa nachádzal obraz Nepoškvrnenej. Ženy zo susedstva si o tom rozprávali a utáhovali si z Kataríny, že ak bude toľko času tráviť na modlitbe, nesplní si úlohy, ktoré dopadli na jej plecia. Ona však nielenže stíhala povinnosti, ktorých mala viac než jej susedky, ale navyše ich konala aj veľmi vzorne. Zakrátko museli susedky uznať, že je veľmi dobrou hospodárkou. Otec bol na obidve dcéry nesmierne hrdý a bezhranične im dôveroval. V mladučkej Kataríne však dozrievalo povolanie. Ako štrnásťročná sa rozhodla postíť každý piatok a sobotu. Nevieme, v čom presne spočíval tento pôst, musel však byť dosť prísny, keďže jej ho znepokojený otec rozhodne zakázal. Katarína sa teda začala najprv postíť potajomky, až kým otec po čase zo svojej požiadavky neustúpil. V tomto predsavzatí vytrvala až do konca života. Výnimočne ho porušila len v období seminára.

Keď mala Katarína osemnásť rokov, sníval sa jej sen. Ocitla sa vo farskom kostole, kde vidí staršieho kňaza, ktorý si oblieka liturgické rúcho na slávenie svätej omše. Po skončení jej kývne, aby pristúpila bližšie. Ona však vystrašene vybehne z kostola. Ešte stále vo sne ide navštíviť chorú ženu, kde znovu vidí toho istého kňaza. Ten ju pochválil za to, že sa stará o takýchto ľudí a dodáva: "Teraz predou mnou utekáš, ale raz budeš šťastná, že môžeš prísť ku mne. Boh má s tebou plán. Nezabudni na to!" Sen na ňu veľmi silno zapôsobil. Jedného dňa ju švagriná zaviedla do domu dcér kresťanskej lásky v Châtillone. Keď vstúpila do hovorne, zbadala tam portrét kňaza, pred ktorým vo sne utekala. Celá rozrušená týmto objavom, spýtala sa jednej zo sestier, kto je ten kňaz. Z odpovede sa dozvedela, že je to svätý Vincent de Paul. Zrazu jej bolo všetko jasné. Má vstúpiť do Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. Už dlhší čas sa totiž zamýšľala nad tým, aké spoločenstvo si má vybrať. Nebolo pre ňu samozrejmosťou ísť v šľapajach svojej staršej sestry. Keď sa po rokoch vracala ku snu z čias svojej mladosti, prežívala ho tak, akoby sa práve udial. Sestry v tom videli jej prejav vďačnosti voči otcovi chudobných, ktorý ju chcel mať vo svojej Spoločnosti.

Keď sa so svojimi plánmi zverila otcovi, rozhodne jej zakázal rozmýšľať o rehoľnom živote. Môžeme mať pochopenie pre jeho rozhodnutie. Mal iba tri dcéry. Mária Luzja bola už niekoľko rokov v Spoločnosti dcér kresťanskej lásky a teraz ju chce nasledovať ďalšia. Jeho rázne zamietnutie sa dá chápať aj z praktického pohľadu. Keby otec dovolil Kataríne odísť z domu, nemal by nikoho z rodiny, komu by mohol zveriť jeho spravovanie. Antónia mala už šesťnásť rokov, ale nemala schopnosti svojej staršej sestry. Kataríne síce pomáhala vo všetkých prácach, ale otec ju poznal veľmi dobre a

uvedomoval si, že sama nedokáže riadiť celý dom. Jeho nesúhlas bol teda rozhodný. Mal však aj iný zámer. Chcel, aby sa Katarína vydala.

Aby otec prekazil rozhodnutie svojej dcéry, poslal ju na istý čas k synovi Karolovi do Paríža, ktorý tam vlastnil reštauráciu. Dúfal, že keď Katarína zakúsi svetský život, zmení mienku. Toto životné obdobie bolo pre ňu opäť vyhnanstvom. Skromné a jednoduché dievča z dediny s očividnými nedostatkami vo vzdelaní i spoločenskom správaní sa nedokázalo začleniť do veľkomestského prostredia. Medzi dievčatami sa cítila pokorovaná a zabudnutá. Spoločnosti sa vyhýbala a čas trávila v samote. Na prosbu Karola sa otec nad ňou zľutoval a dovolil jej vrátiť sa domov.

23-ročná Katarína prosila svoju staršiu sestru Máriu Lujzu o radu, ako sa má správať voči otcovi. Tá jej v roku 1829 napísala, aby odišla do Châtillonu k švagrinej, ktorá tam viedla penzionát. Ako dôvod mala uviesť, že sa chce naučiť písať. Nezostala tam dlho. Švagrína sa zrejme prihovarila u svojho švagra, aby Kataríne dovolil vstúpiť do Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. Bola to veľmi zbožná osoba, a preto ju z celého srdca podporovala v jej rozhodnutí. Nakoniec, po šiestich rokoch čakania, dal otec Kataríne svoj súhlas. S jej rozhodnutím však vôbec nebol stotožnený, a preto jej nedal ani veno, ani výbavu. O všetko sa postarala švagrína. No i tak bol otcov súhlas jedným zo šťastných momentov v živote budúcej svätice.

Život v Spoločnosti dcér kresťanskej lásky

V januári 1830 Katarína začala postulát v dome dcér kresťanskej lásky v Châtillone. V registri domu je zapísané, že ako vklad priniesla 672 frankov, z toho 300 frankov veno, 300 frankov na živobytie v seminári a 72 frankov na habit. Po troch mesiacoch skúšky v Châtillone sestra Séjole povedala sestre M. C. Caseneuve (svedčiacej v diecéznom procese): "Nikdy v živote som nestretla tak čistú a nevinnú dušu. To dieťa si z neba zasluhuje tie najväčšie milosti." To, čo pre ňu nebo neskôr pripravilo, niektoré osoby vytušili už dávno predtým.

Podľa vlastných zápiskov začala Katarína seminár (v Spoločnosti dcér kresťanskej lásky je "seminár" pomenovaním noviciátu) v Paríži 21. apríla, niekoľko dní pred prenesením relikvií svätého Vincenta de Paul. Počas francúzskej revolúcie boli relikvie zakladateľa ukryté. 25. apríla 1830 ich vystavili v katedrále Notre-Dame a potom v procesii preniesli na ulicu de Sèvres, kde sa nachádzajú až dodnes. Pre Katarínu bolo veľkou poctou, že taká dôležitá udalosť sa udiala na začiatku jej života v Spoločnosti. Vstup do seminára v takomto momente bol odmenou za dlhé roky čakania na otcov súhlas.

Pre veľký počet kandidátok sa vstup do seminára konal trikrát v roku. Každá skupina mala niekoľko desiatok sestier, presný počet však nevieme. Počas seminára dostala sestra Katarína zvláštne milosti. Najprv zažila videnia srdca svätého Vincenta de Paul. Otec chudobných zo sna pred šiestimi rokmi sa vrátil k svojej dcére, aby ju pripravil na jej budúce poslanie. Jeho srdce videla sestra Katarína nad schránkou s relikviami, ktoré boli vystavené k verejnej úcte v kostole kňazov Misijnej spoločnosti. Najprv bolo srdce

bielej farby, potom vo farbe plameňa a nakoniec v tmavočervenej farbe. V súvislosti s tým jej napadli rôzne myšlienky: biela farba - vnútorný pokoj a nevinnosť, farba plameňa - obidve Spoločnosti sa musia rozpáliť plameňom lásky voči chudobným na celom svete, tmavočervená farba - smútok z nastávajúcich politických udalostí a krviprelievania vo Francúzsku.

Sestra Katarína prežila ešte iné, nie veľmi známe duchovné skúsenosti. Počas celého seminára videla Pána Ježiša vo Sviatosti Oltárnej. Ako sama napísala, nevidela ho len vtedy, keď prežívala pochybnosti. Na slávnosť Svätej Trojice videla Krista Kráľa s krížom na hrudi, ktorý siahal k jeho nohám. Následne ho zbavili šiat, vtedy ju prenikol veľký smútok.

K výnimočným milostiam, ktoré mladá sestra dostala počas seminára, patria stretnutia s Pannou Máriou. Budeme im venovať ďalšiu časť tohto diela. Spomeniem zatiaľ len toľko, že celú vec referovala svojmu spovedníkovi, ktorým bol kňaz Aladel. On bol vlastne jediným človekom, ktorý poznal sestru obdarenú milosťou stretnutia s Pannou Máriou. Sestra Katarína totiž nechcela, aby sa ktokoľvek dozvedel, že ona bola tou seminárskou sestrou. Avšak postupom času zvlášť sestry, ktoré s ňou žili a mohli pozorovať jej život zblízka, vytušili, že tou osobou je sestra Katarína. Toto tajomstvo však postupne prešlo do diskrétnosti a nikto ho oficiálne nepotvrdil.

Hodnotenie od sestry direktorky na konci seminára nebolo ničím výnimočné. Zdá sa to celkom pochopiteľné. Sestra Séjole mala pri sebe iba Katarínu, zatiaľ čo direktorka niekoľko desiatok mladých sestier. Avšak jej hodnotenie ju opisuje ako osobu mimoriadne svedomitú a pracovitú, no zároveň nie príliš schopnú po intelektuálnej stránke. Toto posledné tvrdenie nezodpovedá pravde. Katarína bola obdarená vrodenu inteligenciou. Jediné, čo jej chýbalo, bolo vzdelanie. Kvôli tomu mohla síce pôsobiť zaostalo, no pomáhala jej to zotrvať v pokore. Svoju bystrosť prejavila v mnohých situáciách. Jednou z nich je udalosť, ktorá sa odohrala v Materskom dome Spoločnosti v Paríži na ulicu du Bac. Keď tam zavesili obraz znázorňujúci zjavenie, otec Aladel sa na chodbe zhováral so sestrou Katarínou. Vtedy jednej sestre napadla myšlienka, že tou vizionárkou by mohla byť ona. Pristúpila k nim a keďže vedela, že ju poznal iba spovedník, položila mu otázku, ktorú vôbec neočakával: "Nie je sestra Katarína tou, ktorá videla Pannu Máriu?" Otec Aladel stratil reč. Nevedel, čo povedať. Klamať nechcel a nemohol porušiť daný sľub, o to viac, že sa nachádzal v prítomnosti tej, ktorej sľúbil zachovať úplnú diskrétnosť. Z nepríjemnej situácie ho dostala samotná sestra Katarína. S pokojom sa obrátila na sestru a povedala: "To ste naozaj dobre trafili!" Dotyčná sa pozrela na sestru Katarínu a odvetila: "Ó, nie! To nemôžete byť vy." Zo života sestry Kataríny sú známe i mnohé iné situácie, kde sa prejavila ako veľmi bystrá osoba. O jej vrodenej praktickej inteligencii hovorí aj schopnosť, s akou od svojich dvanástich rokov plnila povinnosti domácej panej.

Začiatkom februára 1931 bola sestra Katarína po skončení seminára poslaná do domu sestier v Reuilly pri Paríži, kde zložila sľuby. V tom čase to bolo predmestie Paríža. Dom sestier tvorili dve budovy spojené veľkou záhradou. Prvý dom dostal meno od miesta Reuilly, druhý sa nazýval Enghien, na počesť istého aristokrata pochádzajúceho z miesta, ktoré nieslo tento názov. V prvom dome bývala sestra predstavená. Sestra Katarína bývala v dome Enghien. Modlitby, stolovanie a rekreácie boli spoločné. V roku 1876, kedy sestra Katarína zomrela, žilo v obidvoch domoch 38 sestier. Sestry sa starali

hlavne o siroty, malé deti a mládež. Viedli tiež dva hospice, jeden pre ženy a druhý pre mužov. Okrem toho vykonávali i mnoho iných prác spojených s domom.

Sestra Katarína strávila na tomto mieste takmer 46 rokov, teda celý svoj život, čo bolo v tom čase celkom bežné. Zo zachovaných prameňov vyplýva, že sestry zriedka menili domy. Treba poznamenať, že vo vrcholnom období rozvoja Spoločnosti dcér kresťanskej lásky vo Francúzsku, teda od 30 rokov 19. storočia, úcta k Panne Márii Zázračnej medaily priťahovala nespočetné zástupy nových kandidátok. V druhej polovici tridsiatych rokov ukončilo ročne formáciu v seminári okolo tristo novíciek. Časté prekladanie sestier bolo priam nemožné, z čoho sa vyvinula prax zriedkavých zmien. Sestry boli vymieňané len výnimočne a len v nutnom prípade. Buď boli sestry preložené každých 10, 15 či 20 rokov, alebo zostali celý život na jednom mieste ako sestra Katarína. V Reuilly sa častejšie menili iba predstavené, ktorých sestra Katarína zažila päť.

Jej prvou predstavenou bola staršia zásadová sestra, ktorá sa volala sestra Savard. Sestra Katarína na tie roky spomínala s vďačnosťou. Predstavená sa veľmi starala o chudobných v regióne. Keď sa napríklad objavila prvá zelenina, ako prvých obdarovala chudobných. Až potom mohli sestry užívať plody svojej práce. Táto aj iné praktiky sa sestre Kataríne veľmi páčili a sama ich uskutočňovala v hojnej miere. Ako vysoko si vážila počínanie predstavenej domu, tak nesúhlasila s praktikami svojej nadriadenej v kuchyni, ktorá sa usilovala šetriť na chorých a starých zverencoch v dome, pričom im porcie jedla obmedzovala na minimum a dávala im niekedy to, čo už bolo staré. Šľachetná duša sestry Kataríny sa nad takýmto stavom vecí veľmi trápila. Obrátila sa dokonca na svojho spovedníka s prosbou, aby jej pomohol zmeniť dom. Kňaz Aladel jej však radil, aby to nerobila hneď v prvom roku a aby prečkala ťažký čas. Tak aj urobila. Zostala tam a postupne sa venovala kuchyni, prácovní, kurínu, holubníku, vrátnici a od roku 1861 aj hospicu pre mužov. Posledná práca sa stala charakteristickým rysom jej povolania. V posledných rokoch života, keď jej ubúdali sily, pracovala striedavo v hospici a na vrátnici.

V hospici žili starci, chorí, bezdomovci alebo tí, o ktorých sa ich rodina starať nechcela. Medzi nimi boli niektorí neveriaci, vulgárni, zlostní alebo alkoholici. Práca s nimi si vyžadovala mimoriadnu trpezlivosť a ak boli chorí a nevládni, tak aj fyzickú silu. Zrejme preto tam slúžila aj sestra Katarína. Preukazovala im veľkú duchovnú službu. Počas procesu blahorečenia na diecéznej úrovni v otázke hrdinstva jej čností spolusestry vyzdvihli, ako trpezlivo znášala urážky a provokácie svojich zverencov a vždy sa usilovala o to, aby dostali lepšie jedlo ako sestry. Keď boli chorí a zomierali, trávila pri nich celé noci. Takto počas pätnástich rokov služby v hospici ani jeden z nich nezomrel nezmierený s Bohom. Pritom boli títo ľudia často nepriateľmi viery. Sestra Katarína získavala ich duše pre Boha svojou láskou a vytrvalosťou. Po ich smrti sa za nich vrúcne modlila a o to isté prosila aj sestry. Raz ju pre jej mimoriadne prednosti predstavení požiadali, aby sa v jednom dome stala predstavenou. Sestra Katarína ich úpenlivo prosila, by upustili od tohto zámeru. A tak sa aj stalo.

Duchovnosť sestry Kataríny a hrdinskosť jej čností by si zaslúžili ďalšie spracovanie. Svoju zbožnosť prežívala bez zbytočných vonkajších prejavov. Usilovala sa hlavne o svedomité plnenie svojich povinností. Azda najlepšie to ilustruje nasledujúca udalosť. Keď od roku 1861 slúžila starcom v hospici, vynášala a umývala nočníky, ktoré pripomínali vedrá podložené pod kreslo s otvorom. Robila to na dvore, kde bol prístup k

vode. Západ sa šíril na všetky strany. Sestrám, ktoré prechádzali popri nej, vravela, že takéto služby sú "perlami dcér kresťanskej lásky". Tá, ktorá sa rukami dotýkala Božej Matky, bola hrdá na to, že môže plniť takú službu. Niet divu, že za to dostala odmenu v podobe mnohých milostí. Vrátnička domu, sestra Tranchemer, spomína nasledujúcu udalosť. Raz večer, keď zamkla všetky brány záhrady i závoru na dverách domu, zanesla kľúče predstavenej. Sestra Katarína už bola na lôžku. Videla ju dobre. Keď ráno vstala, aby otvorila dom, zarazilo ju, že lôžko sestry Kataríny je už ustlané. Spýtala sa na ňu sestier, no tie dosvedčili, že nič nevideli. Pomyslela si, že snáď išla do kaplnky, ale tam ju nenašla. Prehľadala celý dom, od pivnice po povalu, no nikde ju nenašla. Znepokojila sa, pretože sestru Katarínu veľmi dobre poznala. Nakoniec otvorila dvere domu a vyšla von. Uzrela ju uprostred záhrady stáť pred sochou Panny Márie. Ruky mala zložené k modlitbe a nežne opierala zrak na svoju Matku. Sestra na ňu zavolala raz, druhý i tretí raz. Žiadna reakcia. Sestra Katarína bola úplne ponorená do modlitby. Sestra Tranchemer sa vrátila do kaplnky. O pol piatej sa dvere kaplnky otvorili. Sestra Katarína vstúpila a potichučky zaujala svoje miesto. Podľa sestry vrátničky sa v tú noc muselo stať čosi výnimočné. Vari by niekto dokázal prejsť cez zamknuté dvere?

Sestra Katarína sa snažila plniť všetky svoje povinnosti čo najsvedomitejšie, starostlivo a horlivo. Nepodujímala sa na veľké veci, ale len na tie, ktoré jej boli zverené. V istom období sa v Spoločnosti šíрили reči, že sestra, ktorá videla Pannu Máriu, sa teraz stará o dobytok. Pre nebo nemá hodnotu, aká práca sa koná, ale to, ako sa koná. Často totiž tí, ktorí túžia nasýtiť celý svet, všetkých urobiť šťastnými a konať podobné veci, strávia celý svoj život plánovaním. Ich plány sú tak ďalekosiahle, až sa nedajú uskutočniť. A keď sa dívajú príliš ďaleko za horizont, ťažko zbadajú potreby tých, ktorí žijú vedľa nich. Na konci života potom zistia, že iba snívali. No u sestry Kataríny tomu tak nebolo. Využila i tú najmenšiu príležitosť na to, aby každému poslúžila. Láska sa nemusí vyhľadávať. Ona stále vychádza v ústrety druhému človeku.

S horlivosťou sestry Kataríny bola úzko spojená aj jej nenápadnosť. Nielenže nechcela, aby ktokoľvek vedel, že ona dostala milosť stretnutia s Nepoškvrnenou, ale robila všetko preto, aby sa v ničom nelíšila od svojich spolusestier v každodennom živote. Keď na sklonku života ležala ťažko chorá na lôžku, sestra F. Charvier si bola takmer istá, že ona je sestrou, ktorú si Panna Mária vyvolila, preto sa jej udivene spýtala, prečo nepoprosí o možnosť častejšieho svätého prijímania, keď má na to právo. Sestra Katarína odpovedala: "Teším sa, keď mi sviatosť prinášajú, ale chcem ju prijímať tak, ako všetci ostatní. Nechcem na seba pútať pozornosť." V ničom sa nechcela líšiť a preto sa usilovala o to, aby sa nikto nedozvedel, že sa práve jej dostalo milosti stretnutia s Nepoškvrnenou.

Mlčanie bolo charakteristickým rysom duchovnosti sestry Kataríny, a to nielen v prípade prežitých milostí. Už zo zásady nehovorila veľa. Keď sa jej počas spoločnej rekreácie sestry pýtali, prečo nič nehovorí, odpovedala: "Čo chcete, aby som povedala? Ja nič neviem." Podľa sestry I. Cantel iste žila neustále pod takým silným dojmom stretnutia s Pannou Máriou, že ju nezaujímali žiadne novinky, ani veci, ktorými žil svet. V komunite ju istá sestra často pokorovala a nazývala ju hlúpou. Vtedy sestra Katarína pozerala na nebo, akoby tam niečo videla. Inokedy zasa odpovedala: "Áno, je to tak. Všetko, čo viem, som sa naučila v Spoločnosti."

Jej mlčanie, obzvlášť v súvislosti so zjaveniami, bolo po celý jej život vystavené ťažkým skúškam. Keďže si sestry z najbližšieho okolia domýšľali, že ona je tou omilostenou sestrou, často a veľmi úskočným spôsobom sa usilovali vytiahnuť z nej potvrdenie ich podozrenia. Boli to jediné chvíle, keď sa Katarína zatvárala prísne a s vážnosťou odpovedala: "Prosím, aby ste sa zaujímalí o svoje veci." Po jej smrti niektoré sestry hovorili, že už počuli, že je to azda ona, iné zasa zostali úplne zaskočené. Prvou osobou, ktorá dospela k presvedčeniu, že to mohla byť sestra Katarína, bola už spomínaná sestra Séjole. Keď sa dopytala o zjaveniach Panny Márie jednej zo seminárskych sestier, bez rozmýšľania zvolala: "To môže byť jedine sestra Katarína. Nikto iný nie je hoden takej milosti." Ale boli tiež chvíle, keď sestry spochybňovali reálny charakter zjavenia. Raz počas rekreácie jedna z mladých sestier vyslovila mienku, že to nebolo skutočné stretnutie s Pannou Máriou, ale iba videnie akéhosi obrazu. Sestra Katarína, ktorá zvyčajne vždy mlčala, sa zrazu postavila a pred všetkými vyslovila: "Sestra, ktorá videla Pannu Máriu, ju videla z mäsa a kostí tak, ako sa vy dívate na mňa a ja na vás."

Napriek výnimočným milostiam nebol vzťah medzi sestrou Katarínou a spovedníkom ideálny. Otec Aladel bol podľa všeobecnej mienky považovaný za nábožného, rozvážneho a múdreho človeka. Dosvedčuje to i skutočnosť, že sa po kňazskej vysviacke v roku 1825 na vlastnú prosbu vydal evanjelizovať francúzske dediny Pikardie. Prechádzal z dediny do dediny a ako svätý Vincent de Paul prebúdza náboženské vedomie dedinčanov a zmieroval ich s Bohom. Bol veľmi inteligentný. Prednášal filozofiu a predstavoval príklad poznania a apoštolskej horlivosti. Prečo teda bol jeho vzťah so sestrou Katarínou taký napätý?

Aby sme odpovedali na túto otázku, treba pochopiť všeobecný kontext. Keď sestra Katarína zverila otcovi Aladelovi, že videla Pannu Máriu, ktorá ju poverila istým poslaním, mal 30 rokov a ona 24. V spovednici sa stretávajú dve mladé osoby, z ktorých jedna má poznanie a druhá iba jednoducho referuje to, čo zažila. Otec Aladel ešte určite nemal dostatočnú skúsenosť so sestrami, pretože za spovedníka v Materskom dome bol menovaný v roku 1830, krátko predtým, ako mu sestra Katarína rozprávala o svojej skúsenosti s Pannou Máriou. Sotva začal svoju službu medzi sestrami a hneď takýto prípad. To nečakal. Prvý dojem mu vrazil, že mladú sestru vedie k takýmto predstavám jej prehnaná horlivosť. Prikázal jej teda, aby si odpočinula. Keď sa však neskôr k téme vrátila a začala naliehať, zostal zaskočený. On, ktorý ešte donedávna prechádzal dedinami Pikardie a prekonával námahy misionárskeho života, čo určite sformovalo jeho veľmi pragmatické chápanie vecí, nebol pripravený na to, čo počul.

Rýchlo ho však začali prenikať pochybnosti, že to nie sú len nejaké domnelé predstavy. Prispeli k tomu aj politické pomery, o ktorých Panna Mária rozprávala sestre Kataríne a ktoré sa začali potvrdzovať. Spovedník začal pomaly nadobúdať presvedčenie o pravdivosti jej slov. Uplynul však rok a pol, kým sa rozhodol pre razenie medaily v júni roku 1832. Svojej poslednej predstavenej sestre Dufès rozprávala sestra Katarína, ako sa spovedník zdráhal dať vyraziť medailu. Po mnohých pokusoch presvedčiť ho mu raz povedala so smútkom: "Povedala som Svätej Panne, že môj spovedník nechce urobiť, čo si žiada. Nech sa teda obráti na niekoho iného a nie na mňa. Ja už viac urobiť nemôžem." Ako odpoveď počula od neho: "Vy dotieravá osa." Panna Mária jej však neprikázala vynucovať rozhodnutie od spovedníka, ale trpezlivo čakať. Upokojila ju slovami: "Je to

môj verný služobník. Príde čas, keď urobí všetko, čo si želám.” Postoj reči spovedníkovi dokazuje, že i napriek mnohým rozdielom vo vzdelaní si sestra Katarína počínala veľmi múdro.

Zdá sa, že vo vzťahu medzi spovedníkom a vizionárkou netrpela len druhá strana. Nepoznáme dôvod, pre ktorý otec Aladel v roku 1835 poprosil o poslanie do zahraničných misií. Nie je vylúčené, že ho celá táto záležitosť veľmi ťažila a to tým viac, že ju musel uchovať v tajomstve, a tak ju niesť celkom sám. Hoci sa radil aj s inými, nakoniec iba on niesol celú váhu zodpovednosti za sestru, za podanie obsahu zjavenia, za to, aké stanovisko k veci zaujmú cirkevné vrchnosti, atď. Od toho, čo povedal a čo urobil, záviselo všetko. Niesol na svojich pleciach veľké bremeno, ktoré bolo o to väčšie, že mal iba niečo cez tridsať rokov. V tom istom roku bol však zvolený za generálneho asistenta Misijnej spoločnosti a od svojich misijných plánov musel upustiť.

Posledný rok života

Ako už bolo povedané, sestra Katarína po celý život uchovávala v tajnosti milostivé stretnutie s Pannou Máriou. Menej známa je skutočnosť, že toto tajomstvo zverila na sklonku života svojmu spovedníkovi otcovi Chevalierovi a sestre Dufès, predstavenej. Práve vďaka nej vieme, že to nebola Panna Mária, ktorá jej prikázala mlčať, ale že ona sama sa rozhodla zostať svetu neznáma. Nikto z tých, ktorí zažili zjavenia v La Salette, Lurdoch či vo Fatime, nedostali príkaz zostať svetu neznámymi. Je to dôkazom pokory sestry Kataríny a jej hlbokého presvedčenia o vlastnej nehodnosti. Preto prosila svojho spovedníka o zachovanie tajomstva ohľadom jej osoby.

Z výpovede pátra Quentina, zaznamenananej na príkaz parížskeho arcibiskupa v roku 1836, vyplýva, že otec Aladel neprezradil tajomstvo nikomu. Avšak podľa kňaza Chevaliera vedel o tom ešte jeho priateľ a neskorší generálny predstavený Misijnej spoločnosti Ján Baptista Etienne. Vieme, že sa s ním otec Aladel radil sako svojím blízkym priateľom v tejto záležitosti, ktorá ho znepokojovala a iste aj trápila. Je veľmi pravdepodobné, že mu povedal meno dotyčnej sestry, pretože hneď po prevzatí úradu generálneho predstaveného v auguste 1843 otec Etienne pozval k sebe sestru Katarínu. Uprostred miestnosti postavil kreslo, posadil ju doň a vypytoval sa na detaily zjavenia. Sestra Katarína však neprehovorila ani slovo a neodpovedala na žiadnu otázku. Keď v roku 1860 menoval sestru Dufès za predstavenú domu v Reuilly, povedal jej, že ju posielal tam, kde žije vizionárka, ba dokonca povedal aj jej meno. Keď otec Boré v roku 1874 prevzal úrad generálneho predstaveného, tiež si dal zavolať sestru Katarínu, ale ani on od nej nezískal žiadne informácie.

Je možné, že sestra Katarína nechcela odpovedať na žiadnu z otázok a ospravedlňovala sa tým, že si nič nepamätá. Z jej života sú známe prípady, keď sa jej vypytovali na zjavenie a ona si na nič nevedela spomenúť. Podľa svedkov to bola milosť, ktorú jej darovala Panna Mária, aby jej takýmto spôsobom pomáhala a chránila ju v nepríjemných situáciách. Preto sa mohla vyhnúť aj stretnutiu s parížskym arcibiskupom, ktorý sa o to naliehavo usiloval, alebo aj stretnutiu s Ratisbonom. Ten dokonca sám

navrhol, aby tvár sestry zostala zahalená. Otec Aladel obhajoval tento postoj jej veľkou pokorou. Voči nej samej sa správal veľmi rázne, ale pred druhými bol vždy jej obrancom. Sestra Katarína sa nakoniec zakaždým vyhovorila na to, že si nič nepamätá.

S podobným prípadom "straty pamäti" sa stretávame päť rokov po zjavení. Keď v roku 1835 umelec Lecerf na žiadosť otca Aladela maľoval obraz Nepoškvrnenej podľa opisu sestry Kataríny, pýtal sa ho na farbu závoja. Spovedník si tento detail nepamätal. Keďže sa na to sestry Kataríny nechcel pýtať priamo, poprosil ju, aby mu znova opísala celú víziu. Ona mu odpísala, že si nespomína na žiadne detaily okrem toho, že závoj bol bielej farby. O to vlastne otcovi Aladelovi šlo. Z toho vyplýva, že jej bolo dané v konkrétnej chvíli poznať to, čo bolo nutné. Neschopnosť spomenúť si na udalosti bola u sestry Kataríny prechodná. O niekoľko rokov neskôr si vo svojich zápiskoch z roku 1841 a 1876 dokázala presne spomenúť aj na tie najmenšie detaily zo zjavenia. Zdá sa, že keď Lecerf maľoval obraz Nepoškvrnenej, Panna Mária podnietila otca Aladela, aby požiadal sestru Katarínu o spísanie celého zjavenia. Sestra Katarína to nemala veľmi rada. Dokonca v roku 1848 v súvislosti s víziou svätého kríža napísala otcovi Aladelovi, že dúfa, že ju o to prosí poslednýkrát.

Podľa výpovede sestry M. Grand spovedník Kataríny vraj raz povedal, že meno sestry prezradí až po jej smrti. Zdá sa to divné, lebo sestra Katarína bola od neho o šesť rokov mladšia. Možno mal v úmysle prezradiť jej meno v prípade, že by žil dlhšie ako ona. Tak sa však nestalo. Zomrel o jedenásť rokov skôr, 25. apríla 1865, na tridsiate piate výročie prenesenia relikvií svätého Vincenta de Paul. Sestry, ktoré pozorovali Katarínu počas jeho pohrebu, si všimli láskavý výraz jej tváre, akoby chcela povedať, že už zakúsil slávu neba.

Po smrti otca Aladela doľahol na sestru Katarínu nepokoj. Jej spovedník zamlčal videnie Napoškvrnenej so zemeguľou v rukách (budeme o ňom hovoriť v druhej časti knihy) a vzal si ho so sebou do hrobu. Zostávala už len jediná osoba, ktorá o tom vedela; otec Etienne. Nemohla sa však spoliehať na to, žeby po jej smrti bol hovorcom v tejto záležitosti. Na druhej strane ju viazal sľub mlčania, ktorý si dala. A tak sa ocitla v ťažkej situácii a trápilo ju to. Keď sa počas parížskej komúny v roku 1879 cítila v ohrození života, naliehavo prosila sestru Tranchemer, aby vždy bola pri nej a nevzdialila sa ani na krok. Spolusestra nechápala prečo, ale splnila jej prosbu. Poznala ju a vedela, že to určite nie je strach zo smrti. Je možné, že by sestra Katarína v prípade ohrozenia na živote prezradila sestre Tranchemer svoje tajomstvo. V takom prípade bola ochotná rozprávať, a preto chcela mať pri sebe nejakú dôvernú osobu, ktorej mohla zveriť to, čo zažila v roku 1830.

V roku 1876, teda na sklonku svojho života, sestra Katarína mlčanie porušila. Prečo? Vedela, že v tom roku zomrie. Poznala nielen rok, ale aj deň svojej smrti a to ju prinútilo rozprávať o tom, čo spovedník nepovedal. Podľa M. - A. de Geoffre počula sestra Katarína pri poslednom zjavení v decembri 1830: "Už ma neuvidíte, ale pri modlitbe budete počuť môj hlas." Tento fakt nám umožňuje pochopiť inak nevysvetliteľné poznanie, ktoré mala sestra Katarína ohľadom svojej smrti, ako aj mnohých iných vecí. Od začiatku nového roku 1876 opakovala pri každej príležitosti: "To je posledný rok môjho života. Nového roku sa už nedožijem." Keď ju 15. augusta navštívila sesternica s dvoma dcérami, sestra Katarína dala staršej z nich obrázok na prvé sväté prijímanie. Sesternica zareagovala, že to je priskoro, lebo jej dcérka pristúpi k prvému svätému prijímaniu až v

máji budúceho roku. Sestra Katarína na to odvetila, že sa budúceho roku nedožije a preto jej ho dáva už teraz.

V decembri, keď už bola pripútaná na lôžko, povedala žartovne svojim sestrám, že bude bývať Reuilly na druhej strane záhrady. Na čo sa jej spolusestry s údivom pýtali, ako si to predstavuje. Ona len opakovala, že sa tam už zakrátko presťahuje. A skutočne sa tak aj stalo, pretože po jej smrti ju pochovali práve v tom dome. Poznala aj niektoré detaily zo svojho pohrebu, ako napríklad, že pohrebný voz nebude potrebný. Keď to sestra M. Thomas počula, vykrikla: "Ako si potom poradíme s takým veľkým telom!" Katarína ju uupokojila s uistením, že cesta bude krátka. V podstate to bola iba cesta cez záhradu, ktorá spájala obidva domy. Vedela tiež, že pri pohrebe nebudú šerpy ani mnohé iné veci.

Vedomie blížiacej sa smrti nútilo sestru Katarínu porozprávať sa s predstavenou, sestrou Dufès, a s kňazom Chevalierom, ktorý jej bol zvlášť naklonený. Sestre predstavenej dokonca dovolila, aby všetko zopakovala domácej asistentke sestra Tanguy. Chcela sa tak uistiť, že to, čo jej zomrelý spovedník zamlčal, neodíde s jej smrťou do večnosti. Bol to jediný dôvod, prečo sa rozhodla prerušiť mlčanie. Avšak tých, ktorí poznali pravdu, prosila o zachovanie tajomstva. Napriek tomu, že si okolnosti vyžadovali vyzradenie tajomstva, sestra Katarína sa kvôli tomu trápila. Sestra Dufès potvrdila, že skôr ako by jej všetko vyrozprávala, dlho sa v kaplnke modlila. Po skončení rozhovoru s predstavenou padla pred ňou na kolená a odprosovala ju, že nezachovala to, čo sľúbila Panne Márii počas zjavenia. Hlavnou témou rozhovoru so sestrou predstavenou i s kňazom Chevalierom bolo videnie Nepoškvrnenej so zemeguľou v rukách. Sestra Katarína to nielen povedala týmto dvom osobám, ale určitým spôsobom sa poistila aj tým, že na jar v poslednom roku svojho života zaznamenala ešte raz opis zjavenia. V jej zápiskoch je zarážajúce, že obchádza skoro všetko okrem vízie so zemeguľou. Je to však pochopiteľné z toho dôvodu, že maedaila bola známa už viac než štyridsať rokov. Preto celú svoju pozornosť sústredila na to, čo spovedník zamlčal. Sestra Katarína naliehala na predstavenú, aby bola zhotovená socha Nepoškvrnenej so zemeguľou v rukách. Jej autorom bol D. Froc-Robert. Táto socha sa dnes nachádza v dome sestier v Reuilly.

So sochou sa spája udalosť, ktorú vyrozprávala sestra Dufès. Po spoločnom rozhovore hľadali obidve sestry umelca, ktorý by sochu Nepoškvrnenej zhotovil. Zakaždým, keď bol model hotový, bola sestra Katarína nespokojná. Nariekala, že Panna Mária nie je dostatočne pekná alebo nie je dosť oduševnená, a vôbec, socha nepripomínala tú, ktorú videla. Nakoniec predstavená stratila trpezlivosť a povedala jej, aby neočakávala od umelca, aby vytvoril to, čo nevidel. Vtedy sestra Katarína ustúpila. Po celý život sa trápila, že zobrazenia Nepoškvrnenej "nie sú dostatočne oduševnené". Páčila sa jej jedine socha Panny Márie v Lurdoch, predávaná u Rafflea.

Keď sa sestry na sklonku života pýtali, či im môže niečo povedať v spojitosti so zjaveniami, odpovedala, že nie. Nevyhýbala sa podobným otázkam a vládne na ne odpovedala. Odporúčala obrátiť sa na otca Chavaliera, ktorý mal hovoriť v jej mene. Ako sa predtým pokladala za nehodnú a neschopnú hovoriť o tom, čo zakúsila a chcela, aby v jej mene hovoril otec Aladel, tak si teraz priaľa, aby v tomto poslaní pokračoval otec Chavalier. Ten prijal svoju úlohu s nadšením a začal obnovením vydávania brožúrky otca Aladela, ktorá veriacim približovala obsah zjavenia. Posledné číslo vyšlo v roku 1842 a malo podobu knižky. Pre rôzne ťažkosti ho otec Chevalier vydal až po smrti sestry

Kataríny. Knižka vyšla v roku 1878 pod názvom Zázračná medaila a mala 416 strán. Jej najobširnejšiu časť tvorí rozvoj úcty a zdokumentované zázraky, uzdravenia a obrátenia. Pretože knižka bola pokračovaním publikácie otca Aladela, ponechal jej jeho meno.

V poslednom mesiaci života bola sestra Katarína taká slabá, že zostávala na svojom lôžku. Krátko pred smrťou ju navštívila jedna zo sestier. Keď ju videla sedieť na lôžku, milo sa jej opýtala, či sa nebojí smrti. Odvetila jej s údivom: "Prečo by som sa mala báť smrti? Idem predsa na stretnutie s naším Pánom, so svätou Matkou a svätým Vincentom." Jej život bol taký svätý, že pre ňu hranica medzi zemou a nebom priam neexistovala. Možno sa báť iba toho, čo je neznáme. Jej však bolo nebo blízke. Sestry hovorili, že po celý život veľmi často pozerala na nebo. Kedysi sa jej sestra Tranchemer spýtala: "Čo tam hore vidíte?" Ona sa však len usmiala.

Sestra Katarína chápala, že udalosti z roku 1830 v kaplnke dcér kresťanskej lásky na ulici du Bac sú pokladom, ktorý je zverený starostlivosti rodiny. O tom, ako veľmi strážila toto tajomstvo, svedčí aj skutočnosť, že sa nikdy nespovedala u iného kňaza ako u syna svätého Vincenta. Keď v decembri v roku 1876, týždeň či dva pred smrťou, požiadala o spoveď, spovedník sestier práve nebol prítomný. Znepokojené sestry zavolali kňaza zo susednej farnosti. Keď sa sestra Katarína dozvedela, že nie je kňazom Misijnej spoločnosti, nechcela sa vyspovedať. Vysvetľovala, že má ešte čas a počká na kňaza-lazaristu. Tak sa aj stalo. Nemohla inak, o to viac, že si konala poslednú spoveď a musela spomenúť prijatie milosti. Považovala ich za poklad zverený rodine svätého Vincenta, preto o nich nechcela hovoriť pred nikým iným.

Sestra Katarína zomrela 31. decembra 1876. V to ráno k nej prišla sestra predstavená. Keď ju videla pri plnom vedomí ležať na lôžku, povedala, že zajtra budú spolu sláviť nový rok. Sestra Katarína jej odvetila, že sa nedožije ďalšieho dňa. Sestra Dufès sa síce zadivila, ale neverila tomu a spokojne odišla. Sestra Katarína od otca Hamarda prijala sviatosť chorých a sväté prijímanie. Okolo šiestnástej hodiny začala strácať vedomie. Keď to zbadali sestry, ktoré pri nej bdeli, bežali pre medaily, ktoré vždy mávala pri sebe. Vložili jej ich do dlaní, ale všetky sa jej vysypali z rúk. Na prosbu zomierajúcej sa sestry pomodlili Mariánske litánie, v ktorých bola jej obľúbená invokácia: "Postrach zlých duchov". Zomrela medzi siedmou a pol ôsmou hodinou večer. Vydýchla celkom ticho. V tej chvíli jej po líkach stiekli dve veľké slzy. Pre prítomné spolusestry to boli slzy šťastia zo stretnutia s Pánom a s Pannou Máriou. Odišla tak ticho, ako žila, bez jediného slova. Počas diecézneho procesu to potvrdili sestry prítomné pri jej smrti. V niektorých životopisoch sa totiž objavilo podanie, že pred smrťou zvolala: "Moja drahá Spoločnosť! Môj drahý Materský dom!"

Mohlo by sa zdať divné, že taká zdravá a silná žena zomrela vo veku 70 rokov. Jedinou odpoveďou je, že sa vo svojom živote nikdy nešetrila. V studenej vode umývala nočníky zverencov. Keď boli chorí a zomierali, trávila pri nich celé noci, zachovávala prísny pôst. O jej prístupe k povinnostiam svedčí aj nasledujúca udalosť. Raz navštívila v Materskom dome svoju staršiu sestru Máriu Lujzu, ktorá sa vrátila do Spoločnosti. Bola práve prechladnutá a ležala na lôžku. Keď sa na ňu sestra Katarína pozrela, povedala: "Počuj, zdá sa mi, že keby si chcela, vstala by si." Všetko teda poukazuje na to, že jedinou príčinou jej smrti mohla byť telesná vyčerpanosť. Napriek rôznym ťažkostiam sa nevyhýbala žiadnej práci a nikdy sa nestážovala. Jej posledná predstavená dosvedčila, ako

ju videla na kolenách umývať kamennú dlažbu, hoci už mala viac než šesťdesiat rokov. Vtedy si uvedomila, že takú prácu by už nemala robiť, tým viac, že trpela na zápal kĺbov. Sestra Katarína napokon sama požiadala o uvoľnenie od tejto práce.

Jej smrť nebola sprevádzaná smútkom. Naopak, všetci boli naplnení akousi neopísateľnou radosťou. Po okolí sa rýchlo rozniesla správa, že zomrela sestra, ktorá videla Pannu Máriu. Do domu začali prúdiť zástupy. Sestru Katarínu obliekli do odevu seminárskej sestry a nechali ju odfoťiť v takých šatách, v akých sa zhovárala s Nebeskou Matkou. Fotografia sa zachovala dodnes. Potom ju znovu obliekli do sesterských šiat. Nadšenie sestier bolo také veľké, že jedna za druhou chceli v noci bdieť pri jej telesných ostatkoch. Sestra Cantel svedčila, že vždy mala panický a neprekonateľný strach z mŕtvych a keď zomrela niektorá zo sestier a bolo treba pri nej bdieť, prosila o zastúpenie. Po smrti sestry Kataríny však necítila žiaden strach a dokonca prosila, aby pri nej mohla v noci zostať.

Sestry nemali vlastné miesto na pochovávanie, avšak predstavená nechcela pochovať sestru Katarínu na cintoríne. Horúčkovo uvažovala, kde by ju bolo možné pochovať. Keď ráno vstala, akoby počula hlas, ktorý jej vravel, že predsa v dome v Reuilly pod kaplnkou je pivnica, kde by mohli pochovať zomrelú. Generálna Matka Mazin ju kedysi nedovolila zariadiť. Sestrám sa to vtedy zdalo nepochopiteľné, pretože sa pivnica nachádzala za stenou jedálne pre deti a mohla celkom dobre slúžiť ako spálňa. Matka Mazin ju však nariadila nechať tak a tvrdila, že v budúcnosti sa na niečo hodí. Vďaka jej rozhodnutiu sa teraz našlo miesto na pochovanie sestry Kataríny. Pivnica však susedila s jedálňou a na získanie súhlasu bol potrebný priam zázrak. Všetky nutné povolenia sa podarilo získať za jeden deň. Policajná prefektúra iba nariadila po pohrebe zamurovať vstup zvonku a urobiť priamy prechod do kaplnky. Prikázala tiež, aby bolo telo uložené do zeme. Pohreb sestry Kataríny sa konal 3. januára 1877 o desiatej hodine dopoludnia. Možno ho nazvať manifestáciou radosti. Sestra Katarína zostala bývať v Reuilly, ako predpovedala. Nebol potrebný ani pohrebný voz, ani šerpy. Nebol to pohreb, ale narodenie sa pre nebo. Preto nikto ani neplakal.

V nebeskej sláve

Po smrti sestry Kataríny boli spolusestry presvedčené i jej svätosti a obracali sa na ňu, aby im vyprosila potrebné milosti. Ako vypovedali niektoré z nich počas diecézneho procesu, sestra Katarína v tom bola mimoriadne účinná.

V dome sestier v Amiens bola ťažko chorá sestra, ktorá sa nevedela zmieriť s prichádzajúcou smrťou a búrila sa proti Bohu. Veľmi sa trápila a nemohla zomrieť. Znepokojené sestry sa obrátili na predstavenú v Reuilly, aby im poslala nejakú drobnú vec po sestre Kataríne a prosili aj o modlitbu za chorú, aby sa buď uzdravila, alebo zmierila s Božou vôľou. Krátko nato chorá sestra povedala, že mala v noci sen, v ktorom sa jej sestra Katarína opýtala: "Sestra, prečo nechcete zomrieť? Na zemi to nie je ľahké. S Bohom vám bude lepšie." Posilnená týmto snom prijala Božiu vôľu a pokojne zomrela. Sestra Katarína uskutočňovala z neba túžby, ktoré sa jej nepodarilo splniť na zemi. Niekoľko rokov pred

jej smrťou postavili neďaleko nový kostol. Veľmi túžila, aby bol zasvätený Nepoškvrnenému Počatiu. Jeho patrónkou sa však stala svätá Radegonda. Sestru Katarínu to trápilo, ale opakovala sestrám, že raz sa jej želanie splní. 28. marca 1877, necelé tri mesiace po jej smrti, zmenil kardinál Gulbert titul kostola na Nepoškvrnené Počatie Panny Márie.

Krátko pred smrťou sestry Kataríny, na slávnosť Nepoškvrneného Počatia, sa jej sestra Tranchemer zverila, že má veľkú starosť o tri dievčatá zo sirotinca, za ktoré bola zodpovedná. Prosila ju, aby sa modlila za Máriu, Beátu a Kristínu a vyprosila im milosť vytrvať pri Bohu. Dodala, že sú to pekné a dobré dievčatá, ale zdá sa jej, že keď dorastú, zídu na zlú cestu. Mária o niekoľko mesiacov po smeti sestry Kataríny náhle ochorela a za necelé dva dni zomrela. V ďalších mesiacoch zomreli aj dve ďalšie dievčatá. Sestra Katarína im zrejme vyprosila to, čo bolo pre ne najlepšie. Ak sa to niekomu zdá príliš kruté, znamená to, že nechápe veľkosť nebeskej slávy. Lepšie je byť hneď s Pánom, ako riskovať stratu spásy. V tomto duchu to vyjadruje i žalmista: "Pane, tvoja milosť je lepšia než život" (Ž 63, 4a). Preto treba viac utekať pred hriechom ako pred smrťou.

V spojení s blahorečením sa 23. marca 1923 konala exhumácia telesných pozostatkov sestry Kataríny. Po otvorení rakvy sa ukázalo, že jej telo zostalo neporušené. Vyzerala, akoby práve zaspala. Jeden z lekárov, člen komisie, jej nedôverčivo nadvihol viečko a všetci uvideli modré oko. Pre prítomných to bol jasný znak zvláštnej milosti, ktorú sestra Katarína dostala vďaka stretnutiam s Nepoškvrnenou. Jej telo, rovnako ako telo nebeskej Matky, bolo uchránené od porušenia. Nezostalo však takým natrvalo. Toto zázračné uchránenie pred rozkladom treba chápať ako znamenie z neba, ktorého cieľom je splniť určité poslanie. V tomto prípade malo potvrdiť svätosť sestry Kataríny. Keď bolo posolstvo odovzdané, mohlo telo podľahnúť rozkladu a aj podľahlo, pretože trvalé uchránenie pred zničením je privilegiom oslobodenia od dedičného hriechu i od akejkoľvek morálnej skazy. Túto milosť však dostala iba Panna Mária. Preto je pochopiteľné, že taký mimoriadny znak z neba ako zachovanie ľudského tela pred porušením je vždy len dočasným javom.

Sestra Katarína bola zaradená medzi blahoslavených 28. mája 1933 a medzi svätých 27. júla 1947. Jej liturgická spomienka sa slávi 28. novembra. Pri príležitosti blahorečenia bolo telo sestry Kataríny prenesené do kaplnky zjavení na ulici du Bac v Paríži, kde spočíva do dnešného dňa. Osobnosť svätej Kataríny Labouré je najjasnejším príkladom prežívania toho ideálu, ktorý svojim synom a dcéram ukázal svätý Vincent de Paul.

Stretnutia s Pannou Máriou

Sestra Katarína dostala milosť nielen vidieť, ale aj mať priamy kontakt s Pannou Máriou. Položila si ruky na jej kolená a zhovárala sa s ňou. Nie je celkom jasné, koľko bolo týchto stretnutí ani ako dlho trvali. Medzi jej zápiskami a správami otca Aladela sú viaceré odlišnosti.

Nasledujúca časť knihy sa zakladá na štúdiu autora, ktorá bola vydaná v roku 2009 v anglickom, francúzskom a španielskom jazyku (Vincentiana 53; 2009, č. 6). Opiera sa o historické pramene a má kritický charakter. Výsledky štúdie sú v tejto knižke pretlmočené

do zrozumiteľnejšieho jazyka s cieľom sprístupniť ich širšej verejnosti. René Laurentin, svetoznámy odborník v danej téme, napísal vo svojej recenzii k francúzskemu vydaniu: "Autor celkom novým spôsobom uskutočnil početné výskumy, zdokumentované v prameňoch. Toto spracovanie ponúka hlavne nové a súvislé podanie témy."

Počet stretnutí a ich dátum

Podľa podania sestry Kataríny sa udiali tri stretnutia a všetky v roku 1830. Prvé v noci z 18. na 19. júla, druhé 27. novembra a posledné v decembri. Dátum posledného si nezapamätala. Netvrdí, že by došlo k iným stretnutiam, ale ani to nevylučuje. Čo sa týka júlového stretnutia a jeho dátumu, nie je medzi jej a spovedníkovým podaním nijaký rozdiel. Rozdiely vidieť v správe ohľadom druhého zjavenia (vícia medaily). Otec Aladel v brožúrke (bulletin "Notice"), ktorá približuje obsah zjavení, spomína časový rozsah od septembra do konca roka. V prvých siedmich vydaniach píše o čase "ku koncu roku 1830", a v ôsmom vydaní o septembri. V ďalších vydaniach sa vracia k prvému označeniu. V zázname z roku 1836, ktorý zostavil P. Quentin, sa okrem toho uvádza, že vícia medaily sa v priebehu dvadsiatich mesiacov zopakovala viackrát. Neskôršie sa stalo predmetom skúmania, koľkokrát sa vlastne sestra Katarína stretla s Máriou a či to bolo skutočne v čase, ktorý uviedla.

Komu teda veriť? Zdá sa, že bližšie k pravde je sestra Katarína. Rozdiely s otcom Aladelom možno vysvetliť tým, že bulletin začal vychádzať štyri roky po týchto udalostiach. Prvé vydanie pochádza z 20. augusta 1834. Ak si spovedník sestry Kataríny hneď nezapísal dátum zjavenia, mal právo nepamätať si presný čas. Všetko nasvedčuje tomu, že si zrejme spočiatku nerobil žiadne poznámky, pretože si podľa neho táto záležitosť nezasluhovala zvýšenú pozornosť. V tomto presvedčení zotrval asi rok. Je možné, že ak si aj neskôr začal robiť poznámky, nemuseli sa týkať presných dátumov. Vieme iba to, že sa usiloval písomne zachytiť obsah zjavenia.

Mohol sa myliť ohľadom počtu stretnutí a dĺžky ich trvania? Nie je to vylúčené. Už spomínaný bulletin od P. Quentina bol vydaný ešte neskôr, pretože ho parížsky arcibiskup poveril touto úlohou šesť rokov po zjaveniach. Sestra Katarína hovorila spovedníkovi o zjaveniach veľakrát a napriek jeho odmietavému postoju naňho naliehala, aby dal raziť medailu. To isté zjavenie teda mohol pri ďalších rozhovoroch chápať ako nejaké ďalšie, tým skôr, že sa aj naozaj uskutočnilo. Najdôležitejší svedok, kňaz Chevalier, ktorý sa o zjaveniach rozprával so sestrou Katarínou, nepíše, že by sa po decembrovom zjavení odohralo ešte ďalšie. Jediné, čo tvrdí, je, že v decembri došlo ešte k tretiemu stretnutiu. Čo sa týka svedectva otca Aladela, bolo by veľmi nepravdepodobné, aby sa vícia medaily opakovala celých dvadsať mesiacov. Tento čas zrejme označil ako obdobie medzi prvým zjavením medaily v roku 1830 a jej vyrazením v júni 1832. Nebolo to teda obdobie opakujúcich sa vízií medaily, ale obdobie rozhovorov so sestrou Katarínou a jej naliehania, aby splnil želanie Panny Márie. V tých istých zápiskoch sa nachádzajú aj iné nepresnosti. Otec Aladel pripísal sestre Kataríne v období zjavení 22 rokov, zatiaľ čo mala 24 rokov.

Na rozdiel od svojho spovedníka vedela sestra Katarína dôsledne uviesť dátumy prvých dvoch stretnutí. Bolo to na slávnosť svätého Vincenta de Paul a sobota pred prvou adventnou nedeľou. V hlásení P. Quentina sa zachovala vierohodná informácia, ktorú otec Aladel počul od sestry, že všetky stretnutia s Pannou Máriou sa udiali v kaplnke na ulici du Bac. V takom prípade zjavenia nemohli trvať 20 mesiacov, pretože sestra Katarína opustila seminár začiatkom februára 1831. Ak by došlo k ďalším zjaveniam, museli by sa uskutočniť vo veľmi krátkom období medzi decembrom 1830 a začiatkom februára 1831. Keby bola sestra Katarína po seminári poslaná do niektorého domu vzdialeného od Paríža a nemala by možnosť navštevovať kaplnku na ulici du Bac, bol by to rozhodujúci argument. Bola však poslaná na parížske predmestie a podľa výpovedí sestier vieme, že vždy, keď sa jej naskytla príležitosť, s radosťou chodila na miesto zjavení. V takom prípade sa teoreticky mohli odohrať ďalšie zjavenia. Vtedy tiež využívala možnosť stretnúť sa s duchovným vodcom, otcom Aladelom a zhovárať sa s ním až dovtedy, kým sa medaila nezačala raziť. Pokiaľ berieme do úvahy, že sestra Katarína po skončení videní naďalej počula Máriin hlas počas modlitby, mohol to otec Aladel chápať ako ďalšie vízie.

Ak zohľadňujeme všetky argumenty za a proti, prikláňame sa k názoru, že sestra Katarína je vierohodnejším svedkom tak v otázke dátumov, ako aj počtu stretnutí s Pannou Máriou. Keby sa aj podľa svedectva spovedníka po decembrovom stretnutí odohrali nejaké ďalšie, boli by iba potvrdením novembrového zjavenia.

Stretnutie z 18. na 19. júla 1830

K prvému stretnutiu dochádza pred polnocou, na vigíliu slávnosti svätého Vincenta de Paul, ktorá vtedy pripadala na 19. júla. Po reforme liturgického kalendára sa jeho spomienka slávi súčasne s dňom jeho narodenia pre nebo, teda 27. septembra. Skôr ako pristúpime k opisu tejto udalosti, pozrieme sa na ňu zo širšieho kontextu. To, čo sa stalo v kaplnke dcér kresťanskej lásky v júli, novembri a decembri 1830, predstavuje nové obdobie mariánskych zjavení. Do toho momentu Mária mlčala viac ako 150 rokov. Od roku 1830 sa prihovára nepretržite s niekoľkoročnými prestávkami. Dokonca sa zdá, že čím viac sa približuje našim časom, tým to robí častejšie. Stretnutie na ulici du Bac v Paríži nielen otvára nové obdobie mariánskych zjavení, ale zároveň obsahuje prvky, ktoré sa objavujú v ďalších podobných udalostiach. Pokúsme sa priblížiť si ich.

Priebeh stretnutia

Dávno predtým, ako sestra Katarína prežila stretnutie s Pannou Máriou, už v detstve prosila svojho anjela strážcu, aby jej túto milosť vyprosil. 18. júla 1830, na vigíliu slávnosti svätého Vincenta, direktorka seminára sestra Marta poučovala sestry o úcte k svätým, zvlášť k Panne Márii. To v mladej sestre ešte viac prebudilo túžbu uvidieť ju. Keďže to pre seminárske sestry bola prvá slávnosť svätého Vincenta, dostala každá z nich malý kúsok z kňazskej rochetky, ktorú nosil svätec. Sestra Katarína vo svojej jednoduchosti relikviu rozdelila a jednu časť prehltla. Potom porosila, aby aj svätý Vincent

orodoval za ňu a vyprosil jej milosť stretnúť sa s Pannou Máriou. V jej zápiskoch čítame, ako sa ukladala na lôžko s hlbokým presvedčením, že v tú noc bude jej prosba vypočutá.

Ako sama opisuje, okolo pol dvanástej v noci ju prebudil hlas, ktorý volal jej meno. Keď precitla, odtiahla záves pri hlave a videla malého chlapca v bielych šatách, ktorý mohol mať asi päť rokov. Detským hlasom jej vravel, že sa má čo najskôr obliecť a ísť do kaplnky, lebo tam na ňu čaká Svätá Panna. Neskôr pochopila, že to bol jej anjel strážca. Mladej sestre hneď preletela hlavou myšlienka: "Čo ak sa sestry zobudia?" Nato ju chlapec upokojil a povedal, aby sa nebála, pretože je pol dvanástej a všetci hlboko spia. Sestra Katarína sa rýchlo obliekla a pripojila sa k chlapcovi, z ktorého žiarilo svetlo. Cestou do kaplnky kráčal celý čas po jej boku. Všade, kadiaľ prechádzali, sa priestor osvecoval. Keď sa priblížili ku kaplnke, dvere sa otvorili samy, sotva sa ich chlapec dotkol prstom. Ale aký bol údiv mladej sestry, keď vošli do kaplnky. Bola rozsvietená ako počas najväčších slávností. Všade horeli sviece. Chlapec ju viedol k stupňom oltára ku kreslu otca direktora. Všetko bolo pripravené na slávnosť svätého Vincenta, ktorá sa mala sláviť nasledujúci deň. Kreslo sa nachádzalo na ľavej strane oltára z pohľadu sestry Kataríny. Tam si tiež pokľakla a zotrvala v tichu. Chlapec zostal stáť. Katarína zapísala, že očakávanie bolo trochu zdĺhavé. Na chvíľku sa pozrela na stranu bočného chóru, či tadiaľ neprechádza niektorá zo sestier, ktoré obyčajne bdeli na vigílie väčších slávností. Zrejme sa obávala dôsledkov z toho, že v noci opustila spálňu.

Zrazu chlapec prerušil ticho a povedal: "Hľa, Svätá Panna je tu!" Sestra Katarína počula najprv šelest akoby hodvábných šiat zo strany bočného oltára od obrazu svätého Jozefa. Vtedy uzrela Máriu, ktorá sa posadila do kresla pripraveného pre kňaza. Od otca Chevaliera sa dozvedáme, že keď Mária prechádzala popri svätostánku, obrátila sa a poklonila pred Sviatosťou Oltárnou. Mladú sestru prenikla taká bázeň, že sa nemohla ani pohnúť. Výzor Márie nezodpovedal jej skorším predstavám. Videla dokonca podobnosť s portrétom svätej Anny, ale tvár Márie bola iná. Chlapec sa k nej dvakrát obrátil a povedal: "To je Svätá Panna!" Sestra Katarína zostala ako ochrnutá. Prenikli ju pochybnosti, že nič nevidí. Po tretí raz k nej prehovoril silným mužským hlasom: "To je Svätá Panna!" Vtedy sa sestra Katarína vrhla k jej nohám. Kľakla si k nej na stupni oltára a ruky si položila na jej kolená. Hoci to sama nezapísala, ale z iných prameňov sa dozvedáme, že Mária vzala jej ruky do svojich.

Vtedy sa začal asi dvojhodinový rozhovor o Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, Misijnej spoločnosti, o situácii v Cirkvi vo Francúzsku i vo svete, o politických udalostiach, ktoré mali zakrátko nastať, ako aj o budúcnosti sestry Kataríny. Mária ju poučila, akým spôsobom má postupovať a čo od nej očakáva. Predpovedala jej i ťažkosti, ktorým bude musieť čeliť vo vzťahu so svojím spovedníkom. Spomenula jej tiež isté poslanie, ktorého poslanstvo bolo symbolicky obsiahnuté 27. novembra v zjavení Zázračnej medaily. Okrem toho dala Mária sestre Kataríne aj jednu dôležitú radu, keď rukou ukázala na svätostánok a povedala jej, aby vo všetkých ťažkostiach k oltáru a tam všetko zverila jej Synovi. Uistila ju, že pred Sviatosťou Oltárnou nájde útechu i riešenie každého problému. Počas svojho života v Spoločnosti ju sestry aj niekoľkokrát za deň vídávali vstupovať do kaplnky, kde zotrvala hoci len krátku chvíľku.

Panna Mária hovorila sestre Kataríne aj o poľavení v horlivosti v obidvoch Spoločnostiach svätého Vincenta, ale zvlášť ju bolela situácia v Spoločnosti dcér

kresťanskej lásky. Dalo by sa to vysvetliť aj malým počtom kňazov. V toku 1830 bolo v Materskom dome 150 sestier a v Materskom dome Misijnej spoločnosti iba deväť kňazov. Sestra Katarína mala povedať svojmu spovedníkovi, aby sa zodpovední predstavení postarali o verné zachovávanie Pravidiel. Predpovedala, že jej spovedník sa stane direktorom sestier a bude sa môcť aj osobne o to pričiniť. 21. novembra 1846 sa jej predpoveď uskutočnila. Hlavnými chybami, na ktoré Panna Mária sestry upozornila, bolo márnenie času a s tým spojená lenivosť niektorých sestier, nevhodné čítanie, časté návštevy ľudí zvonku, čím sa sestry rozptyľovali a namiesto toho, aby mysleli na Pána Boha, boli duchom vo svete. K takémuto uvoľneniu došlo najmä v dôsledku Francúzskej revolúcie. Zachovávanie Pravidiel prinášalo so sebou mnohé iné ťažkosti. Sestry napríklad nosili habit rôznej farby, upravený na rôzne spôsoby. Rozdiely boli aj v dennom programe, v duchovných cvičeniach, v obsahu modlitieb a podobne. Boli také výrazné, že keď sa sestra presťahovala do iného domu, mala dojem, že prišla do inej Spoločnosti. V krátkom čase sa týmto ťažkostiam podarilo urobiť koniec. V roku 1833 bola za Generálnu matku zvolená sestra M. Boulet. Predtým bola predstavenou komunity v Bordeaux, ktorá bola považovaná za veľmi vzornú komunitu, a preto sa obrátili na ňu s prosbou, aby previedla potrebnú reformu. Sestra Dufès, posledná predstavená sestry Kataríny, spomína, že keď v roku 1839 vstúpila do Spoločnosti, reforma už bola skončená a v komunitách panoval poriadok a prvotná horlivosť. Z toho vyplýva, že reforma prebehla rýchlo a netrvala dlho.

Počas nočného rozhovoru povedala Panna Mária sestre Kataríne, ako miluje Spoločnosť dcér kresťanskej lásky: "Rada vyprosujem milosti, a to zvlášť pre Spoločnosť. Veľmi ju milujem." Bol to jej prejav lásky voči ideálu, ktorý má Spoločnosť vo svete prežívať a nie voči vtedajším pomerom v Spoločnosti. Tie si totiž nijaké zvláštne vyznamenanie ani lásku nezasluhovali. Ideál však áno. Bol to ideál, ktorý pre Spoločnosť vytýčil svätý Vincent de Paul a ktorý priamo nadväzuje na poslanie jej Syna: "Hlásať evanjelium chudobným" (Lk 4, 18). Tieto slová, ktoré si otec chudobných vybral za svoje motto, sprevádzajú jeho synov a dcéry. Materiálna bieda môže viesť k fyzickej smrti, ale strata Boha vedie k smrti večnej. Chudobní sú v prvom rade tí, ktorí sa vzdialili od Boha, lebo stratili doslova všetko. Svätý Vincent obetoval celý svoj život zmiereniu stratených duší s Bohom a pomoci tým, ktorí boli najchudobnejší po hmotnej stránke. Obidve starosti však vždy musia kráčať spolu, aby sa starosť o duše nestala výhovorkou od podelenia sa so svojimi dobrami s núdznymi. Vzorom pre nás je Pán Ježiš, ktorý hlásal evanjelium chudobným, učil o Božom kráľovstve, ale zároveň uzdravoval chorých a sýtil hladné zástupy. Cirkev vysoko ocenila starosť svätého Vincenta o chudobných a v roku 1883 ho vyhlásila za patróna všetkých charitatívnych diel. Panna Mária povedala sestre Kataríne, že Boh použije rodinu svätého Vincenta na oživenie viery vo svete. Pomoc totiž nemôže byť účinná, ak o človeka nebude postarané po každej stránke, materiálnej i duchovnej. Najprv však prosí o návrat k vernosti Pravidlám a o ducha horlivosti.

Svätá Panna povedala sestre Kataríne, že časy sú zlé a budú ešte horšie. No uistila ju, že bude zvláštnym spôsobom bdieť nad obidvoma Spoločnosťami svätého Vincenta a že bude ich strážkyňou: "Príde čas, keď si budete myslieť, že je všetko stratené, ale ja budem s vami. Dôverujte! Spoznáte moje navštívenie a starostlivosť Božiu i svätého Vincenta." Spomenula, že spomedzi iných rehoľných spoločenstiev a v duchovenstve

budú mnohé obete. Počas hrozných nepokojov a vrenia v Paríži od konca júla 1830 až po Parížsku komúnu v roku 1871 boli členovia obidvoch Spoločností pred revolucionármi zvláštnym spôsobom chránení. Francúzske duchovenstvo utrpelo mnohé ľudské i materiálne straty a zahynul aj sám parížsky arcibiskup. Obidve Spoločnosti svätého Vincenta však boli zázračne uchránené. Revolucionári dvakrát prišli aj k domu sestier, no nespôsobili im žiadne škody. Do domu lazaristov ani nevošli. Keď sa tam snažili dostať, vyšiel k nim predstavený domu a každému z nich dal svätý obrázok. Keď dostali skromný dar, odišli. Možno to pokladať za zázračnú ochranu, pretože komunardi popierali Boha a bojovali proti všetkému, čo sa spájalo s náboženstvom. Ale treba pripomenúť, že tejto "zázračnej záchrane" pomohla aj všeobecná mienka o svätom Vincentovi, otcovi chudobných, a úcta, akú mali voči nemu a jeho Spoločnostiam, ktoré sa starali o chudobných.

Za osobitný prejav lásky Panny Márie možno pokladať to, že si zvolila rodinu svätého Vincenta za strážkyňu zjavení. Mária spája poslanie obidvoch Spoločností s poslaním sestry Kataríny. Potvrdzuje to aj tým, že sa zjavuje v deň slávnosti Zakladateľa, otca chudobných. V kalendári máme 365 dní. Ona si vyberá práve tento deň, ktorým začína svoje stretnutia. Svätý Vincent sa tak stáva patrónom tohto úsilia o spásu hriešnikov a starostlivosť o duše. To je poslanie, ktoré je obsahom posolstva z 27. novembra 1830.

Sestra Katarína odhadovala vek Panny Márie na štyridsať rokov. Je prekvapivé, že neskôr, či už počas novembrového zjavenia alebo zjavení v Lurdoch a vo Fatime, sa Panna Mária ukazuje ako mladá dievčina. Tak tento fakt ako i jej biely odev zdôrazňujú je Nepoškvrnené Počatie. Avšak počas júlového stretnutia sa s ňou sestra Katarína rozprávala ako so ženou v zrelom veku, ktorý hodnotila podľa výzoru žien v jej časoch. Tie vtedy starli o niečo rýchlejšie. Určite mala pred očami obraz vlastnej matky. To znamená, že štyridsaťročná žena v tom období vyzerala na približne päťdesiatpäťročnú ženu v dnešnej dobe. Mária možno stále pred mladou seminárskou sestrou vo veku, v akom odišla jej matka do nebeskej slávy. V každom prípade videla sestra Katarína pred sebou zrelú ženu. Presnejšie povedané, Mária sa jej zjavila ako matka. Celý dvojhodinový rozhovor bol milý a srdečný. Panna Mária vystupuje vo všetkých zjaveniach predovšetkým v tejto úlohe, v úlohe našej matky. Keď hovorila sestre Kataríne o prenasledovaniach Kristovej Cirkvi a iných ťažkostiach, ktoré mali prísť, niet divu, že jej srdce bolo plné bolesti, ktorá sa zračila aj na jej tvári. Mária prerušovala svoje rozprávanie, keď cez slzy hovorila o tom, čo sa stane parížskemu arcibiskupovi.

Sestra Katarína zapísala, že prosila Svätú Panu, aby jej vysvetlila všetko, čo videla a zakúsila. Na každú otázku dostala odpoveď. Neuvádza však všetky témy, o ktorých hovorili. O niektorých veciach jej Mária zakázala hovoriť. Predmetom rozhovoru bol aj boj proti Kristovmu krížu. Svätá Panna predpovedala to, čo sa neskôr udialo v roku 1848, že kríž bude niektorými ľuďmi zneuctený a nenávidený. Témy boli podobné ako tzv. fatimské tajomstvá, prinajmenšom sa týkali tých istých otázok. Zo zápiskov sestry Kataríny môžeme zrekonštruovať, čo jej Svätá Panna mohla povedať. Mária nakoniec predpovedala víťazstvo kríža. Avšak veľmi bolestné bude to, čo bude tomuto víťazstvu predchádzať. V správe sestry Kataríny vidíme kresťanov, ktorí nesú kríž, no odvracajú sa od neho a opúšťajú ho. Na ich tvárach sa zračí hnev. Dopúšťajú sa znesvätenia kríža,

odhadzujú ho do blata. V ďalšej časti vidí veľký kríž, ktorý má výšku okolo 20 stôp (približne 6 m), a spolu s podstavcom okolo 30 stôp (približne 9 m). Je zbitý z neotesaného, drahého dreva s drobnými ozdobami. Bude vzbudzovať taký veľký záujem, že ľudia z rôznych strán sveta budú prichádzať, aby sa mu poklonili. Niektorí prídu iba zo zvedavosti. Kríž sa zdal sestre Kataríne mimoriadne krásny. Avšak po období úcty k tomuto krížu nastane obdobie krutého prenasledovania. Okolo kríža videla telá zabitých kresťanov, videla vystretú ruku a počula hlas, ktorý hovoril, že pastier dáva život za svoje ovce. Viac si o tom možno prečítať v článku autora tejto knižky: *Kríž víťazstva - tzv. tretie fatimské tajomstvo vo svetle vízie Kríža svätej Kataríny Labouré*, ktorý sa objavil v sérii *Poľska mystika*, č. 92 (2008), s. 113 - 135.

Vyššie uvedený opis, predstavený iba okrajovo, živo pripomína tretie fatimské tajomstvo. Rozdiel spočíva v tom, že správa sestry Kataríny podáva širší kontext udalostí a správa sestry Lucie uvádza viac detailov v opise udalostí týkajúcich sa kríža. Mimoriadne zaujímavé je to, že v správe z roku 1876 sestra Katarína spojila víziu kríža s víziou Márie so zemeguľou v rukách (o tejto centrálnej vízii celého zjavenia z roku 1830 bude reč v ďalšej časti knižky). Keď teda čítame celú správu, nachádzame v nej nasledujúce posolstvo: Povýšenie kríža a následné prenasledovanie kresťanov nastane po tom, ako sa po celom svete rozšíri kult Svätej Panny orodujúcej u Syna za ľudstvo (vízia so zemeguľou v rukách). Sestra Katarína potvrdzuje, že zobrazenie Márie v takejto úlohe obehne svet a bude prijaté s nadšením. Je pozoruhodné, že o nadšenom prijatí vízie Márie so zemeguľou v rukách hovorí iba v súvislosti s víziou víťazstva kríža. V druhej správe to nespomína. Ponúka sa nasledujúci záver: Naplnenie tretieho fatimského tajomstva sa uskutoční po predchádzajúcom rozšírení kultu Márie orodujúcej za svojho Syna za celé ľudstvo. Žiaľ, to sa ešte stále neuskutočnilo. V takom prípade by atentát na Jána Pavla II. 13. mája 1981 na Námestí svätého Petra v Ríme nemal byť jeho naplnením.

V prípade zjavenia na ulici du Bac sa dostáva k slovu, podobne ako neskôr vo Fatime, téma konešného víťazstva, ktoré sa uskutoční vďaka Najsvätejšiemu Srdcu Pána Ježiša a Nepoškvrnenému Srdcu Márie. Obidve srdcia, prvé s tříňovou korunou a druhé prebodnuté mečom, sú znázornené na druhej strane Zázračnej medaily, v kontexte slávneho víťazstva Krista a Cirkvi. Téma pekla je vyobrazená v podobe hada, ktorému Nepoškvrnená šliape po hlave, a tiež v jej orodujúcej modlitba za hriešne ľudstvo, ktorému vyprosuje milosť ochrany pred peklom. Či by mohlo udivovať to, že sestra Katarína už v roku 1830 poznala obsah, zjavený o 87 rokov neskôr vo Fatime? Nie. Tie isté tri tajomstvá veľmi pravdepodobne počula aj Bernadeta Soubirous v Lurdoch. V liste P. Gondrandovi z roku 1861 napísala: "V priebehu týchto pätnástich dní mi zverila aj tri tajomstvá, ktoré mi zakázala komukoľvek vyjaviť. To som verne zachovala do dnešného dňa." Pravdy obsiahnuté v týchto tajomstvách počula sestra Katarína, potom Bernadeta a neskôr aj deti vo Fatime, z čoho vyplýva, že zjavenie na Rue du Bac otvára nové obdobie zásahov Panny Márie, o čom som už hovoril. Potvrdzuje to aj presvedčenie sestry Kataríny, že z Rue du Bac vychádzajú i ďalšie zjavenia, k čomu sa ešte vrátim.

V rozhovore na tieto a iné témy strávila sestra Katarína s Pannou Máriou dve hodiny. Ako som predtým spomenul, o niektorých z nich jej nedovolila hovoriť. Nebudeme teraz skúmať, o čo išlo. Keď sa rozhovor skončil, odišla Mária tak, ako prišla, čiže smerom k obrazu svätého Jozefa a k bočnému chóru. Pri svätostánku sa znovu

poklonila pred Sviatosťou Oltárnou. Potom sestra Katarína videla akoby vzdáľujúci sa oblak, ktorý sa nakoniec rozplynul. Postavila sa a chlapec povedal: "Odišla." Potom ju odprevadil do spálne. Každé miesto sa osvecovalo. Keď sa znovu uložila na lôžko, počula hodiny na chodbe, ktoré práve odbíjali druhú hodinu v noci. Už bol 19. júl, slávnosť svätého Vincenta. Vo svojich poznámkach napísala, že do rána nezaspala. Bola pod takým silným dojmom, že po celý ten čas rozmýšľala nad tým, čo sa stalo.

Jej prvé kroky viedli k spovedníkovi, otcovi Aladelovi. Ten o tom nechcel ani počuť a prikázal jej, aby si odpočinula. Myslel si, že horlivosť mladej sestry v nej vyvoláva tieto predstavy. Rýchlo sa však presvedčí, že opak je pravdou. Informácie politického charakteru, ktoré Mária odovzdala sestre Kataríne, mu pomohli uveriť v skutočný charakter týchto udalostí. Keď v júli 1830 Francúzsko slávilo dobytie Alžírsku, nikto si nemyslel, že sa radosť tak rýchlo premení na smútok a ulicami Paríža potečie krv. Keď o tom povedala spovedníkovi, rozosmial sa a tvrdil, že to je nemožné. Asi po týždni však musel svoju mienku zmeniť a dať mladučkej sestre za pravdu. Zopakovalo sa to ešte v niekoľkých iných prípadoch. Napriek tomu sa nedal presvedčiť hneď. Zrejme si v prítomnosti sestry zakladal masku nedôvery.

Rue du Bac a ďalšie mariánskej zjavenia

Stretnutie sestry Kataríny s Pannou Máriou z 18. na 19. júla 1830 má ďalšie pokračovanie v zjavení Zázračnej medaily. Skôr než k nemu pristúpime, venujme pozornosť už spomínaným charakteristickým rysom prvého stretnutia, ktoré nemá v neskorších mariánskych zjaveniach obdobu, a to dokonca ani v tak dôležitých zjaveniach, akými boli Lurdy či Fatima.

Tých črt je niekoľko. K stretnutiu dochádza v kaplnke, v prítomnosti Sviatosti Oltárnej. Mária svojím úklonom vzdáva úctu Božiemu Synovi, skrytému v Eucharistii a vrúcne povzbudzuje sestru Katarínu, aby prichádzala k oltáru. Keď sa pozrieme na zjavenia v La Salette, v Lurdoch, vo Fatime či na iných miestach, vidíme, že k stretnutiam dochádza v prírode, na poli, v jaskyni alebo v korune stromu. Po druhé, zarážajúca je intimita toho prvého stretnutia. Sestra Katarína kladie ruky na kolená Márie a vedie s ňou dvojhodinový rozhovor od srdca k srdcu. Mohla sa pýtať a dostala odpoveď. S podobnou blízkosťou sa nikde viac nestretávame. V ďalších zjaveniach máme dočinenia so zrakovým kontaktom a z istej vzdialenosti. Po tretie, Mária sa zjavuje v rehoľnej rodine. V iných prípadoch sú to laici, najčastejšie deti. Po štvrté, na ulici du Bac je silno zdôraznený charakter poslanca Márie ako Matky v kontexte tajomstva Krista a Cirkvi. Ešte viac sa to prejavuje 27. novembra 1830, s čím sa spája aj posledná črta. Posolstvo spásy odovzdané sestre Kataríne, symbolicky vyjadrené na oboch stranách medaily, nenachádza ekvivalent v ďalších mariánskych zjaveniach. Osobitne obsah znázornený na druhej strane medaily je vrcholom teologickej myšlienky.

Sestra Katarína bola natoľko presvedčená o výnimočnosti mariánskeho zjavenia na Rue du Bac, že keď sa jej spolusestry chystali na púť do La Salette alebo do Lúrd, vravela im, že v kaplnke na Rue du Bac je počiatok všetkých ostatných zjavení a že inde nenájdú

viac. Dokonca samotné zjavenie v Lurdoch sa malo udiť na podnet sestry Kataríny. Potvrďuje to kartička, ktorú napísala a ktorú po jej smrti našla sestra Dufès medzi jej vecami. Sestra Katarína bola trochu skl'účená pomalosťou, s akou sa v Spoločnosti plnili želania Svätej Panny. Išlo hlavne o sprístupnenie kaplnky veriacim, ktoré sa neustále odkladalo, nakoľko to bola komunitná kaplnka a sotva sa do nej zmestili samotné sestry. V tom čase ich bolo už okolo päťsto a tristo z nich bolo seminárskych sestier. Na spomínanej kartičke sestra Katarína zapísala, že túto vec nezverili Bohu a prosí Máriu, aby sa preto zjavila niekde inde. Kartička, ktorá sa nám nezachovala, údajne pochádzala z januára roku 1858. O mesiac neskôr sa udialo prvé zjavenie v Lurdoch. Sestra Katarína neskôr opakovala sestrám, že to, čo sa dialo v Lurdoch, mohlo sa diať v ich kaplnke.

Podľa otca Chevaliera sa Panna Mária zjavila v kaplnke v srdci Paríža, pretože nechcela, aby stávali svätyňu. Skôr jej záležalo na tom, aby sa rozšírilo posolstvo, že sa ako naša matka stará o všetko, čo potrebujeme, hlavne o našu spásu. Preto ulica du Bac nie je dnes natoľko známa ako samotné miesto, ale ako s ním spojené posolstvo, symbolicky obsiahnuté na oboch stranách Zázračnej medaily. Možno totiž poznať miesto, ale nie posolstvo, ktoré je s ním spojené. Aj to sa niekedy stáva. Veď či nebolo oveľa dôležitejšie evanjelium, ktoré Ježiš hlásal, ako miesto, kde ho hlásal?

Zjavenie 27. novembra 1830: tzv. vízia so zemeguľou v rukách a Zázračná medaila

Ďalšie stretnutie sestry Kataríny so Svätou Pannou sa odohralo 27. novembra 1830 v tej istej kaplnke dcér Kresťanskej lásky na ulici du Bac v Paríži. Nebolo to stretnutie ako v júli, keď sestra Katarína kľáčala pri nohách Márie. Išlo o zjavenie Nepoškvrnenej. Pod týmto výrazom nechápeme zobrazenie Márie, ale jej skutočnú prítomnosť. Tento termín však rozlišuje medzi priamym kontaktom, ako počas júlového stretnutia, a zrakovým kontaktom. Podobná vízia sa zopakovala v decembri toho istého roku. Predstavíme si jej priebeh a s tým spojené nejasnosti, ako aj samotné posolstvo.

Priebeh zjavenia Nepoškvrnenej so zemeguľou v rukách

Sestra Katarína napísala, že zjavenie sa uskutočnilo v sobotu pred prvou adventnou nedeľou o pol šiestej počas večerného rozjímania. Podobne ako v júli, aj teraz najprv počula šelest hodvábnych šiat prichádzajúci od bočného chóru. Keď sa pozrela tým smerom, uvidela z pravej strany oltára vo výške obrazu svätého Jozefa Pannu Máriu odetú v bielych šatách a stojacu na pologuli. Bola strednej postavy. Tvár Márie sa jej zdala taká krásna, že sa to ľudskými slovami nedá ani opísať. Nepoškvrnená mala na sebe hodvábne šaty jasnobielej farby, siahajúce po členky, s dlhými jednoduchými rukávmi a zapnuté pod krkom. Na hlave mala biely závoj, ktorý z oboch strán splýval k nohám. Vlasý boli zopnuté niečím, čo pripomínalo ozdobnú stuhu, akoby korunku, širokú asi tri centimetre. Sestra Katarína pozrela na odev Svätej Panny okom dedinského dievčaťa. Celé roky musela zašívaať odevy svojim blízkym a nie je vylúčené, že vedela aj šiiť a vyšívaať ozdobné vzory. Preto aj Máriin odev upútal jej pozornosť.

Podľa sestry Kataríny bola tvár Svätej Panny dobre viditeľná. Ruky mala spojené a zdvihnuté vo výške prepásaných bedier. Držala v nich zlatú zemeguľu, ktorá predstavovala vykúpené ľudstvo. Na nej sa týčil malý kríž. Zrak Nepoškvrnenej bol upretý k nebu. Mária zotrvala v modlitbe. Podľa toho, čo otec Chevalier počul od vizionárky, tvár Nepoškvrnenej bola vážna a akoby v očakávaní, či jej modlitba bude vyslyšaná. Zrazu sa jej tvár rozjasnila, čo sestra Katarína chápala ako vypočutie jej prosieb. Vtedy sa na prsiach Svätej Panny objavili prstene s krásnymi drahocennými kameňmi, z ktorých začali vychádzať lúče svetla, symbolizujúce milosti. Sestra Katarína pochopila, že Máriiným poslaním je obetovať ľudstvo nášmu Pánovi.

Na tomto mieste si zasluhujú zvláštnu pozornosť dve veci. Po prvé, výraz tváre Nepoškvrnenej a jej zotrvávanie v očakávaní na rozhodnutie neba. Keď Mária vyprosovala milosti pre ľudstvo, nepostavila sa do pozície Matky Božieho Syna, nič si nenárokovala, ale postavila sa do pozície stvorenia ako Pánova pokorná služobnica. A hoci, ako píše Pius XII. v encyklike *Ad caeli Reginam*, o čokoľvek prosí Syna, nič jej nie je odmietnuté, nezneužíva toto svoje postavenie, ale vo vzťahu k Synovi sa stavia do pozície stvorenia a zotrváva v pokornom očakávaní. Keď dostane všetko, o čo prosí, znamená to, že Boží Syn ju chápe v prvom rade ako svoju matku a nie ako svoje vlastné stvorenie. Takto môžeme vidieť, aké vzťahy panujú v nebi. Mohli by sme ich charakterizovať ako vzájomnú úctu. Každá strana si hlboko cení postavenie tej druhej, nevynímajúc Boha. Pokora je totiž v prvom rade znakom samého Boha. Všetko, čo ju popiera, pochádza od satana. Boh od nás očakáva pokoru, ale sám ju aj ukazuje. Druhou dôležitou vecou je to, že lúče svetla nevychádzali priamo z rúk Nepoškvrnenej, ale z prsteňov na jej prstoch. To je veľmi podstatný detail. Mária nie je prameňom týchto milostí. Sú to milosti zaslúžené Božím Synom, ktoré Mária od neho vyprosuje a prosí o ne veľmi ponížene.

Lúče svetla, ktoré z prsteňov vychádzali, sa rozplývali na všetky strany a ožarovali zlatý glóbus, ktorý držala v rukách. Sestra Katarína zapísala, že niektoré kamene v prsteňoch boli v porovnaní s inými krajšie a väčšie. Z nich tiež vyžarovalo silné svetlo. Prstene, z ktorých vychádzali slabé lúče svetla, symbolizovali milosti, o ktoré ľudia neprosia. Nevysvetľuje však, o aké milosti ide. V istom momente sa lúče svetla rozžiarili tak silno, že zakryli celú dolnú časť, Máriine nohy, ako aj bielu pologuľu, na ktorej stála. Sestra Katarína tvrdí, že by nedokázala opísať to, čo vtedy cítila, ani to, čo si v tej krátkej chvíli uvedomila. Bolo jej dané pocítiť nesmiernu Božiu štedrosť a starostlivosť našej nebeskej Matky o každého z nás. Pri kontemplovaní tohto zjavu Svätá Panna sklopila zrak a pozrela sa na ňu. Vtedy v hĺbke srdca počula hlas, ktorý jej hovoril: “Zemeguľa, ktorú vidíš [v rukách Márie], predstavuje celý svet, zvlášť Francúzsko a každého človeka osobitne.” Potom pokračovala: “Je to symbol milosti pre ľudí, ktorí ma o ne prosia.” V istom momente sestra Katarína pocítila, aké krásne je prosiť o milosti a aká štedrá je Mária voči tým, ktorí ju prosia. Zapísala tiež: “V tej chvíli akoby som súčasne bola v sebe i mimo seba... neviem to vyjadriť.”

Vtedy vyobrazenie Márie nadobudlo inú formu. Okolo nej sa utvoril oválny rám a nad jej hlavou bolo možné čítať nápis napísaný zlatými písmenami: “Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.” Potom počula hlas, ktorý jej hovoril: “Daj raziť medailu podľa tohto vzoru. Osoby, ktoré ju budú nosiť, dostanú mnohé milosti. Zvláštne milosti dosiahnu tí, ktorí ju budú nosiť s dôverou.” Potom sa obraz otočil

a sestra Katarína videla druhú stranu medaily. Keď sa neskôr zamýšľala, či na tejto strane má tiež byť nejaký nápis, počula vnútorný hlas, ktorý jej povedal: "Písmeno 'M' a dve srdcia hovoria dostatočne."

V tomto opise, založenom na zápiskoch sestry Kataríny, si tri veci vyžadujú vysvetlenie. Po prvé, prečo neopisuje obidve strany medaily? Po druhé, čo znamená tá biela pologuľa pod nohami Panny Márie? Po tretie, prečo nepíše nič o modrom plášti, v ktorom je Mária obyčajne znázornená v súvislosti s týmto zjavením?

Čo sa týka prvej otázky, sestra Katarína neopisuje obidve strany medaily, pretože keď v roku 1841 a 1876 opisovala toto videnie, medaila už bola roky známa a nebolo potrebné pripomínať jednotlivé symboly. Skoršie správy, ktoré odovzdala svojmu spovedníkovi, sa nezachovali. Čo sa týka bielej pologule, niektorí sa nazdávajú, že to bol polmesiac. Vtedajšia mariánska ikonografia predstavovala Nepoškvrnenú s polmesiacom a hadom pod nohami. Taký obraz sa nachádzal aj vo farskom kostole v rodnej dedine sestry Kataríny. Mesiac ako vesmírne teleso, ktoré vládne v noci, symbolizuje spolu s hadom sily zla. Ak by sa jednalo o polmesiac, vyvstáva tu pochybnosť, prečo je bielej a nie striebornej farby, ktorú zvyčajne má na spomínaných obrazoch. Sestra Katarína však videla hornú pologuľu, čo vyvracia argument, že by išlo o polmesiac. Na obrazoch Nepoškvrnenej s polmesiacom je obyčajne znázornená dolná pologuľa. Vo všeobecnosti, ako aj podľa zápiskov sestry Kataríny, symbolizuje biela farba nevinnosť. Ťažko možno tento obraz spájať s mesiacom, ktorý symbolizuje temnotu. Biela farba pologule, ktorú sestra Katarína videla pod nohami Nepoškvrnenej, harmonizuje s belosťou Máriinho odevu, čím sa zdôrazňuje jej Nepoškvrnené počatie, jasne potvrdené v invocácii na medaile. Biela pologuľa tvorí teda prvok zjavenia, ktorý má účasť na podaní pravdy o Nepoškvrnenom Počatí Panny Márie.

Treťou pochybnosťou je skutočnosť, že Mária nemá na sebe blankytný plášť. Mala ho vôbec? V každom prípade sestra Katarína tvrdí, že Mária bola oblečená v bielom a spomína iba šaty a závoj. Ale keď hovorí o závoji, dodáva, že splýval z oboch strán až k jej nohám. Závoj plnil úlohu vrchného plášťa. Pri oblečení Márie sa teda plášť nespomína. Nemá ho ani socha Nepoškvrnenej, zhotovená podľa pokynov sestry Kataríny v poslednom roku jej života, ktorá sa nachádza v Reuilly. Keby ho počas zjavení na sebe mala, sestra Katarína by sa postarala o to, aby na nej bol. Predstavená, sestra Dufès, robila čo bolo možné, aby bola socha zhotovená podľa želania Kataríny. Treba upozorniť na to, že Mária počas zjavenia 27. novembra bola odetá tak, ako sa neskôr ukázala v Lurdoch a vo Fatime. Závoj, ktorý splýval k jej nohám, zároveň plnil úlohu plášťa. Kde sa teda vzal modrý plášť? Odpoveď je len jedna. Najpravdepodobnejšie ho do opisu uviedol spovedník, otec Aladel. Zrejme nevenoval tomuto faktu pozornosť alebo sa mu závoj splývajúci až k nohám zdal divný. Nie je tiež vylúčené, že sa odev Márie líšil od tradičného predstavenia v plášti, a preto sa rozhodol ísť v tejto línii. Farbu plášťa prevzal z mariánskej ikonografie, kde je Mária znázorňovaná v blankytno-striebriстом odevu. Preto na obraze Nepoškvrnenej, ktorý v roku 1835, na prosbu otca Aladela namaľoval Lacerf, vidíme krátky biely závoj a modrý plášť.

Zo zápiskov sestry Kataríny jasne vyplýva, že podstatu zjavenia z 27. novembra 1830 tvorí postava Svätej Panny so zemeguľou v rukách, ktorá oroduje u Syna za ľudstvo. Spolu s malým krížom, ktorý sa na nej týči, symbolizuje vykúpené ľudstvo. Takéto

vysvetlenie sestra Katarína počula. Podľa opisu bola Mária odetá v bielych šatách a stála na bielej zemeguli. Biela farba odevu i pologule zdôrazňujú je Nepoškvrnené počatie, čo potvrdzuje aj invocácia okolo jej hlavy, ktorú na medaile vidíme okolo celej Máriinej postavy, aby bola lepšie čitateľná. Vízia potom prešla do zobrazenia prednej i zadnej strany medaily. S touto fázou sa spája i nespokojnosť sestry Kataríny.

Nespokojnosť sestry Kataríny

Keď boli 30. júna 1832 vyrazené prvé medaily, sestra Katarína sa trápila, že na prednej strane nenašla postavu Nepoškvrnenej so zemeguľou v rukách. S trpkosťou v srdci sa o tom rozprávala s otcom Aladelom. Priebeh týchto rozhovorov nepoznáme, no vieme, že obidve strany si trvali na svojom. Máme k tomu svedectvo ďalšieho spovedníka sestry Kataríny, otca J. A. Chinchona, ďalej otca J. Chevaliera, ako aj svedectvo sestry S. - A. Tanguy, ktorá sa všetko dozvedela od svojej predstavenej, sestry Dufès. Sestra Katarína sa jej o tom zdôverila v poslednom roku svojho života. Keď sa počas diecézneho procesu pýtali sestra Dufès na tento detail, zostala zaskočená a snažila sa vyhnúť odpovedi.

Kňazi Chinchon a Chevalier sa usilovali ospravedlniť už zosnulého otca Aladela, ktorý pripravil vzor medaily a odovzdal ho zlatníkovi A. Vachettovi. Odvolávali sa na dôvody, ktorými sa mal spovedník riadiť, na politické ohľady, na náročné zobrazenie detailov na maličkých medaile, na ktorej mala Mária držať v rukách zemeguľu. Tieto ich dôvody však sestru Katarínu nepresvedčili. Mrzelo ju to po celý život, o to viac, že počas zjavenia 27. novembra ani na chvíľu nevidela Máriu s rukami nasmerovanými dole, ako je teraz predstavená na medaile. Nešlo o to, či jej spovedník umiestnil na prednej strane medaily jeden alebo druhý obraz, ale že tam dal niečo, čo ona nevidela. Na sklonku svojho života dokonca vyznala: "To je mučenie môjho života." Trápilo ju, že nesplnila verne poslanie, ktoré jej zverila Mária. Viac sa o tom možno dočítať v kritickom spracovaní témy, ktoré napísal autor tejto knižky (Salvatoris Mater 8 (2006), č. 1-2, s. 408-419).

Spor o podobe prednej strany Zázračnej medaily zostal nevyriešený až dodnes. Buď vládlo presvedčenie, že otec Aladel svojvoľne zmenil obsah zjavenia s rôznym odôvodnením tohto počínania, alebo sestra Katarína prehliadla postoj Márie s rukami vystretými nadol. Prvé presvedčenie vrhlo zlé svetlo na spovedníka, druhé sa zdalo nepochopiteľné, nakoľko sa to isté videnie zopakovalo v decembri 1830. Azda by sestra Katarína až dvakrát prehliadla Máriin postoj? Vďaka objavenému svedectvu môžeme dnes lepšie pochopiť podstatu sporu a ukázať, že ani otec Aladel nezdeformoval obsah zjavenia a ani sestra Katarína nič neprehliadla.

Týmto svedectvom je zápis rozhovoru kňaza Chevaliera z posledného roku života sestry Kataríny. Vtedy jej položil otázku, čo videla tesne predtým, ako obraz nadobudol oválnu formu, teda predtým, ako uzrela prednú stranu medaily. Odpovedala, že kvôli silnému svetlu už v tej chvíli nevidela v rukách Márie zemeguľu. Akoby sa jej stratila z očí a odvtedy ju viac nevidela ani potom, ako sa je ukázala zadná strana medaily. Toto je veľmi dôležitá informácia. Keď vízia nadobudla oválnu formu, sestra Katarína už

nevidela zemeguľu v rukách Márie. Kňazovi Chevalierovi tiež povedala, že Mária vtedy hovorila len o zemeguli pod nohami. Tá sa tam objavila namiesto bielej pologule. Aby mohla nastať premena tohto obrazu, celá dolná časť (Máriine nohy i biela pologuľ a) bola na chvíľu zaclonená. Keď sa potom odhalila, uvidela zemeguľu s hadom. V rukách Márie už zemeguľu nevidela. Takto to sestra Katarína zaznamenala.

Na základe rozhovoru, ktorý zapísal otec Chevalier so sestrou Katarínou, môžeme urobiť dôležitý záver Ani na chvíľu nebolo vidieť obidve zemegule súčasne. Zem vystupujúca pod nohami Márie bola vtedy jedinou viditeľnou zemeguľou. Rozdiel medzi výpoveďami sestry a spovedníka má svoju príčinu v tom, že sestra Katarína bola presvedčená, že za silným svetlom sa v rukách Márie naďalej nachádzala zemeguľ a. On sám zdieľal s ňou tento názor. V tomto prípade by boli prítomné dve zemegule súčasne, v rukách i pod nohami, a to vyvoláva pochybnosti. Keď o niečo neskôr, v roku 1884 biskub B. Thiel, ktorý bol členom Misijnej spoločnosti, referoval o tejto záležitosti pápežovi Levovi XIII., hovoril mu o výjave dvoch zemegulí počas zjavenia. Videl v tom určitú ťažkosť, ale usiloval sa šikovne z nej dostať. Mohla sestra Katarína správne usudzovať, že za intenzívnym svetlom sa v rukách Márie naďalej ukrýva zemeguľ a?

Keďže otec Aladel poznal priebeh zjavenia od samej vizionárky, teda aj to, o čom po rokoch rozprávala otcovi Chevalierovi, dospel k záveru, že pri zjavení prednej strany medaily zemeguľ a za silným svetlom už nebola. V opačnom prípade by boli súčasne viditeľné dve zemegule. Takto zduplikovaný symbol by bolo veľmi ťažké vysvetliť. Keby nebo chcelo, aby bola na prednej strane medaily zobrazená Mária so zemeguľou v rukách, tak by bola viditeľná a nezmizla by v lúčoch svetla. Keďže sa tak nestalo, vyplýva z toho, že to bola Božia vôľ a, aby v tej chvíli bolo vidieť len zemeguľu pod nohami Nepoškvrnenej. Nakoniec sama Katarína povedala otcovi Chevalierovi, že vtedy Mária ukazovala jedine na zemeguľu pod jej nohami. Aladel teda dospel k záveru, že zemeguľ a v rukách Márie nielenže bola vtedy neviditeľná, ale že tam jednoducho nebola vôbec.

Teraz môžeme v krátkosti predstaviť hlavné etapy zjavenia z 27. novembra 1830. Počas zjavenia Nepoškvrnenej so zemeguľou v rukách vychádza intenzívne svetlo z prsteňov na jej rukách, ktoré postupne zdola nahor zahaľovalo jej postavu. Keď sa odhalila dolná časť, uvidela sestra Katarína namiesto bielej pologule zemeguľu s hadom. Stredná časť Máriinej postavy zostala až do konca zastretá intenzívnym svetlom a nebolo možné vidieť ani to, či Mária ešte drží zemeguľu v rukách. Ruky mohla mať nasmerované nadol alebo aj zložené k modlitbe. Tento obraz vtedy nadobudol oválnu formu prednej strany medaily. V hornej časti sa objavil nadpis. Sestra Katarína počula tiež príkaz dať raziť medailu podľa tohto vzoru. Potom sa obraz otočil a vtedy uvidela jej zadnú stranu.

Z priebehu zjavenia jednoznačne vyplýva, že otec Aladel nevedel, v akej pozícii boli Máriine ruky, ktoré nebolo vidieť. Na prednej strane medaily teda znázornil to, čo vidieť bolo, teda zemeguľu pod nohami a nie v rukách. Jeho výklad je postavený na domnienke, v akej pozícii mohli byť ruky Nepoškvrnenej. Vďaka svedectvu sestry Tanguy vieme, že sestra Katarína nevedela vysvetliť, čo sa stalo so zemeguľou v rukách. A keďže bol jej spovedník rozvážnym človekom a nehľadal vlastné riešenia, usiloval sa nájsť odpoveď vo vtedajšej mariánskej ikonografii, ktorá predstavovala Nepoškvrnenú s rukami vystretými nadol. Ba dokonca i v tom zostal veľmi ostražitý. O pozícii Máriiných rúk hovorí vo svojich zápiskoch veľmi obozretne: “vystierala ruky” či “mala obidve ruky

vystreté”. Ani raz netrvrdí, že boli vystreté nadol. Musel však urobiť nejaký opis, keď dával medailu zhotoviť u zlatníka. Možno mu v tejto otázke ponechal slobodu. Jediné, voči čomu by sa mohlo namietat', je skutočnosť, prečo sa nepostaral o to, aby mala Mária na medaile na rukách zemeguľu. Odpoveď sa však ponúka aj sama. Samotný obraz by bol zrejme nečitateľný.

Obviňovať otca Aladela, že zašiel príďaleko, by bolo neopodstatnené. Nielenže si nepočínal svojvoľne, ale aj správne interpretoval to, čo sa vtedy udialo. Jediné, čo mu v tejto otázke možno vyčítať, je, že sa o zjavení Márie so zemeguľou v rukách vôbec nezmienil vo vestníku, ktorý vydával. Hovoril v ňom o symboloch na prednej i zadnej strane medaily, ale vôbec nespomína obraz Nepoškvrnenej so zemeguľou v rukách. Pravdepodobne vtedy pochyboval o tom, že by Mária mohla vystupovať v takej úlohe. (K tomuto sa vrátíme pri hodnotení jeho postoja voči zjaveniu.) Napriek tomu sa o to pokúsil v roku 1842, ako vidíme v náčrte, ktorý zhotovil pre zlatníka Letailla. S výsledkom však nebol spokojný, a preto sa o to viac nepokúšal.

Sestra Katarína nechápala dosť dobre, čo sa vlastne stalo. Vieme, že nevedela vysvetliť prechod od zjavenia so zemeguľou v rukách k zjaveniu prednej strany medaily a s tým spojeného zmiznutia zemegule v Máriiných rukách. Treba vziať do úvahy, že obrazy sa pred jej očami menili a pretvárali zvlášť v dolnej a strednej časti, a navyše sa to neudialo naraz. Zapamätať si správnu sekvenciu zmien bolo naozaj dosť obťažné. Fázy zjavenia sa v jej vedomí prelínali a zlievali. Vysvetľuje to zopakovanie sa zjavenia v decembri. Otec Chevalier sa od sestry Kataríny dozvedel, že Nepoškvrnená zaujala niekoľko rôznych póz, ktoré tu nazývame fázami vízie. Zdá sa celkom pochopiteľné, že keď uzrela Pannu Máriu so zemeguľou v rukách, bol to prvý a podľa nej aj centrálny motív zjavenia. Hoci sa potom zemeguľa zastrela intenzívnym svetlom, myslela si, že sa naďalej za ním ukrýva. Takýto uzáver by bol celkom dobre zdôvodnený, keby sa pod nohami Márie neobjavila namiesto bielej pologule zemeguľa s hadom. Aby sme zdôraznili, že zemeguľa s hadom sa od bielej pologule líši, dolná úroveň bola na chvíľu zaclonená. Biela pologuľa nebola teda predobrazom zemegule s hadom, ako podľa sestry Kataríny opakuje Chevalier. Bol to celkom iný symbol. Pri tejto príležitosti sa natíska záver, že zemeguľa pod nohami Márie nebola zlatej farby, ako tá v jej rukách, lebo vtedy by sestra Katarína ľahko dospela k presvedčeniu, že zmenila pozíciu a že sa už nenachádza v jej rukách. Zemeguľa pod nohami Márie bola najpravdepodobnejšie hnedej farby ako na soche Nepoškvrnenej, zhotovenej v poslednom roku života sestry Kataríny.

V tomto rozvíjajúcom sa obraze bola stálym motívom postava Márie, ktorá spájala rôzne fázy do jedného celku. Dôležitým spojovacím prvkom od chvíle, ako Nepoškvrnená sklopila zrak a obrátila sa ku sestre Kataríne, bola aj vnútorný hlas. Všetko prispievalo k tomu, že zjavenie prednej strany medaily bolo naďalej víziou so zemeguľou v rukách, čiže tvorilo pokračovanie toho istého obrazu. Preto biela pologuľa pod nohami Nepoškvrnenej mala byť predobrazom zemegule s hadom a zemeguľa v rukách sa naďalej ukrývala za lúčmi intenzívneho svetla. Istým dôkazom, že sestra Katarína chápala dve rôzne fázy vízie ako jeden a ten istý obraz, je už spomínaná socha Nepoškvrnenej, zhotovená podľa jej pokynov. Socha Márie drží zlatú zemeguľu v rukách a pod nohami má hnedú zemeguľu s hadom. Dve rôzne fázy vízie nasledujúce po sebe vystupujú ako jedna a tá

istá fáza. Na prvej soche Nepoškvrnená držiaca zlatú zemeguľu v rukách musí mať pod nohami bielu pologuľu a nie zemegulu s hadom.

Pre ospravedlnenie sestry Kataríny treba poznamenať, že každý, kto by bol očitým svedkom zjavenia, by mohol zdieľať jej mienku, o to viac, že prvým a sprievodným motívom bola postava Nepoškvrnenej držiaca v rukách zemeguľu. Aladel pravdepodobne analyzoval všetko, keď to zapisoval na papier, preto mu neunikol prechod od zemegule, ktorá sa stráca v rukách, k zemeguli, ktorá sa objavuje pod nohami. V takom prípade nie je odôvodnená ľútosť sestry Kataríny, že sa na prednej strane medaily nenachádza Mária so zemeguľou v rukách. Aladel zjavenie interpretoval správne a k takémuto záveru dospel preto, že sa kriticky postavil voči tomu, čo mu sestra zreferovala. otec Chevalier podal zasa len jej pohľad. Ale vďaka tomu sa ten prvý pričínil o správne chápanie vízie a druhý zas o verné zreferovanie toho, čo mu hovorila sestra Katarína.

Keď máme istotu, že sa na prednej strane správne nachádza zemeguľa pod nohami Nepoškvrnenej a nie v jej rukách, môžeme si položiť otázku o pozícii Máriiných rúk vo chvíli, keď ich zastrelo intenzívne svetlo. Svetlo, sálajúce z Máriiných rúk v jej centrálnej rovine, nadobudlo podobu kruhu. Nezažalovalo jej tvár ani zemeguľu s hadom pod nohami. Keby jej ruky boli nasmerované nadol, ťažko by svetlo mohlo mať takú podobu. Kruhovú formu by naproti tomu zachovalo, keby sa vo chvíli straty zemegule jej ruky spojili ako k modlitbe. Od prvej chvíle Nepoškvrnená zotrvala v modlitbe. Gesto modliacich sa rúk by tvorilo prirodzené pokračovanie jej postoja o to viac, že ďalšie mariánske zjavenia nadväzujú na zjavenie na Rue du Bac, ako sme predtým povedali. Nepoškvrnená by zaujala postoj, v akom ju neskôr vidíme v Lurdoch a vo Fatime. Má tiež podobné biele šaty so závojom, ktorý jej z oboch strán splýva k nohám.

Čo teda s víziou Márie so zemeguľou v rukách? Či nebola vôbec zachytená? Pokiaľ otec Aladel konal správne, prečo sa sestra Katarína tak veľmi usilovala o to, aby tento zjav neupadol do zabudnutia? Dokonca kvôli tomu na sklonku svojho života aj prerušila mlčanie. Na tieto otázky odpovieme na základe symbolov na zadnej strane medaily. Teraz iba naznačíme smer riešenia, keď upozorníme na to, že v predstavení Nepoškvrnenej so zemeguľou v rukách sa dostávajú k slovu dva rozmery jej poslania vo svete. Po prvé, gesto držania zemegule v rukách sestra Katarína podržania ako modlitbu orodovania u svojho Syna. Po druhé, lúče vychádzajúce z prsteňov na Máriiných rukách zas ako vyprosené milosti, ktoré sa jej prostredníctvom vylievajú na ľudstvo. Misia Nepoškvrnenej so zemeguľou v rukách je dvojrozmerná a dvojsmerná: 1) v mene ľudstva oroduje u Syna; 2) v mene Syna obdarúva ľudí vyprosenými milosťami. Toto dvojité smerovanie Máriinej misie potvrdzuje jej postoj. Keď vyprosuje milosti, má zrak nasmerovaný k nebu. Keď tieto splývajú na ľudstvo v podobe lúčov svetla, spúšťa zrak a pozerá na sestru Katarínu. Toto dvojité poslanie Svätej Panny sa odráža na oboch stranách Zázračnej medaily ako rozlievanie Božích milostí na ľudstvo (predná strana) a jej predstavenie Pánovi (zadná strana). Obidva rozmery sú na medaile v obrátenom poradí, ako je to v priebehu zjavenia so zemeguľou v rukách. Na význam tejto symboliky poukážeme v teologickom posolstve medaily.

Obsah prednej strany medaily

Zjavenie Zázračnej medaily bolo v Cirkvi chápané ako Božia vôľa uctievať Božiu Rodičku ako Nepoškvrnené Počatie. Jasne o tom hovorí invokácia: “Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.” Medaila dala posledný impulz k tomu, aby blahoslavený Pius IX. v roku 1854 vyhlásil dogmu o Nepoškvrnenom počatí Panny Márie. Okrem invokácie ukazuje celý obsah na následky nepoškvrneného počatia, ktoré sa dostávajú k slovu v Máriinom posolstve. V obsahu prednej strany rozlišujeme tri dôležité motívy: 1) Invokácia okolo postavy Panny Márie potvrdzujúca jej nepoškvrnené počatie; 2) pošliapanie hlavy hada, čo znamená predpoveď konečného víťazstva nad satanom; 3) rozdávanie milostí, vyjadrené lúčmi z prsteňov na jej rukách.

Invokácia - Nepoškvrnené počatie Panny Márie

Panna Mária tvorí v ľudskom rode výnimku. Bola uchránená od poškvvrny dedičného hriechu a od akejkoľvek morálnej nedokonalosti. Táto výnimka je možná, pretože milosť nepoškvrneného počatia jej bola udelená výlučne pre zásluhy predvídaného vykúpenia. Aj Mária potrebovala vykúpenie. Môže to byť ťažké na pochopenie, ale len preto, že sa pohybujeme vo svete obmedzenom v čase a priestore. Pre Boha toto obmedzenie nejestvuje. Preto predchádzajúce udelenie milosti, zaslúžené iba skrze Božieho Syna, nepredstavovalo žiadnu ťažkosť. Veď nakoniec dokonca i ľudia obdarúvajú iných skôr, než títo splnia žiadané podmienky.

Nepoškvrnene počatá Mária mala slobodnú vôľu i možnosť rozhodovať sa medzi dobrom a zlom. Mala slobodnú vôľu ako každý iný človek. Avšak z moci nepoškvrneného počatia bola jej vôľa úplne nasmerovaná na Boha. Zlo sa jej nejavilo ako čosi atraktívne, a preto si ho nikdy nezvolila. Ak pod slobodou človeka vo vzťahu k Bohu chápeme iba voľbu dobra, tak Mária ako jediná z ľudí ju v plnosti využila, keď vždy stála na strane dobra. Tým samým bola úplne oslobodená od akéhokoľvek hriechu či najmenej morálnej nedokonalosti, ktorá narúša harmóniu so Stvoriteľom. Sloboda od akejkoľvek morálnej nedokonalosti znamenala pre Máriu neochvejné zotrvanie pri Bohu.

Napriek tomu Mária zdedila po svojich predkoch telo s následkami hriechuá. Je veľmi dôležité pochopiť to. Ako zrodená z tých, ktorí spôsobili dedičnú vinu, zdedila telo s dôsledkami hriechu, ako sú obmedzené poznávacie schopnosti, pocit hladu, bolesti či proces starnutia a v dôsledku toho i smrteľnosť. V tomto zmysle zdieľala osud hriešneho ľudstva. Telo s jeho vlastnosťami, zdedené po hriešnych predkoch, teda obmedzovalo priame poznanie nadprirodzenej skutočnosti, a preto bola u nej nutná viera. Ale neschopnosť poznať nadprirodzenú skutočnosť nijako neprekáža plnému zjednoteniu s vôľou Boha, čiže jej plnej realizácii. Podobne ako telo pozemského Ježiša neprekážalo jeho užšiemu spojeniu s Otcom.

Privilégium nepoškvrneného počatia nezaručovalo Márii počas pozemského života plné poznanie Božieho zámeru, ale zaručovalo jeho verné splnenie. Mohli by sme sa tu odvolať na príklad nevinného dieťaťa, hoci v inom zmysle. Dieťa úplne nechápe svet, v

ktorom žije. To však, že ho nechápe, nespochybňuje jeho nevinnosť. Nevinnosť totiž neznamená plné poznanie prirodzenej či nadprirodzenej skutočnosti, ale slobodu od zla, a v Máriinom prípade neochvejné puto s Bohom. Preto sú pochopiteľné jej zápasy vo viere, čoho svedectvom sú samotné evanjeliá (napr. Mk 3, 20 - 21 a 31; Lk 2, 48 - 50).

Iným následkom toho, že Mária zdedila telo po hriešnych predkoch bolo, že i ona podliehala procesu starnutia a smrti. Ani to však nie je v rozpore s bezhriešnym stavom, pretože tomu istému procesu podliehalo človečenstvo z nej zrodeného Božieho Syna. Matka Ježiša i v tomto zdieľala osud hriešneho ľudstva a očakávala premenu dočasného stavu svojho tela v smrti i zmŕtvychvstaní Syna. Či teda nepoškvrnené počatie uchránilo Máriu od smrti a - ako niektorí hlásajú - nezomrela, ale usnula? Treba najprv povedať, že jej telo vo vzťahu k spomínaným obmedzeniam potrebovalo premenu pourušiteľnej kondície na neporušiteľnú, aby mohlo byť vzaté do neba. Táto premena sa môže najrýchlejšie uskutočniť vo chvíli ukončenia pozemskej existencie, pretože uvádza do stavu neba. Či už tento koniec nazveme smrťou alebo usnutím, vždy máme do činenia so skončením životných funkcií organizmu. Tomuto procesu podliehalo aj človečenstvo nášho Pána, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych.

Nanebovzatie Panny Márie s dušou i telom nie je vôbec nevyhnutným dôsledkom jej nepoškvrneného počatia. Nanebovzatie je Boží dar a nie prirodzený dôsledok bezhriešnosti. Nás Pán, slobodný od hriechu, zomrel a bol uložený do hrobu. Vstal z mŕtvych mocou Otca. Nanebovzatie Márie teda tvorí dar Boha. Hoci bola slobodná od hriechu, jej telo podliehalo všetkým iným obmedzeniam. Aby mohlo byť vzaté do neba, muselo byť podrobené spomínanej premene. A závisí už iba od Boha, kedy to chce vykonať. V prípade iných ľudí sa to uskutoční vo chvíli vzkriesenia z mŕtvych na konci časov.

Treba však dodať, že u Márie táto zmena následkom obmedzení zdedených po svojich predkoch nebola spojená s hriešnosťou, ktorej následkom je rozklad tela po smrti. Preto aj keď náš Pán zomrel, v Jeho Tele sa nezačal proces rozkladu (KKC 627!). Keby napríklad vstal z mŕtvych rok po svojej smrti, jeho telo by sa nachádzalo stále v tej istej neporušenej podobe. Smrť Krista urobila koniec jeho pozemskému životu, ale nezačala rozklad Jeho Tela - "Nedovolíš, aby tvoj svätý videl porušenie" (Sk 2, 24 - 31). V tomto zmysle pripomínala spánok. Zdá sa, že stav Márie po ukončení pozemského života pripomínal stav tela jej Syna. Zomrela v zmysle ukončenia pozemskej existencie, ale jej smrť nebola dôsledkom jej osobného hriechu, nevedla k rozkladu, a preto pripomínala spánok. O Panne Márii môžeme povedať, že usnula, lebo nezomrela tak, ako zomierame my. Neznamená to ani automatickú nutnosť nanebovzatia. Teoreticky mohol Boh v takom stave ponechať jej telo na zemi. Chcel ju však preniesť do nebeskej slávy. Ako píše Pápež Pius XII. v apoštolskej konštitúcii *Munificentissimus Deus*, Mária dostala "[...] dar slobody od telesnej skazy, a podobne ako Syn po víťazstve nad smrťou bola s telom i dušou vzatá do nebeskej slávy." Fyzický kontakt sestry Kataríny s Pannou Máriou, ktorá berie jej ruky do svojich, potvrdzuje, že prebýva v nebeskej sláve s dušou i telom.

Premenu potrebovalo nielen telo Márie, ale aj jej duša, ktorá počas pozemského života ešte nebola primeraná nebu. Stav neba sa nerovná samej slobode od hriechu. Nebolo by pravdivé tvrdenie, že pozemský stav Máriinej duše bol stavom rovným nebeskému zjednoteniu s Bohom, to znamená konečnej spáse. Jej dokonalé zjednotenie s

Bohom v poslušnosti Jeho vôle počas pozemského života zodpovedalo Jej pozemskému stavu. Máriin stav bezhriešnosti neznamenal zjednotenie s Bohom na mieru nebeského života, lebo vtedy by nepotrebovala vieru. Vo chvíli prechodu do nebeskej slávy bola pozemská dokonalosť Márie povýšená na úroveň nadprirodzeného života v nebi. Ako bola na zemi medzi nami prvá v zjednotení s Božou vôľou vďaka svojmu Nepoškvrnenému Počatiu, tak je teraz v nebi tiež prvá vďaka zjednoteniu s Bohom prevyšujúcemu zjednoteniu všetkých iných spasených.

Invokácia nás povzbudzuje, aby sme sa obracali na Nepoškvrnenú, ktorá tak veľmi túži zosielať na nás milosti zaslúžené jej Synom. 27. novembra dovolila Mária sestre Kataríne pocítiť svoju štedrosť. Môžeme ju teda prosiť a môžeme sa jej oddať vo všetkom. Všetko, čo potrebujeme, vyjadruje druhá časť invokácie: “[...(oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.”

Motív pošliapania hlavy hada

Postava Márie na medaile nadväzuje na Sväté písmo (Gn 3, Zjv 12) a odvoláva sa na motívy, ktoré sa tam vyskytujú. Vízia zo Zjavenia na prednej strane medaily sa zdá bližšia ako text Protoevanjelia. Táto strana medaily však nie je jej verným odrazom. Z Protoevanjelia je zasa prevzatý motív účasti Márie na víťazstve nad satanom (pošliapanie hlavy hada). Obsah prednej strany je silno spojený s biblickou tradíciou a iba v jej svetle môžeme správne chápať jeho poslanie.

Text Protoevanjelia (Gn 3, 11f) predpovedá víťazstvo nad silami zla, čiže nad satanom. V eschatologickom výrazstve potomstva bude mať na ňom účasť žena skrze zrodenie tohto potomstva. Ak hadom porazená Eva predstavuje konkrétneho človeka, tak tá, ktorá sa pričíní o porazenie hada, musí byť tiež reálne jestvujúcou osobou. V žene z knihy Genezis možno vidieť novú Evu, čiže matku Vykupiteľa. Mária dáva svetu Spasiteľa, ktorý ako jej “potomstvo” (por. Gal 3, 15 - 16) šliape hadovi hlavu. Termín “potomstvo” sa neobmedzuje na samého Vykupiteľa, ale zahŕňa všetky Jeho deti, ktoré v Ňom zvíťazia nad satanom. Mária sa v tomto boji javí ako najmocnejšia opora uprostred ľudského rodu, v plnosti zjednotená s Božím Synom a v spolupráci s Ním (obraz Srdca na zadnej strane). V osobe Ježišovej Matky sa vďaka Božej milosti človek ukazuje silnejší ako moc zlého.

Na základe správy otca Chevaliera, ktorý to počul od sestry Dufès, bol had podľa slov sestry Kataríny zelenkavý a mal žlté pásiky. Niektorí tomu neveria a toto podanie pokladajú za legendu. Zdá sa to však veľmi vierohodné z toho dôvodu, že farba hada nadväzuje priamo na apokalyptickú židovskú literatúru, v ktorej zeleň symbolizuje nevyliciteľnú smrteľnú chorobu a vystupuje často v spojení so žltou farbou (aj vo vzťahu k satanovi). Zlý by tu bol predstavený ako ten, ktorý je otcom smrti. Sestra Katarína to nemohla vedieť. Neudivuje teda, že zemeguľa pod nohami Márie nebola zlatá ako tá, ktorú predtým držala v rukách, ale hnedá (na zmysel tejto farby poukážeme v teologickom posolstve medaily).

Mária, ako jediná z celého ľudského rodu, oslobodená od pohryznutia satanom, čiže od akejkol'vek škvrny hriechu a najmenej morálnej nedokonalosti, dosahuje nad ním plné víťazstvo, ku ktorému všetci ostatní smerujú cestou oslobodenia od hriechov. Víťazstvo Boha nad satanom dosiahnuté v Márii je dokonalejšie ako víťazstvo uskutočnené v nás. Naše víťazstvo je vymazaním hriechov, teda nápravou, jej víťazstvo spočíva v tom, že nepodľahla hriechu, teda neochvejne zotrvala pri Bohu. Boží úmysel s človekom pri jeho stvorení dosiahol plnú realizáciu v živote Márie. Iba Ona uskutočnila vo svete poznačenom hriechom od počiatku do konca prvotný zámer Boha voči človeku. Posledné dve vety dobre vysvetľujú obsah Nepoškvrneného Počatia. Panna Mária je "ohnivkom", ktoré v dejinách spásy zaistuje spojenie medzi nevinnosťou raja a dokonalosťou konečnej spásy. Satan nemôže povedať, že zvíťazil nad celým ľudstvom, že ho zvedol do hriechu a k odpadnutiu od Boha. Nádhernou výnimkou sa stala Nepoškvrnená. Jej udelená milosť Nepoškvrneného Počatia prináša týmto spôsobom slávu Bohu a je dôležitým prvkom Jeho víťazstva nad zlom.

Uprostred celého ľudského rodu je Mária vzorom dokonalej spolupráce človeka s Bohom. Víťazstvo Panny Márie v podobe dokonalosti, ktorá nikdy nebola porušená hriechom, predpovedá konečnú dokonalosť spasených. Znázornenie Panny Márie na prednej strane medaily symbolizuje úplné víťazstvo nad satanom a zlom. Toto je dôsledok jej Nepoškvrneného Počatia, Jej účasti na víťazstve celého zástupu vykúpených, to je rozdávanie milostí, ktoré nám zaslúžil Jej Syn. Táto téma už nadväzuje na ďalší motív prednej strany medaily.

Rozdávanie Božích milostí

V zobrazení Panny Márie na medaile vidíme udivujúcu spojitosť s knihou Zjavenia 12, 1. Kresťanská tradícia sa z nej pred zjaveniami v roku 1830 inšpirovala pri vyobrazení Nepoškvrneného Počatia (ako napríklad na obraze v rodnej farnosti sestry Kataríny). Nás však zaujíma téma rozdávania milostí, ktorá sa nevyskytuje v 12. kapitole knihy Zjavenia a v cirkevnej mariánskej tradícii je úplnou novotou. Okrem toho už od čias cirkevných otcov prevažuje v biblickej exegéze presvedčenie, že žena v knihe Zjavenia zobrazuje najprv Boží ľud Starého zákona a potom ľud Nového zákona, čiže Cirkev. Keď sa však pozrieme na text Zjv 12, vidíme, že skupinové prvky sa v ňom prepletajú s individuálnymi, tie, ktoré sa vzťahujú na Boží ľud, s tými, ktoré ukazujú priamo na Máriu. Na niektorých miestach dvanástej kapitoly sa výraz žena nedá aplikovať na Cirkev, ale iba na ňu samu. Žena, o ktorej je reč vo v. 4b-5, je konkrétna osoba: Mária, ktorá má darovať svetu Mesiáša a skrze Neho početné potomstvo spasených. Aj narážka v 13. verši môže spájať v sebe obidva motívy: Máriu a Cirkev.

V semitskom svete bolo prechádzanie od jednotlivca k skupine a naopak známym javom. Keďže je Mária najušľachtilejším kameňom Cirkvi postavenej na Kristovi, ktorý jediný bol bez pukliny hriechu, zosobňuje Cirkev najdokonalejším spôsobom. Z toho dôvodu má Cirkev v knihe Zjavenia črty ženy - Márie. Skutočne vízia ženy v Zjv 12 zobrazuje Kristovu Cirkev a pretože Nepoškvrnená je Jej najdokonalejším zosobnením,

nosí Cirkev Jej tvár. Možno dokonca povedať, že všade tam, kde je reč o Božom Ľude, je v prvom rade reč o Márii, lebo Ona tvorí jeho najprednejšiu časť a zosobňuje jeho dokonalosť. Nepoškvrnená prepožičiava Cirkvi svoju nádhernú tvár.

Prelínanie sa obrazu ženy - Márie s obrazom nevesty - Cirkvi v knihe Zjavenia umožňuje vidieť celý obraz ako nerozdielnú jednotu Božej Matky s Cirkvou, presnejšie matky vykúpených a zverených jej starostlivosti v Cirkvi (porov. Jn 19, 26), k čomu sa vrátíme v spojení so zadnou stranou medaily. Preto Zjv 12 ukazuje zápas Kristových i Máriiných synov so silami zla, kým nad ním dosiahnu konečné víťazstvo. Mária má účasť na všetkých protivenstvách, ktorými prechádza Cirkev. V posolstve zo Zjv 12 môžeme dôjsť k dôležitému záveru, čo sa týka poslania Panny Márie na medaile. Ona má účasť na všetkých protivenstvách Cirkvi a je s ňou úplne zjednotená podľa vzoru dokonalého zjednotenia so svojím Synom.

V dočasných zápasoch s protivenstvami pomáha Mária Ľudstvu, ktoré bolo zverené Jej starostlivosti, keď naň vylieva Synom zaslúžené milosti (obraz lúčov na medaile). Lúče svetla nevychádzajú priamo z rúk Márie, ale z prsteňov na prstoch, ktoré symbolizujú pokladnicu milostí. Poslanie rozdávať Božie milosti sa úzko spája s témou víťazstva nad zlom, lebo toto víťazstvo spočíva vo vernom zotrvaní pri Bohu a v odolávaní vplyvu satana a uskutočňuje sa vďaka jeho milosti. Ovocie vyprosených milostí v zjavení so zemeguľou (zosilňujúce sa svetlo) je zobrazené na prednej strane medaily víťazstvom nad satanom, ktorému Nepoškvrnená šliape hlavu. Medaila spája tému obdarovania milosťami s témou víťazstva nad zlom v motíve hada na povrchu zeme a lúčov, ktoré k nej smerujú. Samotnú postavu Panny so zemeguľou pod Jej nohami vnímala sestra Katarína ako Kráľovnú sveta.

Centrálnou témou prednej strany medaily je poslanie rozdávať milosti vyprosené Nepoškvrnenou, čím pomáha Ľudstvu vo víťazstve nad zlom. Z Božej vôle sa stáva rozdávatelkou milostí svojho Syna. Motív rozdávania Božích milostí nadväzuje na zjavenie so zemeguľou v rukách. Sestra Katarína jasne potvrdzuje, že lúče žiariace z prsteňov na rukách Panny Márie sú milosti, ktoré nám vyprosuje.

Tematika zadnej strany medaily

Zadná strana medaily obsahuje tri motívy: Srdcia Ježiša a Márie, písmeno "M" s krížom, ktorý stojí na priečnej čiare, a veniec z dvanástich hviezd. Tí, ktorí komentujú symboliku zadnej strany medaily, vidia v obraze srdc spoluutrpenie Matky so Synom. Písmeno "M" a kríž, ktorý sa nachádza na jeho priečnej čiare, vysvetľujú ako plné zjednotenie Márie s Kristom v celom Jej živote. Obraz dvanástich hviezd je symbolom Cirkvi.

Symbolika písmena “M” a kríža

Pokúsme sa o vysvetlenie tejto symboliky. Pre tých, čo sa zaoberajú medailou, je motív písmena “M” s krížom dosť zreteľný, s výnimkou priečnej čiary, na ktorej kríž stojí. Niektorí to vysvetľujú ako písmeno “I”, ktoré má poukazovať na meno “Ježiš”, alebo ako spojovník medzi “M” a krížom, čo by mohlo znázorňovať zjednotenie Matky so Synom.

Prívrženci prvej mienky sa usilujú uviesť svedectvá ranokresťanskej ikonografie. Ukazuje sa však, že tieto v skutočnosti nejstávajú. Zvislá či priečna čiara sa vyskytuje iba v niektorých ikonografických znakoch (napríklad s písmenom “I” v jeho strednej časti, či dokonca na samom vrchole), ale nikdy nie v základe. V známych prípadoch tvorí priečna čiara so zvislou znak kríža. V gréckom kríži niekedy priečna čiara znázorňuje meno Ježiš. Nepoznáme však prípad, kedy by sa monogram mena Ježiš nachádzal v základoch kríža či akéhokoľvek iného znaku. Možno jedine súhlasiť s tým, že v gréckom kríži jeho ramená znamenajú monogram mena Ježiš (písmeno “I”) a celý kríž je monogram mena “Christus” (nadviazanie na grécke písmeno “X”).

Ranokresťanská ikonografia skutočne zobrazuje kríže na základe ako na medaile, ale v takých prípadoch priečna čiara v jeho základoch znázorňuje zem, na ktorej stojí. Na medaile je priečna čiara širšia ako znamenie kríža. Kríž tohto druhu nemá v sebe nič zvláštne. Je to voľná kompozícia, ktorú treba interpretovať v kontexte obsahu zjavenia. Odôvodnenie nachádzame v rozprávaní sestry Kataríny, ktorá priečnu čiaru nechápala ako písmeno “I”, hoci ostatné symboly chápala dobre a podľa správy P. Quentina z roku 1836 ju vnímala len ako čiaru. Otec Chavalier ešte na konci 19. storočia takto chápala priečnu čiaru v základe kríža.

Čo sa týka zjednotenia Matky so Synom v spojení s priečnou čiarou písmena “M” s krížom, zdá sa pochybné, aby zadná strana medaily dvakrát hovorila o tom istom. V druhom prípade ide o obraz dvoch srdiec. Nakoniec však nemožno vylúčiť ani túto interpretáciu, dokiaľ nebude predstavená iná, presvedčivejšia. Treba ešte spomenúť, že Alfonz Ratisbonne, zázračne obrátený agnostik židovského pôvodu, videl v priečnej čiare oltár, na ktorom stojí Kristov kríž. Inou, neosobnou interpretáciou celého symbolu písmena “M” s krížom je návrh, aby sme v ňom videli Máriu stojacu pod krížom.

Vyššie predstavené názory, zvlášť tie, ktoré vidia v kríži symbol Ježiša Krista, majú jedno slabé miesto. Totiž, pri zjavení sa vyníma písmeno “M” a nie kríž. Kríž zostáva v jeho tieni. Keď sa po zjaveniach objavila Zázračná medaila, obrátila sa sestra Katarína na Pannu Máriu s otázkou, či má byť okolo dvoch hlavných symbolov na druhej strane medaily nejaký nápis ako na prednej strane. Vnútorň hlas jej odpovedal, že “písmeno ‘M’ a dve srdcia hovoria dostatočne”. V tomto kontexte je zrejmé, že písmeno “M” je dôležitejšie. Kríž pôsobí ako druhoradý motív, čo je v prípade poukázania na Krista ťažko vysvetliť. Zrejme by vtedy počula: “Kríž a dve srdcia hovoria dostatočne.”

Ďalšie svedectvo nielen potvrdzuje charakter symboliky kríža vo vzťahu k písmenu “M”, ale okrem toho privádza na správnu interpretáciu motívu kríža. Keď otec Aladel v prvom vestníku z augusta 1834 referoval o správe sestry Kataríny ohľadom medaily, tvrdil, že počul od nej, že kríž bol menší ako písmeno “M”: “Písmeno “M” s malým krížom nad ním.” Presne tak isto popísala sestra Katarína aj kríž na zemeguli, ktorú držala Mária v rukách: “Zemeguľa s malým krížom, ktorý sa na nej týčil.” V druhom

prípade počula vysvetlenie, že ide o celý vykúpený svet. Kríž, menší ako písmeno “M”, je v protiklade s úlohou Krista v diele vykúpenia. Podobnosť s opisom kríža vo vízii so zemeguľou nastrojuje otázku, či aj v symbolike kríža na priečnej čiare nemáme do činenia s obrazom vykúpeného ľudstva. Keby sme nakreslili kríž na základe, ktorý by bol širší ako jeho ramená, a ukázali kresbu niekomu, hoc aj dieťaťu, každý by odpovedal, že kríž stojí na zemi. Keby sme čiaru tvoriacu základ kríža predĺžili na obidve strany tak, aby sa stretli, získame kruh symbolizujúci zemeguľu. Ak kríž s priečnou čiarou znamená zemeguľu ako symbol celého ľudstva vykúpeného Kristom, neudivuje jeho rozdielna veľkosť v porovnaní s písmenom “M”. Mária, Bohorodička a Nepoškvrnená, je prvou spomedzi celého vykúpeného ľudského rodu.

Kríž ako symbol Krista je na medaile svojou veľkosťou v dosť ostrom protiklade s hodnotou, pripísanou v tomto prípade Márii. Spočiatku bol na medaile zobrazovaný v porovnateľnej veľkosti s písmenom “M”. Keby kríž symbolizoval Krista, vyrastal by z toho istého základu ako písmeno “M”. Takéto znázornenie nachádzame napríklad aj na biskupskom erbe Jána Pavla II., čo znázorňuje Máriu, stojacu pod krížom. Ale v tomto prípade je písmeno “M” zjavne menšie ako kríž. Okrem toho, v kresťanstve kríž nie je ani tak symbolom Krista, ako skôr našej spásy. Túto pravdu predstavovala ranokresťanská ikonografia, keď vyobrazovala zásadne prázdny kríž. Uvedomovali si, že Kristus už na ňom nevisí, ale prebýva v nebeskej sláve. Symbolika prázdneho kríža ladí s týmto chápaním kríža ako znázornenie vykúpeného ľudstva. Myslím si, že rôzne úpravy, ako napríklad zväčšovanie kríža na medaile, svedčia o nesprávnom chápaní jeho symboliky vo vzťahu s písmenom “M”. Priečna čiara zohráva v celom symbole podstatnú úlohu, ktorou je priviesť nás k správnej interpretácii kríža.

Priečna čiara a celá jej symbolika je obrazom Márie so zemeguľou. Za kľúčové môžeme pokladať vysvetlenie krížika nad zemeguľou, ktorú Mária drží v rukách a krížika nad písmenom “M”. Kríž na priečnej čiare zobrazuje aj kríž na zemeguli, ktorú v spomínanom zjavení drží Mária v rukách. V tomto symbole vidíme teda Máriu (písmeno “M”) predstavujúcu Pánovi vykúpené ľudstvo (kríž na priečnej čiare), tak ako ju vidíme pri zjavení so zemeguľou v rukách. Na základe dostupných prameňov možno potvrdiť, že písmeno “M” s krížom, ktorý sa na ňom týči, je symbolickým predstavením Márie zo zjavenia so zemeguľou, ktorá drží vo svojich rukách vykúpený svet a oroduje za ňu u Syna. Gesto držania zemegule bolo zobrazené na zadnej strane medaily spojením kríža s písmenom “M”. Mária drží ľudstvo v láskavom materskom objatí.

Táto interpretácia písmena “M” s krížikom dominuje nad ostatnými, pretože je odôvodnená priamo zjavením a okrem toho vychádza z vrúcnej túžby Panny Márie, ktorú vyjadrila v súvislosti s týmto zjavením, aby bola na zemi uctievaná ako orodovníčka za ľudstvo u svojho Syna. Keby písmeno “M” s krížom nepredstavovalo zjavenie so zemeguľou, znamenalo by to, že by sa na medaile vôbec nenachádzala podstata zjavenia, ktorú otec Aladel zamlčal. To sa však zdá nepravdepodobné v kontexte slov Panny Márie, ktoré počula sestra Katarína, keď sa sťažovala na nepochopenie zo strany spovedníka pred vyrazením medaily: “Je to môj oddaný služobník. Príde čas, že urobí všetko, čo si želim.” Nie je preto vylúčené, že Aladel práve takto pochopil tento symbol a preto nespomenul zjavenie Márie so zemeguľou v rukách. Takéto vysvetlenie však nie je dostatočné.

Motív zranených Srdc: Ježiša a Márie

So spomínanou symbolikou harmonizuje motív dvoch zranených srdc. Mečom prebodnuté srdce Márie, umiestnené vedľa Ježišovho Srdca s trňovou korunou, pripomína jej účasť na Jeho vykupiteľskom diele. Obraz tak nadväzuje na Simeonovo proroctvo (Lk 2, 35), ako aj na posledné Ježišove slová z kríža (Jn 19, 25 - 27): Mária má spoluúčasť na utrpení spojenom s našimi hriechmi ako Matka Vykupiteľa. Spoluutrpenie Matky so Synom vrcholí na Kalvárii. Predstavenie oboch zranených Srdc sa odvoláva na tento moment a na spásne dôsledky pretrvávajúce do dnešného dňa.

V scéne pod krížom, ktorú opisuje evanjelista Ján, vidíme zrod Cirkvi. Keď sa v Ježišových bolestiach na kríži rodí Cirkev, Jeho Matka stojí pri Ňom a završuje svoje materské dielo, ktoré sa začalo pri zvestovaní. Teraz prijíma Jána za svojho syna. Toto poslanie Jej Ježiš zveruje slovami: "Žena, hľa, tvoj syn" (Jn 19, 26). Predtým prijala do svojho lona Božieho Syna a teraz z Jeho vôle prijíma Jána. Všimnime si, v akom poradí sa Ježiš obracia na Matku a učeníka. Najprv zveruje milovaného učeníka svojej Matke a následne zveruje svoju Matku Jánovi. Prijatie Jána zohráva kľúčovú úlohu v celej scéne. Jeho zmysel je hlboko duchovný, lebo Ján od Ježišovej Matky nepotreboval dočasnú starostlivosť. To on sa predsa má postarať o Ňu (v. 27). Preto v osobe Jána zveruje Ježiš Máriinej materskej ochrane celé ľudstvo. Mária prijíma Jána za syna vo chvíli, keď sa rodí Cirkev, čo znamená, že spolupracuje so Synom na spáse, ktorú práve uskutočňuje. Takýmto spôsobom bola Mária začlenená do procesu zrodenia Cirkvi. Na jednej strane ako Rodička jej Spasiteľa, na strane druhej ako naša Matka v poriadku spásy.

Ježiš pred svojou smrťou prosí vlastnú Matku, aby venovala takú istú starostlivosť Jánovi a v jeho osobe i celému ľudstvu. Aké je to pekné gesto zo strany Vykupiteľa! Skutočne láskyplné gesto. Ježiš nám nedáva Máriu ako pestúнку, ale ako Matku. Chce, aby sa Jeho Matka stala našou Matkou, čím nás viaže do toho istého materského puta, ktoré zakúsil On sám. V úkone zverenia ľudstva Márii nadväzuje Ježiš na to, čo v medziľudských vzťahoch tvorí najkrajší model lásky prejavujúci sa v bezpodmienečnom a bezhraničnom sebadarovaní. Ak jeho darovanie Márie za našu Matku nadväzuje na úlohu matky v rodine, tak Ježiš túži, aby Jej starostlivosť, podľa vzoru dočasných matiek, obsiahla v nadprirodzenom rozmere všetky naše starosti a potreby, z ktorých je na prvom mieste spása. Okrem toho nám Ježiš dáva Máriu za matku vtedy, keď zomiera a završuje dielo spásy ľudstva. Je to vrcholný bol hrdinskej lásky. V tej istej chvíli Jeho Matka, zjednotená s Ním v dokonalej láske, naplňa hrdinstvo svojej materskej lásky k Synovi a skrze neho k ľuďom. Ježiš nám dáva Máriu za Matku, keď sa Jej láska v zjednotení s Jeho láskou zdokonaľuje až po hranice ľudskej prirodzenosti. Mária, zdokonalená po boku Syna v putovaní lásky k Bohu i k ľuďom, až teraz stojí pred nami ako naša Matka.

Niekomu sa môže zdať divné, že sa Ježiš z kríža obracia na svoju Matku trochu oficiálnym a strohým oslovením: "Žena", ako ju oslovil aj v Káne Galilejskej (Jn 2, 4). Týmto oslovením nadväzuje na prvú ženu, Evu (Gn 3, 15). Keď sa rodí Cirkev, Mária je prítomná vo svojej úlohe Ženy - Matky v tejto chvíli má účasť na zrodení potomstva nového Adama. Je rodičkou Toho, ktorý toto potomstvo rodí, a duchovnou matkou

zrodených, čiže vykúpených. Ježiš sa obracia na svoju Matku oslovením "Žena", pretože v tejto chvíli nevystupuje len ako Jeho Matka, ale aj ako Matka všetkých vykúpených.

Puto Matky so Synom vyjadruje postavenie oboch Srdc, umiestnených vedľa seba v jednej línii. Jediným dôvodom ich postavenia na rovnakej úrovni môže byť jej materský vzťah voči Božiemu Synovi, v ktorom Syn uznáva Jej prvenstvo v poriadku pozemského rodičovstva (porov. Lk 2. 51). Dogmatická konštitúcia *Lumen gentium* chápe Božie rodičovstvo Márie ako jej "najvyššiu hodnotu", ktorá robí z nej "najviac milovanú dcéru Otca" (č. 53). Postavenie dvoch Srdc na jednej úrovni chápeme ako zvláštny stupeň zjednotenia so Synom, "úzkym a nerozlučným putom". Toto zjednotenie vyplýva z Božieho materstva Márie a tvorí základ Jej úlohy i postavenia v diele vykúpenia. Ale bez Nepoškvrneného Počatia by toto puto Matky so Synom počas Jej pozemského života bolo neúplné, lebo bola neustále vystavená pokušeniam Zlého. V obraze oboch zranených Srdc sa dostáva k slovu pravda o dokonalom zjednotení Nepoškvrnenej Bohorodičky s Vykupiteľom. Zjednotenie, ktoré vrcholí v nebeskej sláve, je zárukou dokonalého splnenia Jej zvereného poslania.

II. vatikánsky koncil prehlásil, že Mária počas pozemského života "[...] napredovala v putovaní viery a verne uchovávala svoje zjednotenie so Synom..." (*Lumen gentium* 58). Napriek tomu, že nedokázala rozumom pochopiť Boží zámer, uskutočňovala ho v dokonalej poslušnosti Jeho vôli. Prejavovalo sa to v plnom sporení so Synom počas Jeho pozemského života. Viera podporovaná rozumom Jej dovolila čiastočne poznať tajomstvo Syna (porov. Mk 3, 20 - 21 a 31), ale dokonalé puto lásky s Ním spôsobilo, že ho zakúsila v celej plnosti. Zostala pri Ňom až dokonca, až po kríž a bola s Ním hlboko zjednotená poslušnosťou Otcovej vôli. Počas pozemského života nachádzala Mária bezpečný prístav v poslušnosti Božej vôli, čo bolo zárukou plnej spolupráce s Jeho milosťou. Mária nás predchádza na ceste lásky k Bohu poslušnosťou Jeho vôli. Do tajomstva Syna prenikla nie rozumom, ale vďaka zjednoteniu s Ním v láske. Poznala ju síce len čiastočne, no prežívala ju v plnosti. Je vzorom správania sa každého Ježišovho učeníka.

Nebeské povýšenie Márie do úlohy Božej Matky a Matky vykúpených prináša slávu tak Synovi, ako i Otcovi. Mária ako prečisté zrkadlo odráža a vzdáva Trojjedinému Bohu všetku slávu. Jej postavenie vyplýva predovšetkým zo skutočnosti, že je Matkou samého Boha, ale tiež z výsady jej Nepoškvrneného Počatia. Vo chvíli prechodu do nebeskej slávy Ju Boh vo svojej štedrosti zalial milosťami do takej miery, do akej Jej ľudská schopnosť dokázala prijať tento dar. Ved' či by Boh váhal dať niečo svojej Matke, ktorá mu ako človek obetovala všetko? Obdaril Ju podľa miery svojej Božskej veľkodušnosti.

Nebeskú hodnotu Panny Márie môžeme lepšie pochopiť, keď uvažujeme o Jej úlohe pri zomierajúcom Synovi. Keď Nebeský Otec prinášal na obeť svojho jednorodeného Syna, prinášala ju zároveň aj Jeho Matka v súhlase s Božou vôľou. Ako je totiž skutočné otcovstvo Boha k svojmu synovi, tak je skutočné i materstvo Márie. A aj keď nestaviame na tú istú rovinu otcovstvo Boha a materstvo Márie, predsa prinášala tú istú žertvu ako Nebeský Otec, pretože bola Jeho skutočnou Matkou. Človek nedokáže v plnej miere pochopiť, k akej hodnosti ju to predurčuje. A hoci obeta Syna na vykúpenie ľudstva je obetou Otca, Mária ako Matka vyjadrila s ňou plný súhlas, a tak ju urobila aj svojou vlastnou obetou. Podľa vzoru Boha Otca tak urobila úkonom najvyššej lásky, akej je

človek schopný. Nie bezdôvodne môžeme tvrdiť, že v tom obetnom úkone sa svojou láskou pripodobnila láske samého Otca. Táto, pre človeka nepochopiteľná skutočnosť, akou je zapojenie Bohorodičky do diela vykúpenia, má dosah na jej výnimočné postavenie v nebi, čo my chápeme iba čiastočne.

Dokonalé zjednotenie Márie so svojím Synom (obraz Srdc) sa prejavuje v Jej poslaní v prospech ľudstva (písmeno "M" s krížom priečnej čiary). Máriino poslanie vidíme v symbole písmena "M", z ktorého vychádza kríž ako obraz tejto jednoty. Graficky to vyjadruje umiestnenie oboch Srdc, ktoré tvoria základ písmena "M" s krížom. Kríž s priečnou čiarou sa neopiera iba o písmeno "M", ale je s ňou spletený akoby v objatí, v náručí. Jej poslanie voči ľudstvu podľa tohto obrazu teda môžeme označiť ako materské. Mária nás drží v materskom náručí. Duchovné materstvo Márie sa rozprestiera na všetkých vykúpených ľuďoch, ktorých prijíma za synov a dcéry v osobe prijatia apoštola Jána pod krížom. Zobrazenie dvoch Srdc stojacich vedľa seba a písmena "M" spojeného s krížom, ako obrazu zjednotenia Matky so Synom a potom Matky Vykupiteľa s vykúpeným ľudstvom, nám umožňujú pochopiť, prečo je dielo Božieho Syna zobrazené v tak výrečnom geste držania vykúpeného ľudstva v Máriiných rukách. Materské puto Márie s Kristom sa prejavuje v Jej materskom spojení s ľudstvom.

Mária je na druhej strane medaily predstavená ako Matka Vykupiteľa a skrze Jeho zrodenie a poslanie voči ľudstvu sa stáva duchovnou matkou vykúpených. V tomto vyjadrení materského vzťahu Matky so Synom a následne s ľudstvom sa dostáva k slovu myšlienka sprostredkovania. Mária dokonalým zjednotením s Božím Synom mu predkladá záležitosti ľudstva. Zadná strana medaily dopĺňa Jej materské prostredníctvom voči vykúpeným.

Tu je namieste položiť citlivú otázku ohľadom Márie v úlohe spoluvykupiteľky. Jej účasť na Ježišovom utrpení, ako to pripomínajú dve srdcia na medaile, nie je rovná vykupiteľskému utrpeniu, čiže utrpeniu, ktorým boli zmazané hriechy sveta a obnovený vzťah s Bohom. Mária zdieľala osud svojho Syna a Jeho obetu ako Jeho Matka. Preto si zasluhuje zvláštnu hodnotu a povýšenie a v diele vykúpenia má tiež svoje vznešené miesto, ktoré sa však nerovná vykupiteľskej obeti Syna. Charakter Jej obety, hoci to chápeme len veľmi málo, nie je ten istý ako charakter obety Jej Syna. Jasne to vyplýva z dokumentov Cirkvi. II. vatikánsky koncil v *Lumen gentium* potvrdzuje, že Panna Mária, ako každá ľudská bytosť, potrebovala vykúpenie. Nepoškvrnené počatie ju neoslobodilo od tejto nutnosti, lebo tá milosť Jej bola vlastne udelená z moci predvídaného vykúpenia (dogma o Nepoškvrnenom počatí).

Preto Mária nemôže byť spoluvykupiteľkou v tom istom zmysle ako Kristus, ktorý jediný je Vykupiteľom. Keby bola Mária spoluvykupiteľkou, bola by v určitom zmysle vykupiteľkou seba samej. A predsa, stojac pod krížom, využila milosť vykúpenia. Ak sa teda hovorí o Jej spoluvykupiteľstve, tak iba v tom zmysle, že je obsiahnuté v jedinom vykupiteľstve Božieho Syna. Možno to ilustrovať slovami apoštola Pavla, ktoré vyslovil o sebe samom, že "na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba Kristovmu utrpeniu pre Jeho telo, ktorým je Cirkev" (Kol 1, 24), hoci v Máriinom prípade je účasť na Kristovom utrpení na vyššom stupni. Kedykoľvek sa teda hovorí o Máriinom spoluvykupiteľstve, treba zakaždým pripomínať, že nemá tú istú hodnotu ako vykupiteľstvo Božieho Syna. Treba sa teda zamyslieť, či je nutné zavádzať tento nejasný a zložitý koncept. Pomenovanie Márie

titulom “Spoluvykupiteľka” nie je jednoznačné. Azda by bolo lepšie hľadať iný titul, ktorý by vyjadril Jej vynimočnú úlohu v diele vykúpenia, a tým by mohol byť titul “Matka vykúpených”.

V posledných rokoch svojho pontifikátu zvolal pápež Ján Pavol II. komisiou teológov, na čele s kardinálom Jozefom Ratzingerom, ktorá mala preštudovať požiadavky skupiny katolíkov, aby bola vyhlásená dogma o Márii - spoluvykupiteľke. Táto téma sa v posledných desaťročiach objavila už viackrát. Odpoveď bola negatívna. Prečo sa Ján Pavol II. priklonil k tejto mienke? Pretože veriacich nemožno žiadať, aby verili tomu, čo nie je jasné a vzbudzuje pochybnosti. Ak je Mária spoluvykupiteľkou v zmysle, ktorý ešte nepoznáme, a bude to Božia vôľa, aby bola uctievaná v tejto úlohe, vtedy dá znamenie ako v prípade Nepoškvrneného Počatia.

Symbolika dvanástich hviezd

V súvislosti so zadnou stranou medaily zostáva ešte vysvetliť symboliku dvanástich hviezd. Vo všeobecnosti sa uznáva, že dvanásť hviezd je symbolom Cirkvi ako obraz dvanástich apoštolov, čiže obnovený ľud Starej zmluvy vychádzajúci z dvanástich pokolení Izraela. Symbolika hviezd je v Biblii dosť rôznorodá. Nesprávne chápanie tejto symboliky v minulosti sa prejavovalo tým, že hviezdy boli vnímané ako ornamenty a ich počet sa menil. Ich počet sa menil podľa toho, koľko bolo na medaile voľného miesta. Niekedy ich bolo 9, inokedy zas 13, 18, 24, ba dokonca aj 32. Avšak na oficiálne vyrazených medailách bol od samého začiatku počet hviezd rovnaký, čiže 12. S dvanástimi hviezdami máme do činenia iba v knihe Zjavenia 12, 1. Táto interpretácia dvanástich hviezd ako obrazu Cirkvi si vyžaduje spresnenie.

V Knihe Numeri sa nachádza predpoveď o vzídení hviezdy z Jakuba, čiže Mesiáša: “[...] hviezda vzíde z Jakuba” (24, 17), a túto interpretáciu potvrdzujú početné židovské mimobiblické svedectvá. V Novom zákone nadväzuje na túto predpoveď betlehemská hviezda (Mt 2, 2), v čom vidíme súčasne splnenie prísľubu, že Mesiáš bude slnkom spravodlivosti (Mal 3, 20; porov. Lk 1, 78) a rannou hviezdou (Zjv 2, 28; 22, 16; 2 Pt 1, 19). Svetlo odrážajúce sa od neho spôsobí, že všetky iné svetlá na nebi budú zatmené, ba dokonca budú zbytočné, lebo jedinou lampou bude Baránok (Zjv 21, 23). Ježiš sám o sebe trvrdí: “Ja som Svetlo sveta” (Jn 8, 12). Tieto výroky približujú pravdu o tom, že symbolika hviezd a svetla v spojení s Mesiášom je v biblickej tradícii silno zakorenená.

Takáto symbolika vo vzťahu k Cirkvi nie je celkom jednoznačná. Jedine kniha Zjavenia 1, 20 predstavuje sedem hviezd ako sedem anjelov Cirkvi, čiže biskupov. Miestne Cirkvi sú predstavené v symboloch svietnikov. V súvislosti s číslou dvanásť sú tu aj iné obrazy, ako múr, brány, drahocenné kamene (Zjv 21). Žena z knihy Zjavenia 21, ktorá predstavuje nový Jeruzalem, teda Cirkev, je opevnená múrom s dvanástimi vrstvami základu (na nich dvanásť mien apoštolov) i s dvanástimi bránami (na nich mená dvanástich pokolení Izraela). Vrstvy základu pod múrom sú ozdobené dvanástimi drahocennými kameňmi. V premenlivej symbolike zostáva stálym prvkom číslo 12.

dvanásť. Nadväzuje na dvanásť pokolení Izraela a potom na dvanásť apoštolov, ktorí predstavujú nový Boží ľud. S Cirkvou má teda súhrn číslo dvanásť a nie motív hviezd.

Zmysel dvanástich hviezd na druhej strane medaily sa líši od obsahu z knihy Zjavenia 12. V symbolike dvanástich hviezd na medaile sa spája božský prvok s ľudským. Kristus ako Svetlo sveta v symbole hviezd tvoriť jedno s Cirkvou ako s Božím ľudom. Dvanásť hviezd predstavuje Krista vo svojich údoch, čiže v Božom ľude. Symbol, v ktorom sa prelína motív hviezd s číslom dvanásť, zdôrazňuje nerozdielnú jednotu Krista s Cirkvou. Podstatu symbolu tvorí motív hviezd, nie číslo dvanásť, lebo tá bez hviezd nedáva zmysel. Z toho vyplýva jednoduchá pravda, že Cirkev nemôže existovať bez Krista. Ak je v celom symbole dôležitejšia hviezda, znamená to, že dvanásť hviezd ukazuje najprv na Nehu. V takom prípade veniec z dvanástich hviezd na medaile treba chápať ako jedno veľké svetlo, Krista, ktoré osvecuje celé ľudstvo a ktoré žiari vo svojich údoch, v Cirkvi.

Dvanásť hviezd zobrazuje Krista ako Božieho Baránka. Vďaka Jeho vykupiteľskej moci sa rodí Cirkev (Zj 19, 25 - 27; porov. 1, 35 - 36), a potom je pre ňu Boží Baránok jediným svetlom (Zjv 21, 23). Titul Božieho Baránka v tomto kontexte najlepšie zodpovedá úlohe Krista v diele vykúpenia i konečnej spásy. V obraze dvanástich hviezd vidíme najprv toho, ktorého predpovedal a uviedol Ján Krstiteľ slovami: ECCE AGNUS DEI (Hľa, Baránok Boží), triumfujúci spolu so svojou Cirkvou v posledných kapitolách knihy Zjavenia, o ktorom môžeme podobným spôsobom povedať: ECCE LUX MUNDI (Hľa, Svetlo sveta). Dvanásť hviezd predstavuje mystické zjednotenie Božieho Baránka s vykúpeným ľudstvom, ktoré žiari Jeho svetlom. Na medaile patrí Kristovi centrálna pozícia v diele vykúpenia a spásy ľudstva. Pod každú z dvanástich hviezd by sme mohli podložiť jedno písmeno oboch latinských zvolaní, ktoré majú presne dvanásť písmen.

V centre posolstva zadnej strany medaily sa nachádza Kristus a Jeho Cirkev. Mária tvorí súčasť tohto tajomstva, ako to o 130 rokov neskôr potvrdí II. vatikánsky koncil. Posolstvo Nepoškvrnenej bude predstavené v *Lumen gentium* v kontexte tajomstva Krista a Cirkvi. Ako výstižne je to vyjadrené na medaile! Sestra Katarína povedala, že keď pochopíme jej posolstvo, budeme udivení prostotou i hĺbkou obsahu. Niet divu, veď je to dar z neba. Dodala tiež, že posolstvo medaily je úžasným pokladom zvereným Cirkvi. Či sa nájde niekto, kto by dokázal jednoduchšie, hlbšie a krajšie predstaviť tajomstvo Krista a Cirkvi?

Na rozdiel od monogramu Márie s krížom a dvoch zranených Srdc nemá motív dvanástich hviezd spojitosť so zjavením so zemeguľou. A hoci by sa mohol v tomto zjavení objaviť veniec z hviezd okolo hlavy Panny Márie ako v knihe Zjavenia 12, 1, na medaile vidíme od začiatku okolo Jej hlavy tenkú sureolu, čo nezodpovedá teologickému posolstvu dvanástich hviezd zo zadnej strany medaily. Motív hviezd, ako zobrazenie tajomstva Krista a Cirkvi, môže mať spojitosť iba s Kristom, ktorý stojí za poslaním Panny Márie v zjavení so zemeguľou v rukách. Motív dvanástich hviezd netreba hľadať ani v lúčoch svetla vychádzajúcich z rúk Márie, pretože v tej istej podobe už majú svoj ekvivalent na prednej strane. To privádza k záveru, že obraz Nepoškvrnenej so zemeguľou v rukách bol obohatený a prevýšený v symbolike zadnej strany medaily.

Zadná strana Zázračnej medaily predstavuje tajomstvo Kristovho mystického tela v symboloch dvanástich hviezd ako obrazu jednoty Krista s Cirkvou, v symbole Srdc ako

obrazu zjednotenia Matky so Synom. V tajomstve Krista a Cirkvi odhaľuje pred nami zadná strana zvláštne postavenie a poslanie Matky Vykupiteľa a našej Matky. Mária je na medaile predstavená ako Matka *par excellence*, a to vo vzťahu k Synovi i k ľudstvu. Jej úlohu voči vykúpeným označujeme ako materský vzťah ku Kristovej Cirkvi, vyjadrený symbolickým gestom materského predstavenia ľudstva Pánovi. Skôr ako budeme hovoriť o posolstve celej medaily, povedzme si niekoľko slov o decembrovom zjavení.

Zjavenie v decembri 1830

Zjavenie Nepoškvrnenej so zemeguľou v rukách a následne oboch strán medaily sa zopakovalo v decembri 1830. Sestra Katarína zapísala do svojich poznámok: "Ukázala sa mi po tretí raz, ale nevenovala som pozornosť času." Otec Chevalier spresňuje, že to bolo v decembri toho istého roku. Nemusí nás udivovať, že si to sestra nezapamätala, pretože jej správa pochádza z roku 1841, teda jedenásť rokov po zjavení. Predchádzajúce zjavenia si zapamätala pravdepodobne preto, že sa viazali s osobitnými udalosťami, akými bola slávnosť svätého Vincenta de Paul a sobota pred prvou adventnou nedeľou, ale aj preto, že to boli prvé stretnutia a tie zostanú v pamäti hlboko zapísané. Z tohto decembrového zjavenia si sestra Katarína pamätala viaceré okolnosti. Bolo to podobne ako 27. novembra počas večerného rozjímania o pol šiestej. Je možné, že zjavenie sa zopakovalo aj viackrát, zvlášť ak uvažíme, že sestra Katarína mala isté ťažkosti so zachytením priebehu zjavenia. Ale ako sme už povedali, je to menej pravdepodobné.

Decembrové zjavenie bolo zopakovaním novembrového s jednou dôležitou výnimkou. V tomto prípade sa Panna Mária nezastavila pri obraze svätého Jozefa na pravej strane oltára, ale prešla okolo neho a zaujala miesto pred svätostánkom, trochu v pozadí, približne na mieste, kde teraz stojí jej socha. Mária tam však nedrží zlatú zemeguľu, ale stojí s rukami vystretými nadol. Nepoškvrnená má zaujímavý postoj. Stojí vzadu, za Sviatosťou Oltárnou nad svätostánkom. Možno je to akési nadviazanie na symboliku Srdca na medaile. Ježišovo Srdce a písmeno "M" s krížom nad ním. Druhý symbol je v pozadí prvého, ale je umiestnený nad ním. Nepoškvrnená zaujíma miesto nad i v pozadí svätostánku, čo je možno záverom zjavenia a posledným stretnutím.

V svedectve z roku 1896 spomína sestra Pineau, že počas decembrovej vízie mala Mária ruky vystreté nadol. Ide však len o jej vlastnú interpretáciu na základe iných svedectiev a nezodpovedá skutočnosti. Týmto spôsobom sa usilovala vysvetliť pred cirkevnou komisiou odlišnosti medzi podaním sestry Kataríny a otca Aladela vo veci zadnej časti medaily. Keď sestra Katarína opisuje decembrové zjavenie, nehovorí nič o vystretých rukách. Namiesto toho jasne potvrdzuje, že Mária držala v rukách zlatú zemeguľu s malým krížom a gestom obetovania ju dvíhala k nebu. S novembrovou víziou je identický opis Máriinho výzoru, jej odevu, farby, ako aj bielej pologule pod nohami. V opise decembrového zjavenia však nie je nijaká zmienka o prednej a zadnej časti medaily, o príkaze dať ju raziť, atď. Keď v rokoch 1841 a 1876 sestra Katarína opisovala decembrové zjavenie, medaila už bola známa a nebolo potrebné opakovať už známe fakty, tým viac, že všetko už opísala v správe o novembrovom zjavení. V zápiskoch z roku 1841 sa sústredila

na želania Panny Márie a sľúbené milosti V zápiskoch z roku 1876, keď už mnohé veci boli do značnej miery splnené, zamerala sa už iba na zjavenie so zemeguľou v rukách, o ktorom jej prvý svedník nič nepovedal. Cítila sa k tomu vnútorne pobádaná tým viac, že to mali byť posledné mesiace jej života.

V súvislosti s decembrovým zjavením vyjadruje sestra Katarína Máriino želanie, o ktorom nie je reč v opise novembrového zjavenia. Tieto želania mohli mať súvis s obidvoma zjaveniami, ale keďže po ich ukončení sestra Katarína neustále počula pri modlitbe Máriin hlas, mohli sa objavovať postupne aj neskôr. Podľa chronologicky prvej správy z roku 1841 si Panna Mária želala postaviť oltár s Jej sochou. Oltár bol postavený ešte za života sestry Kataríny v kaplnke na bočnej strane. V neskoršej správe z roku 1876 zas nachádzame informáciu, že na podstavci sochy sa majú nachádzať slová vo forme legendy: “Tieto lúče symbolizujú milosti, ktoré Panna Mária vyprosuje osobám, ktoré ju o ne prosia.” Sestra Katarína si nepamätala všetky detaily z predchádzajúcich zápiskov, preto sa v každej správe nachádza niečo, čo nie je v inej. Po jej smrti boli niektorí toho názoru, že na podstavci sochy sa majú nachádzať iné slová Márie, ktoré povedala počas zjavenia. Podľa mienky sestry de Geoffre prosila Nepoškvrnená, aby tam boli slová: “Táto zemeguľa predstavuje celý svet, zvlášť Francúzsko a každého človeka osobitne.” Postupom času a v dôsledku neznalosti poznámok sestry Kataríny prevládol názor, že tieto slová lepšie podávajú podstatu posolstva, a preto tam majú byť. Iste tomu napomohla aj zmienka o Francúzsku. Každý by si v spojení s takou udalosťou želal, aby sa zachovala zmienka o krajine, kde sa zjavenie udialo.

Správa z roku 1841, ktorá hovorí o oltári so sochou Nepoškvrnenej obsahuje uistenie, že to bude miesto zvláštneho obdarovania milosťami. Sestra Katarína uvádza aj Máriinu prosbu, aby na každé výročie novembrového zjavenia bolo sväté prijímanie obetované za obidve Spoločnosti svätého Vincenta. Píše tiež o dôležitosti úcty k srdcu svätého Vincenta. V súvislosti so zjaveniami počula aj prosbu založiť združenie Máriiných detí. Označenie “dieťa” netreba chápať doslovne. Analógiou tu môže byť výraz “Božie deti”. Panna Mária si želala, aby sa všetci ľudia, mladí i starí, zhromažďovali pod Jej materským plášťom. Uistovala, že im prejaví mimoriadnú starostlivosť a vyprosí pre nich zvláštne milosti. Sestra Katarína hovorí aj o prosbe, aby bol mesiac máj zvlášť zasvätený úcte k Panne Márii.

V súvislosti s decembrovým zjavením otec Chevalier potvrdzuje, že Panna Mária mala výzor zrelej, asi štyridsaťročnej ženy. Zdá sa, že táto informácia prenikla do správy zo zjavenia v noci z 18. na 19. júla. Keby tomu však skutočne bolo tak, bolo by to zhodné s úlohou, v ktorej vystupuje počas novembrového stretnutia, kedy dvíha zemeguľu k nebu a zjavuje sa ako Matka vykúpeného ľudstva. Natíska sa tu však otázka, či aj počas decembrového stretnutia vyzerala podobne. Ak bolo decembrové zjavenie zopakovaním novembrového a nijako sa neodkláňalo od hlavného posolstva, mala by Nepoškvrnená vyzeráť v oboch zjaveniach rovnako. Jej oblečenie a farba šiat, podobne ako v Lurdoch, ako aj téma Nepoškvrneného počatia napovedajú, že počas oboch stretnutí mala výzor mladej dievčiny. Podanie o veku Márie treba skôr spájať s júlovým zjavením.

Teologické poslanstvo Zázračnej medaily

Posolstvo obidvoch strán medaily je rozdielne v obsahu, ktorý sa v nich nachádza. Motív dvanástich hviezd, čiže symbol tajomstva Krista a Cirkvi, obsahuje v sebe celé posolstvo, ktorým je rozdávanie milostí Nepoškvrnenou a víťazstvo nad silami zla. Víťazstvo nad satanom, kniežaťom tohto sveta, dosiahnuté vďaka Nepoškvrnenému počatiu, dáva Márii právo nosiť titul Kráľovná sveta. Tak chápala sestra Katarína zobrazenie Panny Márie v zjavení so zemeguľou v rukách. V tejto úlohe vystupuje hlavne na prednej strane medaily. Zadná strana ju zas predstavuje v materskom vzťahu k Božiemu Synovi a k ľudstvu. Kvôli väčšej váhe posolstva vystupuje na Zázračnej medaile predovšetkým v úlohe Matky.

Všetko, čo sme doteraz povedali o priebehu zjavenia z 27. novembra 1830, možno zhrnúť nasledovne: Zjavenie Márie so zemeguľou v rukách je posolstvom pravdy o Kráľovnej a Matke. Táto pravda sa následne v podobe medaily preniesla do kultu v každodennom živote Božieho ľudu. Zjavenie Márie so zlatou zemeguľou v rukách, ktorú sestra Katarína uzrela najprv, bolo prenesené do reči symbolov zobrazených na obidvoch stranách medaily. V takejto podobe bola odovzdaná na poučenie a budovanie Božieho ľudu. Motív dvanástich hviezd v súlade so zjavením Márie so zemeguľou v rukách a obidvom stranami medaily prispel k prehĺbeniu tohto posolstva. Teraz si predstavíme dva hlavné aspekty posolstva.

Ku konečnej dokonalosti Cirkvi

Už sme povedali, že posolstvo prednej strany medaily sa líši od posolstva na zadnej strane. V prvom prípade Mária vyprosuje a rozdáva milosti zaslúžené Božím Synom (vzťah: Syn - ľudstvo). V druhom predstavuje Pánovi vykúpené ľudstvo (vzťah: ľudstvo - Syn). V tomto druhom prípade nie je reč o krotení síl zla. Podľa používaného kľúča je ťažko akceptovať, aby sa ten istý motív zápasu so zlom znovu zopakoval na druhej strane. A navyše, ak je obraz rozdávania milostí na medaile oddelený od obrazu predstavovania ľudstva Pánovi, tak v geste držania zemegule už nemáme do činenia s prosbou o milosti v zápase so zlom. Môžeme sa domnievať, že posolstvo "obetovania" na zadnej strane medaily sa sústreďuje na iný aspekt. Po nadviazaní na boj so silami zla a predpovedi konečného víťazstva nad nimi na prednej strane, vidíme na zadnej strane obraz dokonalej jednoty Krista s Cirkvou (symbol hviezd). Matky so Synom (obraz Srdc), ako aj Márie s vykúpeným ľudstvom (písmeno "M" s krížom). Zadná strana medaily, ktorá symbolikou prevyšuje obsah prednej strany i celej vízie Márie so zemeguľou v rukách, je vyvrcholením zjavenia v obraze konečnej dokonalosti Cirkvi.

Obraz dvoch zranených Srdc nie je v rozpore s uvedenou interpretáciou, pretože sa neodvoláva na samotné udalosti z Kalvárie, ale hlavne na jej stále aktuálne dôsledky. Vďaka utrpeniu Syna, s ktorým bola Jeho Matka úplne zjednotená, je možný konečný triumf a dokonalosť Kristovej Cirkvi.

Teraz sa pozrime na zmysel predstavenia zlatej zemegule v symbolike písmena "M" a kríža. Ak poslanie Panny Márie vyjadrené na zadnej strane medaily vedie mocou

Boha do stavu plnej dokonalosti Cirkvi, tak v geste predstavenia zlatej zemegule vidíme konečnú dokonalosť spasených. Ako belosť Máriinho odevu symbolizuje Jej prvotnú, neporušenú nevinnosť, tak zlatá farba zemegule znamená získanú nevinnosť všetkých vykúpených. Môžeme tu nadviazať na obraz pretavenia a očistenia zlata vo Svätom písme (porov. Múd 3, 5 - 6; 1 Pt 1, 7; Zjv 3, 18 a 21, 18.21). Ak zlatá zemeguľa v rukách vyjadruje konečnú dokonalosť spasených, tak neudivuje, že zemeguľa s hadom pod nohami Nepoškvrnenej nebola zlatá, ale hnedá, čo bolo vyjadrením zápasu so zlom, kde sa víťazstvá preplietajú s porážkami. Symbolika zemegulí je tiež rôzna, pretože nad zlatou zemeguľou v rukách sa týčil kríž (*čas víťazstva*) a pod nohami sa objavil had (*čas boja*).

Naplnenie obsahu symboliky písmena "M" s krížom ako predpoveď plnej a konečnej dokonalosti vykúpených treba vidieť v obraze druhého príchodu Krista, keď bude tento stav obsiahnutý. V tomto kontexte nadobúda v symbolike zadnej strany medaily zvláštny význam gesto držania ľudstva v rukách a predstavenia ho Kristovi. Je to prosba Matky a Kráľovnej o konečné naplnenie dejín spásy. Každý deň sa za to modlíme v prvých troch výzvach modlitby "Otče náš" (Mt 6, 9b - 10). Prosí o to aj Duch ústami autora Zjavenia: "Príď, Pane Ježišu" (22, 20). A za to isté sa modlili aj prví kresťania: "Nech pomínie tento svet..." (Didaché, X. 6) Ako prvá z nás sa vrúcne modlí Nepoškvrnená, aby sa tvár dokonalosti, ktorú zapožičiava Cirkvi, stala tvárou všetkých vykúpených. Medaila usmerňuje náš pohľad na konečnú dokonalosť, ku ktorej smerujeme. Z toho dôvodu a najmä kvôli symbolike dvanástich hviezd ako Krista, ktorý je Svetlo sveta, by sa medaila mohla stať znakom Cirkvi alebo, ako sa dnes hovorí, jej logom.

Spomínaná interpretácia napomáha k prehĺbeniu symboliky dvanástich hviezd. Boží Baránok je víťazný triumfujúci Baránok z knihy Zjavenia 21 - 22, predstavený ako Svetlo sveta. Na základe analógie zadnej strany medaily ide v prvom prípade o vykúpené ľudstvo, ktoré sprevádza Ježišova matka, zápasíace s ťažkosťami na ceste do neba (hnedá zemeguľa s hadom), v druhom prípade máme do činenia s triumfujúcou Cirkvou, ktorá dosahuje konečný cieľ: dokonalosť (zlatá zemeguľa s krížom). Motív hviezd a svetla (Božský atribút) sa ocitol na zadnej strane medaily, vďaka čomu je možné nadviazať na knihu Zjavenia 21 - 22.

Odhalenie tajomstva Nepoškvrneného Počatia v invokácii na medaile nadobúda hlbší význam. Dokonalosť Márie (symbolika belosti) je predpoveďou konečnej dokonalosti všetkých vykúpených (symbolika zlata). Ježišova Matka sa aktívne zúčastňuje na putovaní vykúpeného ľudstva do neba. Pomáha mu bojovať s Božou pomocou proti pokušeniam satana, pričom naň zosiela milosti zaslúžené Jej Synom. V tomto čase zápasov i pádov zapožičiava Cirkvi svoju Nepoškvrnenú tvár. Nebeské poslanie Márie, zobrazené na prednej strane medaily, vedie nakoniec vykúpený svet k plnej harmónii s Kristom. Zázračná medaila potvrdzue nielen aktuálnu úlohu Márie v Cirkvi, ale predpovedá v nej aj konečné postavenie Ježišovej matky. V geste držania vykúpeného sveta a jeho predstavenia Pánovi sa javí ako Matka vykúpených na ich ceste do neba i do večnosti. Tou konklúziou sa dotýkame druhého teologického záveru.

Materský vzťah Márie voči Cirkvi

Táto téma sa dostáva k slovu hlavne na zadnej strane medaily. Mária ako Bohorodička a Nepoškvrnená je v dokonalom zjednotení so Synom (obraz Srdca). Tento vzťah zasa tvorí základ jej materského vzťahu voči vykúpeným (písmeno "M" s krížom). Božie materstvo Márie sa nachádza v základe jej vzťahu so Synom i s ľudstvom. Väčšia váha posolstva zadnej strany medaily v porovnaní s prednou stranou vedie k záveru, že Mária sa pri zobrazení celej medaily javí hlavne ako Matka, a to predovšetkým vo vzťahu k Božiemu Synovi (skutočné materstvo), a potom i vo vzťahu k vykúpenému ľudstvu (duchovné materstvo). Zázračná medaila potvrdzuje pravdu, že Mária je Matkou Zakladateľ a Cirkvi a duchovnou matkou všetkých vykúpených. Ak symbol dvanástich hviezd vyjadruje nerozlučnú jednotu Krista s Cirkvou, tak materstvo Márie vo vzťahu ku Kristovi zahŕňa aj ním založenú Cirkev. Dokonalé zjednotenie Matky so Synom sa wpisuje do dokonalého zjednotenia s Cirkvou a umožňuje rozšíriť materský vzťah so Synom na všetkých vykúpených. Mária, keďže je Matkou Krista, mysticky zjednoteného s Cirkvou, je súčasne Matkou Cirkvi. Túto pravdu vyjadruje medaila v prezentácii vzájomných vzťahov i pozície, ktoré v nich Mária zaujíma.

V podstate posolstva Zázračnej medaily je pravda o materskom vzťahu Márie k Cirkvi nadradená titulu Kráľovnej sveta. Preto medaila predstavuje materský vzťah Márie k Cirkvi na jej ceste k plnej dokonalosti. Matkina starostlivosť o putujúci Boží ľud sa prejavuje v Jej mocnej účasti na jeho zápasoch skrze vyprosované milosti. Posolstvo prednej strany medaily zostáva v súlade s predstavením Márie na zadnej strane. Obidve strany medaily sú, hoci s rozdielnou silou, uistením o Jej materskej starostlivosti.

Máriino materstvo má osobitnú črtu sprostredkovateľskej úlohy. Toto jej prostredníctvom v rozdávaní milostí nemožno spochybníť. Chápeme ho ako Božiu vôľu pre Jej úlohu v spásonosnom poslaní Božieho Syna, ktoré zaujíma v tajomstve Cirkvi. Máme do činenia s misiou nebeskej Pomocníčky v súčasných dejinách spásy. Tento druh prostredníctva je doplnením Jej misie. V geste držania zemegule Mária predstavuje Pánovi Ním vykúpené ľudstvo a prosí preň o konečnú a plnú dokonalosť. Tento druhý rozmer odhaľuje výnimočné postavenie Nepoškvrnenej, ktorá prevyšuje všetkých vykúpených. Netvrdíme, že má účasť na rozdávaní všetkých milostí, teda že by ich všetky sprostredkovala len Ona sama. Zjavenie na ulici du Bac to ani nepopiera, ani priamo nepotvrdzuje. Možno to však odvodiť z poslania prijatia apoštola Jána za svojho Syna. Ako matka si ho má privinúť k sebe láskyplnou starostlivosťou a v Ňom i nás všetkých. Znamená to, že Mária sa stará tak o našu spásu, ako aj o naše časné veci. Aby teda mohla toto zverené poslanie splniť a zahrnúť vykúpených plnou materskou starostlivosťou, Jej Syn Jej v ničom neobmedzil prístup k milostiam, ktoré zaslúžil On sám.

Keď zhrnieme posolstvo Zázračnej medaily, môžeme povedať, že materské poslanie Panny Márie, zvýraznené na prednej strane medaily, sa pričiňuje o dosiahnutie stavu, ktorý vidíme na zadnej strane v podobe Márie, Kráľovnej sveta a Matky Kristovej Cirkvi, ktorá zdieľa osud vykúpeného ľudstva a mocou milosti, zaslúžených Synom, pomáha Mu na ceste k plnému zjednoteniu s Ním.

Vývoj úcty k Nepoškvrnenej Panne Márii Zázračnej medaily

Máme tu na mysli kult Nepoškvrnenej v úlohe Matky vykúpených, čiže Cirkvi. Toto poslanie bolo zvečnené na Zázračnej medaile. Nepriamym spôsobom ide o rozšírenie mariánskej úcty prostredníctvom znaku, ktorým je medaila.

Prijatie medaily cirkevnou vrchnosťou a veriacimi

Ťažko sa dá zhodnotiť vývoj úcty k Nepoškvrnenej od zjavenia Zázračnej medaily, ale ako prvé je potrebné zdôrazniť príčiny sa tohto zjavenia o vyhlásenie dogmy o Nepoškvrnenom Počatí Panny Márie v roku 1854 blahoslaveným Píom IX. Táto pravda bola neskôr potvrdená v Lurdoch. Jedným z prvých znakov Božej činnosti bolo veľkodušné prijatie medaily predstaviteľmi Cirkvi v Paríži, a neskôr aj Apoštolskou stolicou. Keď sa otec Aladel s veľkým váhaním konečne odhodlal navštíviť parížskeho arcibiskupa Mons. de Quelena, využil príležitosť ísť za ním ako sprievodca otca Etienna. Parížsky arcibiskup sa vyjadril, že v zjavení nenachádza nič, čo by bolo v rozpore s učením Cirkvi, a povzbudil ho k razeniu medaily. Keď pápež Gregor XVI. dostal do daru jednu z medailí, ktoré boli práve vyrazené, zavesil si ju nad svoje lôžko. Podobne kladný vzťah k medaile prejavovali aj ďalší pápeži ako Pius IX. či Lev XIII. Kardinál G. Masella, prefekt Kongregácie pre Boží kult, povzbudzoval a dokonca napomínal predstavených Spoločnosti, že sa neusilujú o zavedenie liturgickej spomienky na tieto udalosti. V roku 1894 sa hlavne vďaka zásahu z Ríma dostala do liturgického kalendára a odvtedy sa ako spomienka Panny Márie Zázračnej medaily slávi 27. novembra.

Úcta k Panne Márii Zázračnej medaily sa od samého začiatku prejavovala veľkým počtom ľudí, ktorí prichádzali na miesto zjavenia do kaplnky dcér kresťanskej lásky, ako aj do neďalekého kostola Panny Márie Víťaznej, keďže kaplnka bola príliš malá. Od druhej polovice tridsiatych rokov 18. storočia sa do nej sotva zmestili i samotné sestry. Ako sme už povedali, spolu so seminárskymi sestrami ich tam počas spoločných modlitieb mohlo byť dokonca okolo päťsto. Iným prejavom šírenia úcty k Nepoškvrnenej Panne Márii Zázračnej medaily bol mimoriadny rozkvet Združenia Máriiných detí, do ktorého vstupovali zástupy mladých ľudí. Prvým direktorom Združenia sa 16. decembra 1843 stal otec Aladel.

Rozvoj mariánskej úcty možno vidieť aj na množstve medailí, ktoré sa rozдали už v prvých rokoch. Najprv ich razili v Paríži, potom v Lyone, nakoľko nestačili s ich výrobou. Počas prvých dvoch rokov vyrazili, rozдали alebo predali viac ako 8 miliónov medailí. Po piatich rokoch číslo stúplo na viac ako 21 miliónov. Razili sa z medi, striebra i zlata a bolo ťažké uspokojiť dopyt. Podľa výpovede otca Aladela v roku 1836 v samotnom Francúzsku už vtedy razilo medaily jedenásť zlatníkov. Mimo Francúzska sa razili v Bruseli, Liège, Ženeve, Turíne, Modene, Bologni, Ríme, Neapoli a Londýne. Po desiatich rokoch už nikto nedokázal spočítať množstvo vyrazených medailí ani miesta, kde sa razili. O veľkom záujme o medailu svedčí aj vestník od otca Aladela ("Notice"), ktorý bol vlastne

komentárom k zjaveniam. Počas prvých 16 mesiacov od jeho vytlačenia v roku 1834 bolo potrebné urobiť päť obnovených vydaní, z ktorých sa predalo okolo 110 tisíc exemplárov. Podobne ako v prípade medaily ani teraz nestačili s jeho tlačením. Vychádzal neprerušene od roku 1842, pričom sa postupne rozširoval až nadobudol podobu knižky. V roku 1878 bol obnovený kňazom Chevalierom. V tom čase to však už bola obširná publikácia so 436 stranami.

Ako zaujímavosť možno spomenúť udalosť z čias Parížskej komúny v roku 1871. Keď komunardi napádali rehoľné domy a duchovenstvo, aby rabovali, väznili či dokonca vraždili, do domu dcér kresťanskej lásky prišli iba prosiť o medaily. Sestra Tranchemer počas diecézneho procesu opísala udalosť s jedným z nich, ktorý čakajúc na medaily, stále nadával. Spýtala sa ho, prečo vlastne chce medailu, keď predsa neverí v Boha, ba dokonca ani v diabla. Jeho odpoveď znela: "Zajtra nás čaká vážna bitka a veríme, že nám medaila zachráni život." Možno ju vnímali ako talizman, ale táto udalosť dokazuje, aké silné bolo presvedčenie o jej mimoriadnej moci.

Toto presvedčenie sa nezrodilo zo samotného zjavenia, ale zo zázrakov, ktoré ho potvrdzovali. Boli medzi nimi mnohé uzdravenia i obrátenia. Niektoré zdokumentované svedectvá z obdobia medzi rokmi 1832 až 1877 v knihe kňaza Chevaliera zaberajú viac ako dvesto strán. Hlasy o zázračnej Božej činnosti sa niesli do celého sveta, lebo medaila sa rýchlo šírila do všetkých kútov zeme. Od samého začiatku bolo nahlásených toľko udalostí, že nebolo možné spočítať všetky tie zázraky. Iba Pán vie, koľko milostí, o ktorých nikto nehovoril, sa vylialo na svet. Preto medaila dostala názov "Zázračná". Spočiatku ju ľudia volali "medaila, ktorá uzdravuje", keďže sa vďaka nej udialo najviac uzdravení. Najstaršie svedectvo, ktoré potvrdzuje dnešný názov medaily, pochádza z roku 1835. Tu uvádzame príklady mimoriadnych zásahov našej nebeskej Matky.

Príklady zázračných nebeských zásahov

Uprostred mnohých milostí si zasluhuje osobitnú pozornosť obrátenie Alfonza Ratisbonna, ktoré sa odohralo 20. januára 1842. Dnes sa považuje za najznámejšie obrátenie spojené s mariánskym zjavením v Rue du Bac. V tom čase mal Alfonz 28 rokov a bol zasnúbený. Pochádzal zo Štrasburgu a patrila k jednej z najbohatších židovských rodín 19. storočia vo Francúzsku. Bola to rodina bankárov. Hlásil sa k agnosticizmu. O dvanásť rokov starší brat Teodor bol už viac ako desať rokov katolíkom a kňazom. Táto skutočnosť vzbudila v mladom Alfonzovi dokonca nenávisť voči Teodorovi. Za cieľ svojich útokov si vybral práve katolicizmus. Hovorieval, že keby sa niekedy stal kresťanom - čo však považoval za nemožné - tak jedine protestantom. Žičlivý postoj voči protestanizmu vyplýval z toho, že študoval na vysokej škole v Štrasburgu, ktorú viedli protestanti. Cítil však aj veľký odpor, ktorý v ňom prestúpením na katolicizmus vzbudil jeho brat Teodor. V katolíckej Cirkvi bojoval najmä proti jezuitom. Nemožno povedať, žeby bol zlým človekom. Usiloval sa o nápravu sociálneho i materiálneho života Židov. Voči kresťanstvu však vo všeobecnosti prejavoval cynizmus a zlosť.

Príležitosť k obráteniu mu poskytla cesta okolo Stredozemného mora, ktorú absolvoval pre svoje chatrné zdravie a zmena klímy mu mala prospieť. Z Marseille cestoval do Neapolu a odtiaľ do Ríma, kde chcel navštíviť svojho priateľa zo študentských čias, Gustáva de Boussièra. Priateľov brat, Mária Teodor, si dal za cieľ získať Alfonza pre kresťanstvo, preto ho sprevádzal po Ríme. Alfonz však neustále hľadal príležitosť kritizovať kresťanstvo. Mária Teodor sa tým neznechutil. Presvedčil ho, aby si zavesil na krk Zázračnú medailu, hoci je agnostikom a v nič neverí. Prosil ho, aby to urobil na znak priateľstva. Sám patril do skupiny mladých katolíkov, ktorí konali pravidelné nočné adorácie pred Sviatosťou Oltárnou. Poprosil svojich priateľov, aby sa počas adorácie modlili za Alfonza. S prosbou sa obrátil aj na práve zomrelého baróna M. de La Ferronys'a. Dokonca prinútil Alfonza predĺžiť si pobyt v Ríme o celý týždeň. Jeho postoj dokazuje, ako veľmi nebo pracuje s naším úsilím a žehná mu.

K obráteniu došlo deň pred pohrebom zomrelého baróna. Mária Teodor išiel do kostola San'Andrea delle Fratte, kde sa mal konať pohrebný obrad. Chcel skontrolovať stav príprav. Cestou stretol Alfonza, a tak išli spolu. Keď vošli do kostola, nechal ho tam na chvíľu samého. Alfonz sa začal ľahostajne prechádzať po kostole s tvárou unudenou tým, čo videl. Mária Teodor vošiel do konventu. Pred cirkevnou komisiou, ktorá skúmala obrátenie Alfonza dosvedčil, že sa tam nezdržal dlhšie ako dvanásť minút. Keď odtiaľ vyšiel, nikde v kostole Alfonza nevidel. Až po chvíli ho na svoj veľký údiv zbadal kľáčať v kaplnke Anjela strážcu. V tejto kaplnke sa nachádzal obraz mladého Tobiáša v sprievode archanjela Rafaela. Alfonza ani tak nepritiahol príbeh zo Starého zákona, ako skôr skutočnosť, že nosil židovské meno Tobiáš. Priblížil sa, celkom zaujatý výjavom na obraze. Vtedy uzrel Pannu Máriu. Urobila gesto, ktoré mu prikazovalo pokľaknúť. Ako vyznal, nepovedala ani slovo, iba si vzdychla. No on v tomto jedinom momente všetko pochopil. Keď ho Mária Teodor videl kľáčať, prišiel k nemu a niekoľko ráz sa ho usiloval vyrušiť zo stavu vytrženia, v ktorom sa nachádzal. Alfonz pôsobil dojmom ohromeného človeka. Keď vstal, nepovedal mu, čo sa stalo, iba poprosil, aby ho Mária Teodor zaviedol ku kňazovi. Vydali sa spolu do kostola del Gesù. Až tam zo seba vykoktal: "Ja som videl, ja som videl..." Keď sa ho niektorí neskoršie pýtali na zobrazenie Panny Márie, ktoré videl, odpovedal, že to nebol obraz, ale skutočná osoba z mäsa a kostí.

Alfonz po svojom obrátení priznal, že predchádzajúcu noc nemohol spať. V mysli sa mu premietala zadná strana medaily. Malý krížik nad písmenom "M" vyrástol do úžasných rozmerov a on cítil, akoby ho tlačil a dusil. Vyznal, že počas desiatich dní, ktoré ho delili od krstu, nemohol vydržať pred Sviatosťou Oltárnou, pretože mal dojem, že ho niečo chce rozdrviť na prach. Bol presvedčený o tom, že to bolo preto, lebo ešte nebol pokrstený, a teda nemal milosť byť členom Kristovho Tela. Veľmi zaujímavé je, že mu niečo našepkávalo, aby sa vtedy utiekal do kaplnky Panny Márie. A skutočne, tam prežíval veľký pokoj.

31. januára 1842 Alfonz prijal krst, po prvýkrát pristúpil k svätému prijímaniu a prijal aj sviatosť birmovania. Prijatie kresťanstva malo pre neho vážne dôsledky. Stratil svoje dovtedajšie spoločenské postavenie i právo na zdedenie obrovského majetku. Pri voľbe medzi dobrami tohto sveta a Kristom neváhal ani na chvíľu. O niekoľko rokov vstúpil k jezuitom, ktorých predtým priam nenávidel. Neskôr sa vybral do zeme svojich otcov, kde v rodnej dedine Jána Krstiteľa, Ain Kareme, už niekoľko rokov žil jeho starší

brat Teodor. Alfonz kedysi na každú láskavosť, akou bol pozdrav alebo vinš od svojho brata Teodora, reagoval nepriateľsky a zlostne. Teraz bol pre neho viac než pokrvným bratom, lebo bol bratom v Kristovi a spojencom v spoločnej veci. Teodor sa usadil v Ain Kareme, pretože bol presvedčený, že prácu medzi Židmi treba začínať od mladých dievčat, ktoré boli najviac otvorené na prijatie Krista. Alfonz sa k nemu pripojil. Obaja zomreli v tom istom roku 1884. Teodor v januári a Alfonz v júni. Teodor, povzbudený Alfonzom, založil Kongregáciu Sestier zo Siona.

Ďalším svedectvom zásahu Panny Márie je prípad, ktorý opísal kňaz I. Zedde (*La Medaglia miracolosa. Il Dono della Madre*). Tri a polročná Anna Ciullo z Ruffano z talianskej provincie Lecce chodila do škôlky, ktorú viedli dcéry kresťanskej lásky. Tam dostala Zázračnú medailu, ktorú nosila na krku. V apríli 1977, na prvú nedeľu po slávnosti Zmŕtvychvstania Pána, odišla s rodičmi i bráčekom na vidiek, kde mohla behať po lúkach. Zrazu sa všetkým stratila z dohľadu. Znepokojený otec ju začal hľadať. Nemohla sa predsa prepadnúť pod zem. Na lúke objavil studňu ukrytú v tráve. Otvor bol zakrytý iba umelou pokrývkou. Keď do nej nazrel, nevidel nič len tmú. Studňa bola hlboká asi deväť metrov a bolo v nej tri a pol metra vody. Začal volať na svoju dcérku, aby zistil, či nie je tam. Zvnútra zaznel spokojný hlas Anny. Okamžite sa rozbehol hľadať pomoc. Keď sa záchrancovia spustili do studne, zbadali, že dieťa visí vo vzduchu nad hladinou vody a voľne sa pohybuje. Aký veľký bol údiv všetkých, keď dievčatko vytiahli von a bolo úplne suché.

Keď rodičia objímali dcérku a zasypávali ju otázkami, vo svojej detskej úprimnosti im rozprávala, ako ju jedna pekná pani s bielymi šatami celý čas držala v náručí. Neurologické vyšetrenia, ktorým bola Anna podrobená, neukázali žiadnu traumu. Keď sa vrátila domov a sestry sa od rodičov dozvedeli, čo sa stalo, rozhodli sa dievčatko vyskúšať. Ukazovali jej rozličné obrázky Panny Márie a pýtali sa, či sa niektorá nepodobá na dotyčnú paniu. Dieťa bez váhania ukázalo na obrázok Panny Márie z Rue du Bac. Pre sestry i rodičov bolo jasné, že im Panna Mária preukázala zvláštnu milosť a neustále ju prejavuje všetkým, ktorí nosia medailu. A čo je rovnako dôležité, otec Anny sa prinavrátil k Bohu.

Aký je význam mariánskych zjavení

Je namieste položiť si otázku, prečo Mária zasahuje do nášho života. Pán Ježiš totiž pred svojou smrťou v osobe apoštola Jána zveril svojej Matke celé vykúpené ľudstvo, žijúce vtedy i dnes, ako aj tých, ktorí prídu po nás. Keď nám Ježiš dal Máriu za matku, doprial nám tú istú materinskú lásku, akú od nej zakusoval aj on sám. Materstvo sa prejavuje pozornosťou voči tým, o ktorých sa má starať. Máriina starostlivosť sa nezameriava len na našu spásu, ale, ako ukazuje príklad Anny, aj na náš bežný život a všetky časné veci. Matka sa stará o všetko. Stretnutia Márie s niektorými spomedzi nás, ako tomu bolo na Rue du Bac, v La Salette, v Lurdoch, vo Fatime, či stretnutie s Ratisbonnom i malou Annou, sú prejavom jej materinskej starostlivosti. K hlasu pápežov,

biskupov, kňazov i laických hlásateľov evanjelia pripája Nepoškvrnená svoj vlastný hlas. Ak to robí častejšie, znamená to, že situácia je vážna.

Čo také zvláštne má teda komunikovať? Pripomínam, že stretnutia Márie so sestrou Katarínou Labouré v roku 1830 sa udiali po dlhej prestávke mariánskych zjavení trvajúcej viac ako jeden a pol storočia. Od roku 1830 zjavenia nasledujú jedno za druhým v dosť pravidelných intervaloch. Ich prvým znakom je, že Mária vždy prejavuje starostlivosť o deti, ktoré sú jej zverené. Byť matkou Božieho Syna ju predurčuje k zvlášť účinnému orodovaniu za nás. Ak sa k mnohým ľuďom nedostáva hlas pozemských kazateľov evanjelia, ak sa z neho vysmievajú a volia si cestu života bez Boha, tak v tej beznádejnej situácii Mária oroduje za nich u Syna a vyprosuje pre nich zmilovanie. Nehnevá sa na nich, ale je smutná z ich postoja. Nevyprosuje im tresty a odsúdenie, ale zmierenie s Bohom a spásu. Taká je láska, zvlášť materinská láska, ktorá neopúšťa žiadne zo svojich neposlušných detí. Mária takýmto ľuďom vyprosuje milosť, aby prijali Boha a obracia sa na neho s prosbou o zmierenie. To je osobitný dôvod, ktorý vedie našu nebeskú Matku k čoraz častejším zásahom. Ľudstvo totiž opúšťa Boha. V takomto ohrození naša Matka nemôže zostať ľahostajná. Plní poslanie, ktoré Jej Syn zveril na kríži.

Zvláštna starosť o tých, ktorí sa vzdialili od Boha, tvorí podstatu posolstva, ktoré v roku 1830 počula sestra Katarína. Toto posolstvo bolo zverené rodine svätého Vincenta de Paul, ktorej úlohou je starosť o chudobných tohto sveta. Na zdôraznenie prepojenia tohto posolstva s obidvoma rodinami svätého Vincenta si pre prvé stretnutie vybrali nebesia práve slávnosť svätého Vincenta. Tento otec chudobných im obetoval celý život. Kto sú teda chudobní tohto sveta? Chudoba má dve tváre: materiálnu a duchovnú. Vyplýva to z podstaty človeka, ktorý je zložený z duše i tela. Materiálna chudoba môže v dôsledku biedy skončiť fyzickou smrťou. Duchovná chudoba, ako vzdialenie sa od Boha, môže dospieť k večnej smrti. Preto starosť o chudobných tohto sveta Ježiš vyjadruje predovšetkým slovami, že neprišiel hľadať spravodlivých, ale hriešnikov. Chudobnými tohto sveta sú tí, ktorí nemajú prácu, nemajú kde bývať, nemajú čo jesť, sú prenasledovaní, zakusujú rôzne formy nespravodlivosti, ale v ešte väčšej miere sú nimi tí, ktorí opustili Boha. Tí stratili doslova všetko.

Keď sa svätý Vincent staral o chudobných, odpovedal na ich dočasné potreby a zároveň ich zmieroval s Bohom podľa vzoru nášho Pána. Obidve formy starostlivosti musia vždy kráčať spolu. Jeho život je živým odrazom starostlivosti Márie o tých, ktorí zišli z cesty lásky, ako aj o tých, ktorí zápasia s každodennými ťažkosťami. Toto posolstvo vytlačené na Zázračnej medaile neustále ohlasujú dcéry kresťanskej lásky a kňazi Misijnej spoločnosti, ako aj iné spoločenstvá, inšpirované vincentskou charizmou: Spolky kresťanskej lásky, Spoločnosť svätého Vincenta de Paul, Združenie mariánskej mládeže či Združenie Zázračnej medaily, ktorých cieľom je uvádzať do života ideál svätého Vincenta de Paul.

Združenie Zázračnej medaily slávilo v roku 2009 sté výročie od svojho vzniku. Zrodilo sa z iniciatívy otca Františka Domaradzkeho, kňaza Misijnej spoločnosti, ktorý presvedčil biskupov vtedajšej Galície, aby sa obrátili na pápeža Pia X. s prosbou o založenie Združenie Zázračnej medaily v Poľsku. Združenie bolo utvorené 8. júna 1905 a o štyri roky neskôr, 8. júla 1909 sa potvrdením štatútu Svätou stolicou stalo medzinárodným Združením. Možno teda povedať, že Krakovská provincia Misijnej

spoločnosti sa výnimočným spôsobom pričiniť o šírenie úcty k Nepoškvrnenej Panne Márii Zázračnej medaily. Bohužiaľ, činnosť Združenia sa po druhej svetovej vojne v Poľsku u politických dôvodov zastavila, avšak v roku 1980 ho znovu uviedol do činnosti otec Teofil Herrmann pod názvom Mariánsky apoštolát.

V Poľsku treba tiež priznať obrovský podiel na šírení tejto úcty svätému Maximiliánovi Kolbe, ako aj otcom františkánom, ktorí neúnavne hlásali a hlásajú posolstvo Zázračnej medaily. Niepokalanov sa stal hlavným centrom oživujúcim kult Nepoškvrnenej Panny Márie Zázračnej medaily. O správnej mariánskej úcte budeme hovoriť v súvislosti s kritickými hlasmi v 2. bode VI. kapitoly.

Pri tejto príležitosti treba ešte povedať, že v Poľsku je iba jeden kostol zasvätený Panne Márii zjavujúcej Zázračnú medailu, kam prichádza množstvo pútnikov. Kostol sa nachádza v Olczy v Zakopanom. Svätyňu spravujú kňazi Misijnej spoločnosti svätého Vincenta de Paul.

Hodnotenie postojov otca Aladela voči zjaveniam

Ako sme povedali, spovedník sestry Kataríny bol podľa všeobecného presvedčenia považovaný za zbožného, rozvážneho a múdreho kňaza. Bol vzdelaný a prednášal filozofiu. Dôvod, prečo zamlčal zjavenie Márie so zemeguľou v rukách, sme už uviedli. Na tomto mieste sa chceme vrátiť k téme, aby sme poukázali na zložitosť problému.

Okrem doplnenia niektorých správ o zjaveniach zachoval otec Aladel neporušenú podstatu obrazu rozdávania milostí, čo bolo vtedy značnou novotou v prezentácii Nepoškvrnenej. Čo sa týka zjavenia Márie so zemeguľou v rukách, bolo správne, že ju otec Aladel neumiestnil na prednej strane medaily. Takto sa ukázal nie tak interpretom, ako skôr spoločníkom sestry Kataríny v podaní obsahu zjavenia. Prečo ju však vôbec zamlčal? Za rozhodnutím spovedníka sa skrývala odôvodnená ostražitosť. Napriek veľkodušnému prijatiu medaily tá istá Kongregácia pre kult v roku 1837 nedala súhlas na používanie obrazu Nepoškvrnenej, ktorý bol vytvorený podľa vzoru na medaile, lebo "sa jasne líšil" od tradičného zobrazovania. Neskôr zakázali aj šírenie sochy Márie so zemeguľou v rukách, zhotovenej v roku 1876, nakoľko jej tým bola pripísaná príliš veľká hodnosť. Dovtedy takýmto spôsobom predstavovali iba Krista. Socha sa síce mohla nachádzať v iných kaplnkách Spoločnosti, ale nie na Rue du Bac súčasne s vyobrazením Márie s lúčmi. Alebo jeden obraz alebo druhý. Skúsenosť potvrdila spovedníkové obavy. Na základe týchto a iných dôvodov, ktorými sa riadil, možno dôjsť k záveru, že nebo na ten čas súhlasilo so zamlčaním zjavenia so zemeguľou v rukách. Rozhodnutie spovedníka bolo uľahčené tým, že vizionárka zostala pred svetom úplne skrytá.

Prečo to teda sestra Katarína nechápala? Ťažko je na to jednoznačne odpovedať. Ľahšie je poukázať na dôsledky toho faktu. Zamlčanie zjavenia Márie so zemeguľou v rukách vzbudilo v nej odhodlanie uchrániť ho pred zabudnutím až dovtedy, kým to nebude akceptované. Z vôle spovedníka zostávala táto vízia natoľko neznáma, že keď sa o nej sestra Katarína v poslednom roku svojho života zmienila predstavenej, sestre Dufès, úplne ju tým zaskočila. Okrem sestry Kataríny a spovedníka takmer nikto nevedel o vízii so zemeguľou v rukách. Keby sestra Katarína po vyrazení medaily zachovala mlčanie až

do smrti, dnes by sme nielenže nepoznali túto víziu, ale chýbal by nám kľúč k pochopeniu symbolu písmena "M" s krížom, a tým pádom aj plné pochopenie zadnej strany medaily, ako i medaily samotnej. Vedľajším účinkom neznalosti tejto vízie až do roku smrti sestry Kataríny bolo zväčšovanie kríža na zadnej strane medaily napriek jasnému vyjadreniu, že kríž bol malý.

Súčasný skúmanie sa musí uberať smerom k vysvetleniu úlohy vízie Nepoškvrnenej so zemeguľou v rukách v súvislosti s dnešnou podobou medaily, čo sme sa už usilovali urobiť. Podľa nášho presvedčenia bolo jeho posolstvo preložené do reči symbolov a je obsiahnuté na oboch stranách. Berieme do úvahy, že toto zjavenie má v Cirkvi ešte splniť nejakú úlohu v súvislosti s fatimskými tajomstvami, keď sme povedali, že podľa sestry Kataríny rozšírenie toho kultu predchádza uskutočneniu tretieho z týchto tajomstiev.

V procese vzniku medaily je vidieť vzájomné dopĺňanie sa Cirkvi. Sestra Katarína potvrdzuje zjavenia, otec Aladel ich interpretuje a zlatník pridáva drobné prvky, pričom má na zreteli estetickú stránku (napríklad dnes už neprítomné dve čiarky na zadnej strane, oddeľujúce písmeno "M" s krížom od Srdca). Spoločenstvo Cirkvi má účasť na prijatí a podaní obsahu zjavenia, čo je ovocím spolupráce. V niektorých prípadoch sa však svedník pričinil o uvedenie drobných nepresností a v jednom sa dokonca zamotal vo svojich svedectvách. Ako napríklad v nasledujúcom.

Zmienka o zobrazení Francúzska (kontúr - nie nápisu) na zemeguli sa všeobecne spája so zemeguľou pod nohami Márie. Stačilo by iba vstúpiť do jednej alebo druhej kaplnky dcér kresťanskej lásky. Výrazne o tom v otázke zjavení svedčia výpovede kňazov Aladela a Étienna. Z poznámok sestry Kataríny však vyplýva niečo iné. Motív Francúzska bol podľa nej na zemeguli, ktorú Mária držala v rukách a ktorú ožarovalo svetlo vychádzajúce z prsteňov na jej rukách. Zodpovednosť za odlišné podanie sestry Kataríny nesie otec Aladel. Nebol totiž naklonený zobrazeniu zjavenia Márie so zemeguľou v rukách. Nespomínal ju ani pred delegátom parížskeho arcibiskupa, keď sa v roku 1836 hlásenie pripravovalo, pretože v ňom o tom nie je zmienka. Otec Aladel vtedy spomínal len zvláštne milosti pre Francúzsko, čo sa v hlásení aj uvádzalo. Vo všetkých skorších správach to neurobil, lebo vedel, že sa to spája so zjavením so zemeguľou v rukách. Zmienka o Francúzsku sa mu ako Francúzovi musela zdať natoľko zaujímavá, že ju nechcel obísť. Preto sa objavila v pripravenom hlásení v kontexte vízie prednej strany. Keďže nespomínal zjavenie so zemeguľou v rukách, zmienka o milostiach pre Francúzsko bola spojená s prednou stranou medaily, kde sa zemeguľa nachádza pod nohami Márie.

V súvislosti s tým sa možno pýtať, či bol motív Francúzska prítomný na zemeguli, ktorá sa objavila pod nohami Márie. Na to nemáme jednoznačnú odpoveď. Keby tomu tak bolo, sestra Katarína by dospela skôr k záveru, že zemeguľa zmenila svoju pozíciu a tak ju už Mária v rukách nedržala. K takému záveru však nedospela, čo svedčí o tom, že sa tam tento motív neobjavil.

Zamlčanie zjavenia so zemeguľou v rukách zapríčinilo ďalšie nesprávne interpretácie. Tak ako v prípade motívu Francúzska podobne bola prenesená zlatá farba zemegule, ktorú Mária držala v rukách, na zemeguľu pod jej nohami. Táto však nebola zlatej farby, ale hnedej. Keby bola zlatá bol by na nej motív Francúzska a sestra Katarína by ľahko dospela k záveru, že zemeguľa zmenila pozíciu. Po druhé, symbolika zemeguli

v rukách i pod nohami je rôzna: nad zlatou zemeguľou v rukách sa vznášal Kristov kríž (čas víťazstva), nad zemeguľou pod nohami sa objavil had (čas boja).

Otec Aladel v prípade prednej strany medaily nespomenul zem pod nohami Márie. Mohol to urobiť (ako spomína lúče svetla), pretože tento motív bol odlišný od vtedajšej prezentácie Nepoškvrnenej s polmesiacom pod nohami. V zamlčaní zemegule je príliš dôsledný, nikdy ju totiž nespomenul. Nie je vylúčené, že podľa jeho presvedčenia bol takýto motív v rozpore s rozšírenou prezentáciou Nepoškvrnenej Panny Márie s mesiacom pod nohami. A skutočne, sotva viditeľná a bližšie neurčená pologuľa pod nohami Márie na vyrazenej medaile nevyvolávala zbytočné otázky a nemenila dovtedajšie zobrazenia. V publikovanom vestníku uviedol, že sa tam zemeguľa nenachádzala, šikovne to však zakryl tvrdením, ktoré zakaždým opakoval, že Mária sa ukázala tak, ako zvyčajne predstavujú Jej Nepoškvrnené počatie (zároveň tiež nespomína, že tam bol polmesiac). Nevieme, prečo tak postupoval. Možno preto, že zjavenie z 27. novembra vznieslo toľko nových prvkov do zobrazovania Nepoškvrnenej, že nielen z pastorálnych dôvodov, ale i z obavy z reakcie cirkevnej vrchnosti nechcel presadzovať nové prvky, odlišné do dovtedajšej prezentácie. Prax potvrdila jeho obavy. V prvých rokoch šírenia obrazu Nepoškvrnenej podľa vzoru na prednej strane medaily nebolo takéto zobrazovanie dovolené, ako sme už spomenuli. S podobnými obavami sa tiež vyjadruje o modrom plášti Panny Márie, čo však naruša kompozíciu belosti Máriinho odevu i bielej pologule pod nohami ako zdôraznenie Jej Nepoškvrneného počatia.

Je zrejmé, že spovedník sestry Kataríny si uvedomoval možné ťažkosti, a preto bol vo svojom počínaní príliš ostražitý. Nepredvídal však, že zamlčanie motívu Francúzska ako krajiny zjavenia na zemeguli, ktorú držala Mária, bude mať za následok nepresnosti v svedectvách a okrem toho aj utvorenie odlišného presvedčenia od toho, čo sa v skutočnosti stalo.

Kritické hlasy na adresu Rue du Bac a mariánskych zjavení

Kritické hlasy vždy napomáhajú objaveniu pravdy. Podľa nášho postoja voči nim. môžu byť cenným prínosom pre naše presvedčenie. Dotkneme sa troch otázok, z ktorých prvé dve sa týkajú priamo mariánskych zjavení a tretia doplní poznatky ohľadom motívu dvanástich hviezd.

Hlasy spochybňujúce skutočný charakter zjavení na Rue du Bac

Najväčším oponentom svätosti sestry Kataríny a predovšetkým skutočného charakteru mariánskeho zjavenia na Rue du Bac v Paríži bol kňaz Pierre Coste (1873 - 1935), historik a člen Misijnej spoločnosti. Mal sklon k mimoriadnemu kritickému mysleniu. Odvolávaním sa na otca Aladela doceňoval jedine význam medaily, hoci nedával najavo svoje skutočné presvedčenie. Bol taktiež veľkým oponentom tzv. vízie so zemeguľou v rukách. Opieral sa pritom o postoj otca Aladela k tomuto zjaveniu. V

Pamätiach, ktoré sám napísal, zaráža prílišná podozrievavosť a disproporcia v zvažovaní argumentov za a proti. Taktiež je nezvyklé, ako u človeka s tak kritickým uvažovaním závery predchádzajú fakty. Pred očami čitateľa *Pamäti* stojí obraz niekoho, kto chce za každú cenu dokázať nepravdu toho, v čo všetci iní veria. Jeho námietky sa nezakladali na osobných kontaktoch so sestrou Katarínou, lebo ju nikdy v živote nestretol. Bol sotva trojročným dieťaťom, keď sestra Katarína zomrela. Na rozdiel od iných historikov Misijnej spoločnosti, ako E. Crapez či L. Misermont, nezdieľal ich pozitívne stanovisko a vyjadroval pochybnosti v spojení s osobou sestry Kataríny a jej skúsenosťami.

V roku 1931, dva roky pred beatifikáciou sestry Kataríny, adresoval Apoštolskej stolici rozhorlený list, aby proces zadržali a zabránili jej povýšeniu medzi svätých. Upozorňoval na jej prostotu a nevzdelanosť. Priznával síce, že bola dobrou sestrou, ale - podľa jeho mienky - nebolo to nič mimoriadne, čo by si zasluhovalo titul svätý. Nepriamo tak nadväzoval na svedectvá sestier z informačného procesu, pri ktorom napríklad sestra F. Charvier vyznala, že pozorujúc sestru Katarínu napadali jej myšlienky, že "bola celkom obyčajná a tak málo mystická". V tejto podstate sa však ukrývala veľkosť Jej svätosti. Nebola prehnane zbožná, no na rozdiel od iných sestier po celý život plnila svoje povinnosti s tou najväčšou starostlivosťou. Stačí spomenúť iba to, že nikdy nevynechala žiadne duchovné cvičenie, ako napríklad ranné modlitby. Dokonca dostala prívlastok "regulárna sestra". Namiesto duchovného vytrženia, - čo nakoniec ani nie je v duchu Zakladateľov svätého Vincenta de Paul a svätej Lujzy de Marillac, - uprednostňovala svedomitú a horlivú plnenie zverených povinností.

Keď sa po smrti sestry Kataríny cirkevná komisia pýtala sestier na to, čo by mohlo poprieť jej svätosť, nedokázali jej vytknúť vôbec nič. Spomenuli len to, že deň či dva pred smrťou prosila o pečené jablko, čo bolo v jej prípade nezvyklé, pretože nikdy nemala nejaké osobitné želania spojené s pokrmom. Jela iba to, čo sa podávalo a nikdy nie mimo stolovania. Pečené jablko nebolo vtedy žiadnou zvláštnosťou, preto údiv sestier dokazuje výnimočnosť jej správania v tom, aký umŕtvený život viedla. Keď sestry meškali so splnením tohto želania, prejavila sestra Katarína netrpezlivosť. Sestru Tanguy to dokonca pohoršilo. Nato otec Chinchon, svedník sestry Kataríny, uviedol sestrám viaceré prípady svätých a ich želania pred smrťou a vysvetlil, že netrpezlivé reakcie sú v takých chvíľach pochopiteľné.

Kedysi tiež videli sestru Katarínu so šálkou mlieka a ako si v kuchyni dala do úst trochu cukru. Keď sa jej sestry, udivené takýmto správaním, na to pýtali, odpovedala, že sa necíti dobre a navyše už nemá zuby a cukor jej pomáha pri trávení. Mohli by sme si želať, aby nám pri našej smrti vyčítali len toto.

Otec Coste zomrel ako 63-ročný, dva a pol roka po beatifikácii sestry Kataríny. Tých dva a pol roka muselo byť pre neho veľmi ťažkým obdobím. Určite si kládol otázku, či sa zmýlil on alebo Apoštolská stolica. Skutočnosť, že zomrel priskoro a krátko po beatifikácii dokazuje, že celú záležitosť prežíval veľmi intenzívne. Sestra Katarína si svätosť nielenže nezasluhovala, ale i samotné zjavenia boli podľa neho len výplodom fantázie mladej seminárskej sestry. Nepoznáme presné dôvody tohto jeho postoja. Hoci pripúšťal význam medaily, spochybňoval víziu Márie so zemeguľou v rukách. Určite sa odvolával na presvedčenie svedníka sestry Kataríny a ešte dôkladnejšie na zápisky, ktoré po ňom zostali (otec Aladel zomrel v roku 1865). V takomto prípade mu zápisky poslúžili jedine

na potvrdenie skoršieho presvedčenia, pretože spovedník sestry Kataríny bol v nich veľmi ostrážitý a rozvážny. Otec Aladel nakoniec akceptoval posolstvo zjavenia Márie so zemeguľou v rukách a prijal ho celým srdcom, pretože sa natoľko zapojil do jej orodujúcej modlitby za svet, že obetoval svoj život za istú osobu vzdialenú od Boha, čo dosvedčili viaceré sestry. Jeho obeta bola prijatá. Zomrel krátko na to vo veku 65 rokov.

Coste bol veľmi pravdepodobne presvedčený, že aj medaila je len výplodom predstáv sestry Kataríny. Poznamenal, že bola ovplyvnená obrazom Nepoškvrnenej vo farskom kostole a tento obraz pretvorila na víziu prednej strany medaily. To však nevysvetľuje podobu zadnej strany, ktorá svojím obsahom prednú stranu prevyšuje. Keď sa pozrieme na Costovu tézu očami psychoanalýzy a nie viery, môžeme dospieť k veľmi presvedčivému záveru, že po strate matky nemala Katarína ani desať rokov a v Márii hľadala novú matku. Časom sa možno mohla utiekať k predstavivosti. Kým ako 24-ročná opustila rodičovský dom, takmer každý deň trávila čas v modlitbe pred týmto obrazom. Vo farnosti kňaz nebol a nebol tam ani svätostánok so Sviatosťou Oltárnou. Ale tiež je možné, že to, čo by bolo podľa psychoanalýzy následkom predstavivosti, bolo už dávno vpísané Bohom do jej života. Nebolo to teda následkom, ale dôkazom takéhoto a nie iného správania.

Argument, že sestra Katarína bola ovplyvnená týmto obrazom, je vlastne najlepším protiargumentom. Výjav na obraze vo farskom kostole ju nemohol priviesť k vytvoreniu predstavy Márie s rukami vystretými nadol, ako je tomu na medaile, lebo po celý život trvala na tom, že ju počas zjavenia v takomto postoji nevidela. Tvrdila predovšetkým, že Mária držala v rukách zemeguľu a z prsteňov na jej prstoch vychádzali lúče svetla. Jedno i druhé bolo úplnou novotou v zobrazení Panny Márie. A navyše, na obraze v rodisku sestry Kataríny bol pod Máriinými nohami polmesiac a had, pričom tvrdila, že videla najprv bielu pologuľu a potom zem s hadom. O polmesiaci nehovorí vôbec nič. Na tom istom obraze má Mária blankytný plášť. Sestra Katarína zas tvrdila, že Mária bola celá odetá v bielom. Blankytný plášť pridal neskôr spovedník. Obraz vo farskom kostole a to, čo opisuje, sú dve rôzne zobrazenia Nepoškvrnenej. Ceste, pretože sa odvoláva na podanie otca Aladela, (vystreté ruky nadol, modrý plášť, nevýrazná pologuľa pod nohami, ktorá mohla byť polmesiacom), vidí zasa viaceré podobnosti. S podaním otca Aladela sa skutočne vyskytujú podobnosti, ale nie s tým, čo sestra Katarína zapísala. Keby sa Coste zahĺbil do prameňov alebo keby to chcel urobiť, pričom mu možno chýbala dobrá vôľa, dospel by k inému záveru.

V spore medzi sestrou a spovedníkom, ktorý prebiehal niekoľko desiatok rokov predtým, Coste nekriticky veril iba jednej strane, ba čo viac, zveličoval to, čo zapísal otec Aladel. Ešte z jedného dôvodu nebola sestra Katarína ovplyvnená obrazom z rodnej farnosti. Mala ho totiž v živej pamäti a od vstupu do postulátu v januári 1830 do novembrového zjavenia neuplynul ani rok. Obraz si teda pamätala veľmi dobre a napriek tomu tvrdila, že Panna Mária vyzerala ináč. O vierohodnosti podania sestry Kataríny svedčí aj to, že keď nemala istotu, čo znamenal daný motív, ako napríklad biela pologuľa, nevnucovala svoje vlastné vysvetlenie, ani sa neodvolávala na osobnú skúsenosť v súvislosti s obrazom z rodnej farnosti. Obmedzila sa iba na zreferovanie toho, čo videla. To je dôkazom, že pri podávaní faktov nemala sklon vymýšľať si. Povedala len to, čo videla, a len toľko, koľko videla.

Katarína od dvanásteho roku života spolu so svojou mladšou sestrou viedla veľkú domácnosť s prislúchajúcim hospodárstvom. Nebola snílkom. Od skorej mladosti sa naučila čeliť ťažkostiam života a pristupovať k nemu prakticky. Jej vierohodnosť je potvrdená priamosťou a pokorou, vďaka ktorým od začiatku ponechala vysvetlenie obsahu zjavenia a jeho interpretáciu na iných. Opakovala, že keď pochopíme poslanstvo medaily, presvedčíme sa o jej nebeskom pôvode. Tak prostá osoba a takmer analfabetka by niečo také nemohla vymyslieť. Vierohodnosť jej slov nakoniec potvrdzujú aj početné milosti, ktoré sa neustále rozlievajú prostredníctvom Márie zjavujúcej Zázračnú medailu.

Hlasy spochybňujúce dogmu o Nepoškvrnenom počatí a mariánske zjavenia

Napriek vyhláseniu dogmy o Nepoškvrnenom počatí Panny Márie v roku 1854 poreformačné cirkvi túto pravdu neprijali. Nejde tu o rozpor medzi dogmou a dielom vykúpenia či iné, s tým spojené ťažkosti, ako sme spomenuli pri invokácii na medaile. Na tomto mieste musíme zaujať postoj voči dvom iným námietkam. Prvá z nich sa zakladá na výpovedi apoštola Pavla: “Všetci totiž zhrešili a sú pozbavení Božej slávy” (Rim 3, 23; porov. 5, 12). Z čoho vyplýva, že ak všetci zhrešili, tak aj Mária. Skutočne? V tejto vete apoštol vyjadril všeobecnú pravdu o hriešnosti ľudského rodu. Taká je všeobecná skúsenosť. Pravda však môže mať určité výnimky. Keby vyjadril pravdu o absolútnom charaktere, vtedy by taká pravda nemala výnimku. Ale to by neurobil! K sformulovaniu absolútnej pravdy je potrebné poznanie samého Boha, a také nemal. Žiaden človek nemôže formulovať také závery, lebo vtedy prekračuje hranice svojich kompetencií a môže upadnúť do omylu. Keď svätý Pavol píše o všeobecnej hriešnosti ľudského rodu, nevylučuje výnimku, lebo nemôže stavať hranice Božej veľkodušnosti. Boh má právo urobiť výnimku. A to, že neformuloval absolútnu pravdu, potvrdzuje kontext jeho výpovede. Ide mu v nej o to, že tak Židia, ako i pohania zhrešili. Zhrešili tí, ktorí dostali Boží zákon, i tí, ktorí ho nedostali. “Všetci” znamená: jedni i druhí, ale nie: každý bez výnimky. “Všetci” ukazuje na dve skupiny ľudstva, ktoré oddeľoval múr Zákona. O jedných i druhých tvrdí, že sú hriešnikmi. Nezaujímal ho teda, či je nejaká výnimka na jednej alebo druhej strane, ale že na jednej i druhej strane sú hriešnici.

S tým sa spája iná námietka v súvislosti s Nepoškvrneným počatím. Keď Bernadeta Soubirous potvrdila svojimi farárovi, že počula od Panny Márie, že je Nepoškvrnené počatie, odvetil, že je to nemožné. V prvej chváli to bol pre neho dôkaz nepravosti zjavenia v Lurdoch. Prečo? Mária totiž môže byť nepoškvrnene počatá. Dogma bola už vyhlásená pred viac ako troma rokmi, ale Mária nemohla povedať o sebe, že ona je Nepoškvrnené Počatie. To je pripísanie si vlastnosti Boha, ktorý je jedinou zásadou čistoty a nevinnosti. Tento problém zaujímavovo vysvetlil svätý Maximilián Kolbe. Nepoškvrnená jej tak zjednotená s Bohom, že Božia vlastnosť sa stáva jej vlastnosťou. Ukazoval to na príklade zo života. Keď sa žena vydá, stáva sa “jedno” so svojím mužom, preberá jeho meno. Podobne je tomu aj s Máriou. Keď sa stala nevestou Ducha Svätého, úplne sa zjednotila s Bohom, s Božou vlastnosťou. Jeho “meno”, sa stáva jej vlastným.

To, čo sme povedali vyššie, sa netýka len Panny Márie. Jej slová vyslovené v Lurdoch vrhajú svetlo na tajomstvo zbožštenia človeka, čo je pre nás nepochopiteľným zjednotením s Bohom, ktoré raz dosiahneme. Každý spasený bude mať podľa vzoru Nepoškvrnenej účasť na živote Trojjediného Boha. To, čo je božské, okrem bytia Bohom, stane sa naším údelom v takom rozsahu, v akom nám to Boh chce udeliť. Vtedy sa splní prorocká predpoveď žalmistu: "Všetci ste bohmi, všetci ste synmi Najvyššieho." (Ž 82, 6)

Z niektorých kresťanských kruhov dokonca počujeme hlasy, že mariánska úcta v katolíckej Cirkvi je vo väčšej alebo menšej miere výsledkom pôsobenia moci zla. To je vážna námietka, ktorá môže u niektorých veriacich vzbudzovať pochybnosti. Zástancovia tohto názoru by sa mali právom obávať, či sa neocitli na zlej ceste. Je poľutovaniahodné, ak v mariánskom kulte dochádza k takémuto spochybňovaniu a treba mu navrátiť zdravú podobu. Čo sa však týka samotných intervencií Panny Márie, kritériom hodnotenia je jednoduché. Totiž, pole pôsobenia satana je obmedzené. On môže jedine vplývať na ľudskú vôľu a nabádať ľudí k tomu, aby Boha opustili. Nemôže urobiť viac, iba ak mu to človek dovolí, lebo Boh je jediným Pánom vesmíru a všetko riadi. Znamená to, že bez Jeho súhlasu satan nevezme na seba podobu Panny Márie a neukáže sa ľuďom, aby ich zvädzal. Musí mať na to dovolenie. A Boh mu takýto súhlas nedá, lebo keby to dovolil, sám by zavádzal ľudí. V takom myslení je vnútorný rozpor, pretože sa znaky zlého pripisujú Bohu. Odpoveď je teda jednoduchá: Je to nemožné. Naproti tomu nemožno vylúčiť prípady, v ktorých ľudia klamú, že videli Máriu, a podobne.

Známe sú však aj prípady, kedy Boh dovolil satanovi ukázať sa ľuďom pod nejakou podobou. Ale stalo sa to v živote tých, o ktorých vedel, že zo skúšky vyjdú víťazne, ako napríklad svätý Páter Pio. Týmto spôsobom víťazí Božie stvorenie vystavené skúške nad satanom a prináša Bohu slávu. Môže sa to prihodiť každému, kto zotrváva v hlbokom zjednutí s Bohom a o kom vie, že dokáže pokušeniu odporovať. Inak Boh takej skúške nevystaví nikoho, lebo to by už nebolo podrobenie skúške, ale nakláňanie sa k zlému. Poddanie sa skúške nemôže viesť k hriechu, lebo by bolo jednoducho pokušením, čiže pomáhaním satanovi k zvädzaniu.

Nemožno tiež zastávať názor, že Boh ako sudca podrobuje ľudstvo testu vernosti. Vernosť sa neoveruje vystavovaním smrteľnému nebezpečenstvu, to by bolo znakom nelásky. Ktorý otec vystaví svoje dieťa smrteľnému nebezpečenstvu? Vari by dovolil niekoľkoročnému dieťaťu stáť nad priepasťou a pozeral sa, či zloží skúšku zrelosti? Skôr urobí všetko, aby sa dieťa k priepasti ani len nepriblížilo. Ak takto postupuje ľudský rodič, o koľko viac ten nebeský! Nemožno pripisovať Bohu, ktorý je Otcom a Láskou, bezduchosť a krutosť. Keby to tak bolo, ako by sa sa dalo vysvetliť to, že seba samého priniesol ako obeť na kríži? Boh by nikdy nevystavil ľudstvo skúške mariánskych zjavení, keby vedel, že milióny ľudí neuveria. Keďže sme stále svedkami takýchto stretnutí, znamená to, že pochádzajú od neho.

Tvrdiť, že mariánske zjavenia pochádzajú od satana, je vážnym obvinením Boha. Znamená to pripisovať Božiu činnosť zlému. Je to ako obviňovanie zo strany židovských zákonníkov, ktorí prehlasovali, že Ježiš vyháňa zlých duchov mocou Belzebula (Mk 3, 22). Pripisovanie satanského pôvodu Božím dielam je najzvrátenejším postojom. Také prevrátené správanie úplne odlučuje od Boha. Museli by sme byť pod mocnejším vplyvom zlého než Boha, aby sme mu pripísali zlo. Taký človek nevidí vlastný omyl, lebo

vidí zlo v Bohu. Ako má zakusovať Jeho milosti a poznanie, keď ich pokladá za satanove? Preto Pán Ježiš hovorí židovským zákonníkom, že hrešia proti Duchu Svätému, keď v ňom vidia pôsobenie zlého, a taký hriech im nebude odpustený (v. 28 - 30), nie preto, že im ho neodpustí Boh, ale preto, že oni sami neprijmú Jeho milosť. Pri hodnotení rôznych úkazov náboženského charakteru treba zachovať rozvahu. Nikto nám nekáže, aby sme im uverili, lebo plnosťou zjavenia je Kristus, ale treba zachovať ostražitosť, aby sme nepripisovali silám zla to, čo môže pochádzať od Boha.

V súvislosti s hlasmi kritiky na adresu mariánskych zjavení treba povedať niekoľko slov na tému mariánskeho kultu, ktorý bol niekedy terčom odporu a posmeškov. Pápež Pavol VI. vo svojej apoštolskej exhortácii *Mariialis cultus* napísal: "Nábožnosť Cirkvi voči Panne Márii je význačnou časťou posvätného kultu." Smutným omylom niektorých kresťanov je nedocenenie, umenšovanie, ba dokonca zavrhovanie Máriinho poslania v živote Božieho ľudu a mariánskej úcty vôbec. Alternatívna zbožnosť je často pokladaná za skutočnú a jasnejšiu. Ide však o náboženský pseudointelektualizmus, ktorého výsledkom je podceňovanie úlohy Matky, o ktorú sa Boží Syn "podelil" s nami. Nedocenením Máriinej úlohy v Božom pláne spásy na zemi kedysi a ešte viac teraz si človek v určitom slova zmysle sťažuje poznanie Božieho Syna. Poznávanie Matky je poznávaním Syna. Najlepším príkladom toho je apoštol Ján. Prijatím Márie pod krížom sa ešte viac pripútal k nášmu Pánovi. V slovách: "Hľa, tvoja Matka" nešlo iba o dočasnú starostlivosť o Máriu. Ján pred ňou otvoril nielen dvere svojho domu, ale aj srdca. Neprijal len nejakú ženu, ale Matku samého Božieho Syna. Prijatím Jeho Matky, hlboko zjednotený s Ním, utvoril ešte pevnejšie puto s Kristom. Práve On, ktorý prijal do svojho srdca Máriu, najvýstižnejšie vyjadril vzácnu pravdu, že "Boh je Láska".

Ježiš zapája Máriu do svojho puta s nami ako trvalý a neochvejný pilier ním zrodenej Cirkvi. Tento vzťah treba chápať ako doplnenie vzťahu s Kristom. Možno to prirovnať k situácii v medziľudských vzťahoch. Kto z nás by dokázal nadviazať užšie puto s druhým človekom a nájsť v jeho očiach uznanie, ak by sa správal negatívne voči jeho matke, ak by umenšoval jej význam, zatiaľ čo dotýčný by si ju veľmi vážil a miloval?

Dvanásť hviezd a znak Európskej únie

Pri tejto príležitosti upozorním ešte na jeden fakt. Pochybnosti niektorých kresťanov môže vzbudzovať skutočnosť, že motív dvanástich hviezd sa dnes používa v kruhoch, ktoré s Cirkvou nemajú nič spoločné. Keď pozeráme na znak Európskej únie, zaráža nás nepochybná podobnosť. Víťaz konkurzu na tento znak neskrýval, že si vzal za vzor hviezdy zo zadnej strany medaily, ktoré majú spojitosť s knihou Zjavenia (12, 1). Tak často nás bolí, že kresťanské symboly sú zatláčané do kúta či dokonca odstraňované zo života. A tu máme príklad, ako sa centrálné posolstvo Svätého Písma, - Kristus, Svetlo sveta, - nevedomky rozširuje tými, ktorí v Neho možno sami neveria. Ľudia môžu vystupovať proti Bohu, snovať nepriateľské plány, ale on má moc spôsobiť, že napriek tomu budú hlásať Jeho slávu. Znak Európskej únie hlása Krista ako Svetlo sveta. Tejto symbolike stačí iba dať zmysel! Apoštol Pavol píše v Liste Filipanom, že jedni hlásajú

Krista úprimne, iní zas neúprimne. A dodáva, že najdôležitejšie je to, že je hlásaný obidvoma spôsobmi (Flp 1, 14 - 18). To isté môžeme povedať o dvanástich hviezdach na vlajke Európskej únie. Jedni hlásajú Krista vedome, iní nevedome. Ale počíta sa to, že ho hlásajú. Poznajme symboliku dvanástich hviezd. Znak Európskej únie nám vzhľadom na svoje poslanie musí byť veľmi drahý.

Niet divu, že sa objavujú ľudia, ktorí sa usilujú o zmeny v symbolike medaily, najmä čo sa týka motívu hviezd. Už za života sestry Kataríny jestvovali pokusy, ako napríklad zobraziť na zadnej strane medaily svätého Jozefa, svätého Vincenta alebo anjela strážcu. Sestra Katarína bola zásadne proti tomu. Hoci ju trápilo, že sa na prednej strane nenachádzala Mária so zemeguľou v rukách, nikdy nedovolila, aby sa zavádzali akékoľvek iné zmeny. Opakovala, že medaila má zostať v takej podobe, v akej sa stala prameňom milostí. Preto ani dnes na medaile netreba robiť žiadne úpravy. Zvlášť bolestné by bolo to, ak by sa týkali motívu hviezd, čiže symboliky Krista a Jeho mystického zjednotenia s Cirkvou. Zástancovia zmien často argumentujú tým, že hviezdy majú byť šesťramenné, pretože päťramennú hviezdu dnes používajú slobodomurári. Títo však používajú aj šesťramennú hviezdu. Od samého začiatku boli hviezdy na medaile päťramenné. Jasne to vidieť na reprodukcii prvej vyrazenej medaily. Päťramenná hviezda je v kresťanstve od začiatku znakom, ktorý nemá ani začiatok, ani koniec a vyjadruje dokonalosť Boha, podobne ako kruh. Vo vzťahu ku Kristovi, Alge a Omega, spájala začiatok s koncom. V kresťanskej ikonografii symbolizovala päť rán Vykupiteľa, a hoci v symbolike hviezdy ako Krista je počet ramien druhoradý, treba sa držať pôvodného vzoru.

Skutočnosť, že si niektoré kruhy privlastnili tento symbol, by nás nemala znepokojovať ani nútiť k zmenám. Medaila je akoby obraz malej vlajky vo vetre, riadenej inými. Ved' či by sme zmenili kríž, len aby ho nepriatelia Cirkvi uznali za svoj znak? Je to Kristus, Pán vesmíru, ktorý dáva symbolike hviezdy obsah a Božskú moc. Nikto iný nedokáže dať hviezde vlastný obsah, dokiaľ v nej my vidíme jeho zobrazenie. Obsah i moc dáva vždy ten, kto je mocnejší, a to je Boh. Preto kresťanstvo preberalo pohanské symboly a robilo ich vlastnými. Dokonalým príkladom toho je pohanský obelisk, stojaci na Námestí svätého Petra v Ríme. Hoci je to pohanský obelisk, nápis na jeho podstavci hlása, že je to Kristov kríž, spasné dielo objímajúce celý vesmír. Neničí svet odklonený od Boha, ale ho premieňa a robí svojím. Vďaka nášmu Pánovi má kresťanstvo moc urobiť každý symbol svojím vlastným. Nie však opačne! Nikto nemá moc prevziať kresťanské symboly a zmeniť ich obsah. Nikto predsa nie je mocnejší od Boha a v konfrontácii s ním nenúti svoj vlastný obsah a moc! Preto sú nepochopiteľné tendencie, ako zobrazenie osemramenných hviezd a tomu podobné riešenia. Svedčí to totiž o nedôvere v Boha a odmietaní uznať Bohu Jeho moc.

Najväčšie želanie sestry Kataríny

Najväčšia túžba sestry Kataríny je vlastne želaním samotnej Panny Márie a je úzko spojená so zjavením zemegule v Jej rukách. Sestra M. Cosnard dosvedčila, že mesiac pred smrťou ju sestra Katarína vzala bokom a povedala jej rozhodným tónom, že si Panna

Mária bezvýhradne želá, aby bola uctievaná ako Orodovníčka za ľudstvo u svojho Syna. Okrem toho dodala, že to bude prameňom mnohých milostí. Toto podanie je v súlade s poznámkami sestry Kataríny, v ktorých kladie silný dôraz na orodujúce poslanie Márie viči vykúpeným. Jej životným poslaním bolo svedčiť o tomto poslaní zo zjavenia Márie so zemeguľou v rukách. Opakovala, že je to skutočný poklad zverený rodine svätého Vincenta. Zároveň žiadala modliť sa za predstavených, aby ho dokázali využiť.

Čo treba chápať pod úctou k Panne Márii Orodovníčke? Ide najprv o uznanie a docenenie Matky vykúpených. Je to podstata zjavenia na Rue du Bac v rámci symboliky dvanástich hviezd a úplná novota v mariánskej tradícii Cirkvi. O tom, akú veľkú novotu prinieslo toto zjavenie, svedčí postoj otca Aladela, ktorý toto zobrazenie spočiatku nebral na vedomie, a neskôr to i zamlčal. Vtedajšie obavy sú už prekonané. Dnes môžeme smelo uctievať Máriu v jej úlohe Matky Cirkvi. Keď bolo posolstvo zjavenia zachytené v podobe medaily, zdá sa logické, že treba začať so šírením posolstva, ktoré je v nej obsiahnuté. K tomu nás povzbudzuje celý život sestry Kataríny, ktorá vždy mala pri sebe medaily a rozdávala ich pri každej príležitosti. Ale samotné rozdávanie medailí a vysvetľovanie ich obsahu nestačí. Sestra Katarína hovorila príkladom svojho života či skôr svojím mlčaním, že Mária nám túži pomáhať. V prvom rade jej išlo o spásu hriešnikov. Za nich sa modlila, zriekala a prinášala obety.

Mnohí veriaci môžu povedať, že sa už modlia za hriešnikov. Tu však ide o niečo viac. Podľa toho, čo Panna Mária odovzdala na Rue du Bac, ide o vedomé začlenenie sa do jej orodujúcej modlitby. Aby všetky naše modlitby a skutky sprevádzalo presvedčenie, že to robíme v spojení s našou nebeskou Matkou, orodujúcou u Syna. Keď odpovedáme na výzvu Nepoškvrnenej a zapájame sa do Jej poslania za záchranu sveta, uskutočňujeme základný cieľ Cirkvi v rámci spásnej misie Krista. Tento cieľ realizujeme tým lepšie, čím väčší nepokoj a starosť o osud našich bratov a sestier pociťujeme. Ak je Mária bdelou matkou všetkých, tak sa úprimnou starostlivosťou o spásu iných staneme Jej najdrahšími deťmi a sami dosiahneme zvláštne milosti. V každej správe o zjaveniach upozorňuje sestra Katarína na to, ako veľmi nás naša nebeská Matka túži obdarovať milosťami, ktoré zaslúžil Jej Syn. Máme o ne prosiť aj pre seba samých. Z Jej slov cítiť zároveň aj smútok, že ľudia neprosia o to, čo im Ona môže dať.

V odpovedi na prosbu Panny Márie kládla sestra Katarína zvláštny dôraz na modlitbu ruženca pred Sviatosťou Oltárnou. Spomenula tiež ľútosť Panny Márie nad tým, že sa ruženec modlíme mechanicky, náhlivo, nesústredene, ako aj individuálne, hoci máme možnosť pomodliť sa ho spoločne s inými. Počas diecézneho procesu sestry dosvedčili, že keď sa v kaplnke modlili ruženec a prišiel rad na sestru Katarínu, svoj desiatok sa modlila tak vrúcne a pritom prirodzene, až to všetkých udivovalo.

Slová modlitby musia byť sprevádzané skutkami. Sestry sa divili, že sestra Katarína venovala najväčšiu pozornosť tým najhorším obyvateľom ústavu. Jeden zo starcov v hospici mal výnimočne zlú povahu. Sestry ho nazývali skutočným diablom, ale sestra Katarína mu venovala najviac pozornosti. Keď urobil niečo zlé, sestry jej súcítne hovorili: "Ale je zlostný ten váš diabol." Ona sa súcítne rozplakala a prosila ich, aby sa za neho vytrvalo modlili. Keď potom ochorel a zomieral, bdela pri ňom tak, ako pri každom chorom. Nakoniec sa zmieril s Bohom. Tam, kde sa nedostali slová evanjelia, dostali sa skutky vyplývajúce z evanjelia. Venovala mu najviac starostlivosti, pretože najviac

potreboval pomoc. Boh hriešnika neodmieta, ale priťahuje ho k sebe. Tento príklad ukazuje, ako sa sestra Katarína zapojila do Máriinho orodujúceho poslania za svet. Celkom sa tomu obetovala. Podobne postupoval aj otec Aladel. Hoci spočiatku vyjadroval pochybnosti o skutočnom charaktere zjavení, nakoniec - ako sme už spomenuli - obetoval svoj život za veľkého hriešnika a jeho obeta bola prijatá.

Ako odpoveď na výzvu, ktorú Nepoškvrnená adresovala obom Spoločnostiam svätého Vincenta a v súčasnosti aj vetvám, ktoré sú s nimi spojené, ako i všetkým veriacim, táto knižka chce povzbudiť k úcte voči Pannu Máriu v Jej úlohe Matky orodujúcej u Syna za vykúpené ľudstvo a k zapojeniu sa do modlitby najmä za návrat k Bohu pre tých, ktorí as od neho vzdialili. Jej cieľom je tiež urobiť nás citlivejšími na každodenné potreby blížnych, aby starosť o duše nebola výhovorkou pred podelením sa o vlastné dobré. Keby v tejto knižke neboli povzbudenie tohto druhu, znamenalo by to nepochopenie posolstva z Rue du Bac a toto spracovanie by minulo svoj cieľ. Keď sa teda zapájame do orodovania Nepoškvrnenej, povzbudzujme k modlitbe svätého ruženca v spojení s modlitbami, ktoré Mária prednáša Bohu. To nech je podľa vzoru sestry Kataríny súčasne sprevádzané úprimnou láskou k blížnemu, ako i rôznymi obetami, čo už je na osobnom rozhodnutí každého z nás. Veríme, že spoločenstvo modlitby, ktoré s Pannou Máriou vytvoríme, bude odpoveďou na Jej výzvu a pomôže pri hľadaní Jej stratených detí. Takéto puto jestvuje od jubilejného roku 2017 medzi kňazmi Misijnej spoločnosti, dcérami kresťanskej lásky a s nimi spojenými spoločenstvami. Na výzvu Nepoškvrnenej musí v prvom rade odpovedať Vincentská rodina, ktorá má vynaložiť všetko úsilie, aby splnila želanie našej nebeskej Matky.

Veríme, že podľa prísľubu Nepoškvrnenej sa naša účasť na jej modlitbe za svet prichýni o duchovný rozvoj a vzrast Cirkvi a nám vyprosí bohaté požehnanie. V ťažkých časoch, v ktorých žijeme, uvádzame "na posilnenie našich srdc" slová Panny Márie z 19. júla 1830, ktoré sa vzťahujú na obidve Spoločnosti svätého Vincenta i na všetkých, ktorým je posolstvo z Rue du Bac drahé: "Príde čas, keď si budete myslieť, že je všetko stratené, ale ja budem s vami. Dôverujte! Spoznáte moje navštívenie a starostlivosť Božiu i svätého Vincenta" (poznámky sestry Kataríny z 30. septembra 1876). Časy sú ťažké, ale o to viac na ne treba odpovedať. Máme k tomu zvláštnu príležitosť, ktorá pomôže prebudiť našu ospalú vôľu, ale o tom už viac v Doslove.

Doslov

Drahí ctelia Matky Cirkvi! O niekoľko rokov budeme sláviť dvesto rokov od zjavení na Rue du Bac, kde sme po prvý krát počuli, že Mária je nepoškvrnená počatá. Bude to zároveň dvojtisíce výročie vykupiteľskej smrti nášho Pána Ježiša Krista. Natíska sa nám otázka, či tých dvesto rokov od Máriinho zásahu do dejín sveta, ktoré predchádzajú veľké jubileum nášho vykúpenia, nie sú pripravou naň. A ak áno, tak nám Mária hovorí, akým spôsobom sa máme pripraviť. Na Rue du Bac i v ďalších zjaveniach vystupuje v úlohe ustarostenej matky vykúpených. Pripravuje nás na stretnutie so Synom, pričom nás obdarúva Jeho milosťami a povzbudzuje nás, aby sme sa zapojili do Jej orodujúcej modlitby za ľudstvo. Mária ako prvá spomedzi nás oroduje zaň u Syna. Ak sa

zapojíme do Jej materskej starostlivosti o našich bratov a sestry, budeme sa môcť o niekoľko rokov s radosťou postaviť pod Kristov kríž vedľa nej a Jána a odovzdať Spasiteľovi ako dar naše modlitby, dobré skutky a tých, o ktorých spásu sme sa pričínili. Vtedy nás kríž nebude desiť a nerozutekáme sa zo strachu ako apoštoli pred dvetisíc rokmi. Verne zotrváme pri Spasiteľovi, lebo budeme zdieľať tú istú starostlivosť o spásu sveta ako on.

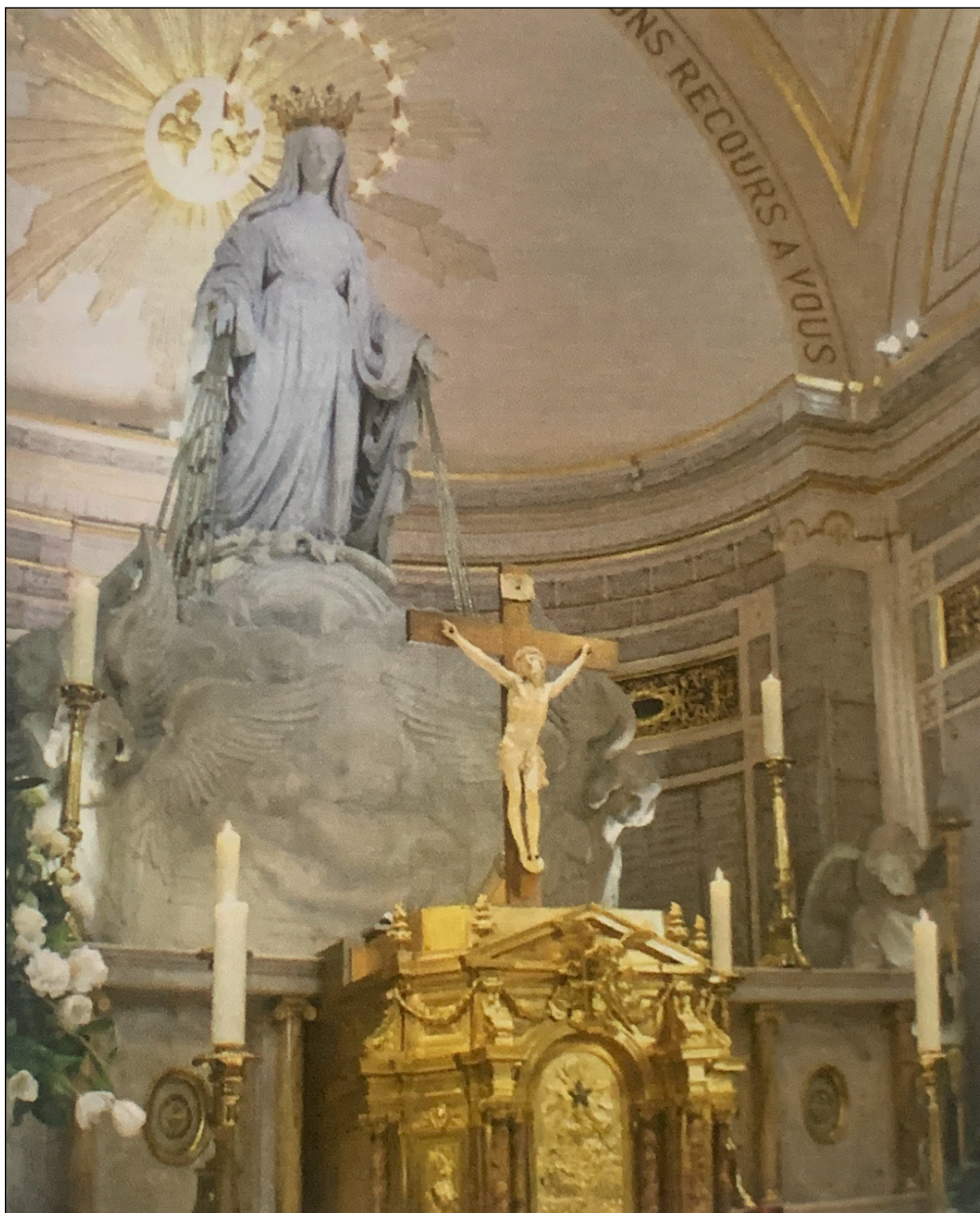
Tých niekoľko rokov do dvojtisíceho výročia nášho vykúpenia je zvláštnym časom i darom. Pred dvetisíc rokmi sa apoštoli, okrem Jána, rozutekali, opustili svojho Majstra i Jeho Matku. Máme príležitosť napraviť toto dejinné zlyhanie. Prijmeme teda blížiac sa výročie nášho vykúpenia ako zvláštnu milosť od Pána nebies. Ďakujeme, že nám dovolil žiť v tomto požehnanom čase a spolu s inými kresťanmi z rôznych strán sveta smerovať pod Kristov kríž, aby sme tak manifestovali našu vernosť i účasť na Jeho víťazstve. Amen.

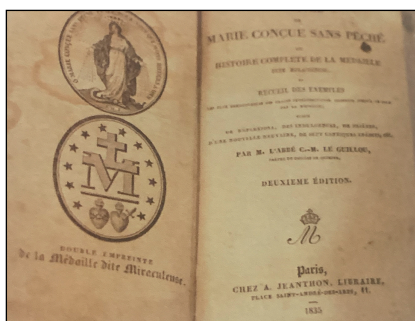
P. Waldemar Rakocy CM je poľským kňazom Misijnej spoločnosti svätého Vincenta de Paul. V októbri 1985 ukončil štúdiá na Pápežskom biblickom inštitúte v Ríme, neskôr na Biblickom inštitúte v Jeruzaleme a na Pápežskej gregoriánskej univerzite v Ríme. V roku 1991 získal doktorát biblickej teológie. 22. októbra 2007 získal akademický titul profesora od prezidenta Poľskej republiky Lecha Kaczyńskiego. Uverejnil viac ako 40 vedeckých článkov z oblasti biblických štúdií a z mariológie v poľskom, anglickom, francúzskom a španielskom jazyku. Je spoluautorom niekoľkých kolektívnych diel. Zároveň patrí k expertom, zaoberajúcim sa mariánskymi zjaveniami z Paríža v roku 1830.

Drahý čitateľ. V tejto knihe sa dočítaš o mariánskych zjaveniach, ktoré sa udiali v roku 1830 v kaplnke dcér kresťanskej lásky v Paríži, na ulici du Bac. Viac ako samotné miesto je známa Zázračná medaila, cez ktorú sa z Božej vôle udiali nespočetné uzdravenia a obrátenia. Dozvieš sa, že v centre jej poslania je Kristus - Svetlo sveta a Jeho Cirkev. Hlbšie pochopíš úlohu Panny Márie vo vykupiteľskom poslaní Jej Syna. Dozvieš sa, či Jej nepoškvrnené počatie poskytlo počas Jej pozemského života poznanie Božieho spásonosného úmyslu a ochránilo Ju pred smrťou a jej následkami, či si svojím utrpením pri Synovom kríži zasluhuje titul spoluvykupiteľky a či je prostredníčkou Božích milostí. Nájdeš tu zároveň odpoveď, či môže diabol zavádzať ľudí tým, že vezme na seba podobu Panny Márie, a nakoniec, či o tzv. fatimských tajomstvách nehovorila Mária už dávno predtým. - Autor knihy [ISBN 978-80-89570-25-6]

Obrazová príloha

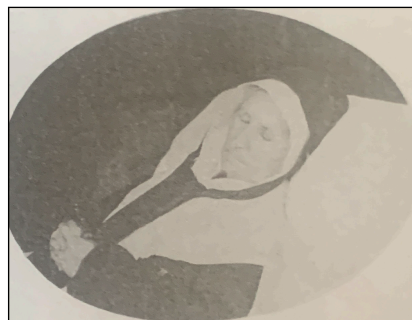
Kaplnka Panny Márie Zázračnej medaily 140 Rue du Bac, Paríž

2. vydanie bulletinu
Notice z roku 1835

Záhrada v Reuilly

Sestra Katarína v
seminárnom odeve po smrti

Prvá socha Panny mocnej
zhotovená počas života
sestry Kataríny

Prvá socha Nepoškvrnenej zhotovená
počas života sestry Kataríny

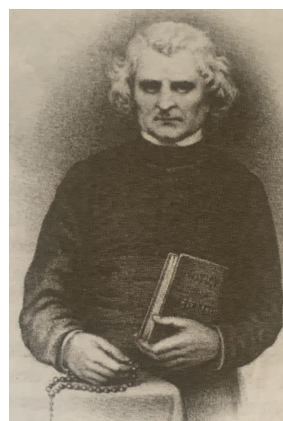
Sestra Katarína Labouré
v roku 1876

Kreslo,
na
ktorom
sedela
Panna
Mária

Svätý Vincent
de Paul a
dcéra
kresťanskej
lásky, obraz v
Materskom
dome v Paríži

Jean-Marie
Aladel CM
(* 4. 5. 1800 -
+ 25. 4. 1865)

Predná strana
medaily

Zadná strana
medaily

